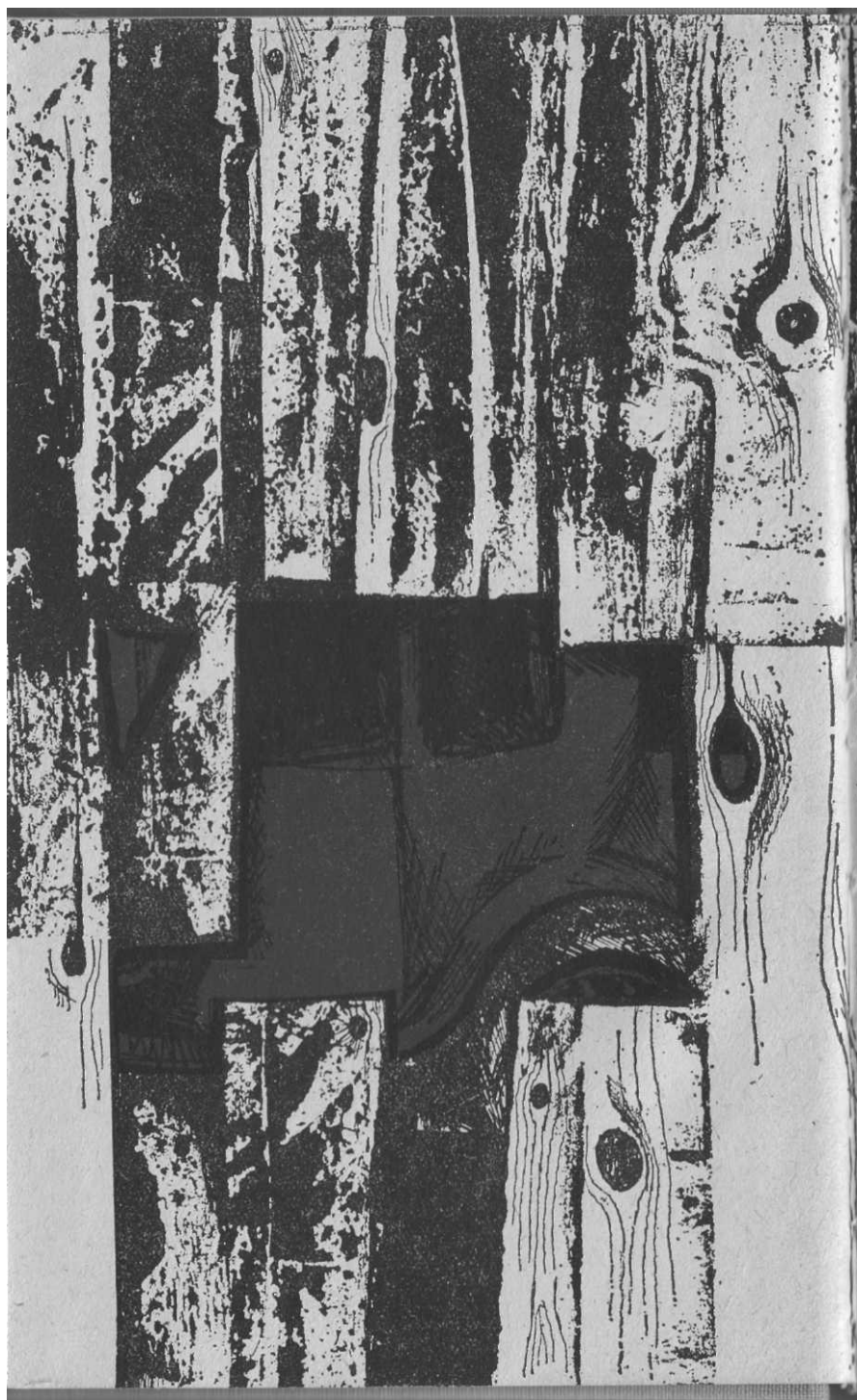

raymond
chandler

dáma v jezeře

MLADÁ
FRONTA

PRAHA
1965

Přeložil Josef Škvorecký

Copyright 1943 by Raymond Chandler

Translation © Josef Škvorecký, 1965

1

Palác Treolar stál a stojí na Ollve Street, kousek od Šesté v západní čtvrti. Chodník před budovou sestavili kdysi z černých a bílých gumových kvádrů. Právě je rozebírali jakožto dar vládě a nějaký bledý chlapík bez klobouku s obličejem domovníka dohlížel na dělníky a tvářil se, jako by mu nad tím pukalo srdce. Přešel jsem kolem něho podloubím, kde byl jeden specializovaný krám vedle druhého, do obrovské černé a zlaté haly. Gillerlainova společnost sídlila v šestém poschodí v předním traktu za dvojími létacími dveřmi ze zrcadlového skla, zasazeného do platinových rámců. V recepci měli čínské koberečky, stěny jak ze starého stříbra, hranatý, ale vysoce kvalitní nábytek, na podstavcích ostré a zářivé výtvořky abstraktního sochařství a v rohu v trojhranné vitríně ohromnou expozici. Na výstupcích a schůdkách, na ostrovech a mysech ze třpytného zrcadlového skla bylo možno spatřit snad kdejakou parádní flaštičku a kazetu, jakou si kdo kdy vymyslel. Byly tam krémy, pudry, mýdla a pleťové vody pro každou roční dobu a pro každou příležitost. Byly tam parfémy ve vysokých, tenkých lahvičkách, které vypadaly, že kdyby na ně člověk dýchl, tak se překotí, a parfémy v mrňavých pastelových flakónech, ovázaných fešnými hedvábnými mašlemi jako dívenky v tanečních. Zlatý hřeb patrně bylo cosi velice malinkého a docela prostého v rozplácené ambrové lahvičce. Stálo to v prostředku, ve výši očí, kolem dokola to mělo spoustu volného místa a neslo to vinětu s nápisem Gillerlain Royalty, šampaňské mezi parfémy. Když už něco koupit, tak bezpochyby tohle. Stačí jedna kapička mezi klíční kosti, a na člověka se spustí deštík růžových perel, jedna jako druhá. Ve vzdáleném koutě seděla za ohrádkou a úplně z dosahu nebezpečí u malé telefonní centrály úhledná drobná blondýnka. Za prázdným psacím stolem proti dveřím bylo vidět vysokou, štíhlou, tmavovlasou krasavici, která se, podle ozdobné cedulky na stole, jmenovala Adrienne Fromsettová.

Měla na sobě ocelově šedý kostým do kanceláře a pod sáčkem tmavěmodrou blůzu a trochu světlejší pánskou kravatu. Složený kapesníček v náprsní kapse vypadal tak nažehleně, že by se s ním dal krájet chleba. Na zápěstí měla článkovaný náramek a jinak žádný šperk. V tmavém účesu svítila pěšinka a vlasy jí spadávaly kolem obličeje jakoby rozpuštěné, ale ne v neupravených vlnách. Měla hebkou, žlutavou pleť, poněkud přísná obočí a velké tmavé oči, které vypadaly na to, že by se ve správném prostředí a ve správný čas dovedly rozehrát.

Položil jsem na stůl svou obyčejnou vizitku, tu bez pistole v rohu, a řekl jsem, že chci mluvit s panem Deracem Kingsleyem.

Podívala se na vizitku a řekla:

„Jste ohlášen?“

„Nejsem.“

„Bez ohlášení sotva můžete mluvit s panem Kingsleyem.“ O tomhle jsem se s ní nemohl hádat. „V jaké záležitosti přicházíte, pane Marlowe?“

„V soukromé.“

„Ach tak. A pan Kingsley vás zná, pane Marlowe?“

„Pochybuju. Možná že o mně slyšel. Mohla byste mu říct, že přicházím od poručíka M'Geeho.“

„A poručíka M'Geeho pan Kingsley zná?“ Položila mou vizitku vedle hromádky právě napsaných dopisů na firemním papíře. Pohodlně se opřela v křesle, položila jednu ruku na stůl a začala potukávat zlatou tužičkou.

Zazubil jsem se na ni. Malá blondýnka u domácí telefonní ústředny natáhla ouška jako lasturky a usmála se přelétavým úsměvem. Vypadala rozverně a rozdychtěně, ale ne zrovna sebejistě, jako nové kotě v domácnosti, kde o kořata moc nestojí.

„Doufám, že zná,“ řekl jsem. „Ale nejlíp byste to snad zjistila, když se ho na to zeptáte.“

Rychle oparafovala tři dopisy, aby přemohla touhu hodit mi psací soupravu na hlavu. Ani o mne okem nezavadila a řekla:

„Pan Kingsley má poradů. Pošlu mu vaši navštívenku, jakmile k tomu bude vhodná příležitost.“ Poděkoval jsem jí, vzdálil jsem se a sedl jsem si do chromované a kůží potažené klubovky, která byla mnohem pohodlnější, než vypadala. Čas plynul a na scéně zavládlo mlčení. Nikdo nepřicházel, nikdo neodcházel. Elegantní ruka slečny Fromsettové klouzala po papírech a občas bylo slyšet přidušené pípání kotěte u centrály a slabé cvaknutí, jak vytahovala a zastrkovala banánky. Zapálil jsem si cigaretu a přitáhl jsem ke klubovce stojací popelník. Minuty kráčely kolem mne po špičkách, s prsty na ústech. Prohlížel jsem si kancelář. O takovémhle podniku se podle vnějšího vzhledu nedá soudit naprosto nic. Možná že vydělávají milióny, a možná že v šéfově úřadovně sedí zrovna šerif na židli zvrácené dozadu a opřené o kasu.

Po půlhodině a po třech nebo čtyřech cigaretách se dveře za psacím stolem slečny Fromsettové otevřely a z nich se smíchem vycouvali dva muži. Třetí muž přidržel dveře otevřené a pomáhal jim s tím smíchem. Všichni si srdečně potřásli rukama a ti dva odešli přes kancelář pryč. Třetí odložil úsměv a hned vypadal, jako kdyby se v životě ani neuculil. Byl to štráf jako hora v šedivém obleku a neměl náladu na hlouposti.

„Volal někdo?“ otázal se ostře a šéfovsky. Slečna Fromsettové pravila lahodně: „Je tu nějaký pan Marlowe a chce s vámi mluvit. Posílá ho poručík M'Gee. Je to soukromá záležitost.“

„Neznám,“ vyštěkl muž jako hora. Sebral mou navštívenku, ani se na mě nepodíval, a zmizel ve své kanceláři. Dveře zavřel pneumatický automat a vydal přitom zvuk jako fuj. Slečna Fromsettová mě obšťastnila sladkým smutným pousmáním a já jí je vrátil v podobě oplzlého úšklebku. Spolkl jsem další

cigaretu a čas se zas odvrával o kus dál. Začínal jsem pociťovat ke Gillerlainově společnosti vřelou náklonnost.

Deset minut nato se tytéž dveře znovu otevřely a ten náfuka vypadl ven s kloboukem na hlavě a na půl huby prohlásil, že se jde dát ostříhat. Odstartoval po čínském koberci svižným sportovním krokem, urazil asi polovinu cesty ke dveřím, pak udělal prudce vpravo v bok a připochoval k mé klubovce.

„Vy chcete mluvit se mnou?“ vyštěkl.

Měřil asi metr devadesát a naprostá většina toho prostoru žádná měkkota. Měl oči šedivé jak žula a svítila mu v nich studená světýlka. Hladký šedý flanelový oblek značné velikosti s úzkým křídovým proužkem ho byl plný a byl ho plný elegantně. Choval se tak, aby bylo každému jasné, že s ním nejsou žádné špásy.

Vstal jsem. „Jestli jste pan Derace Kingsley.“

„Kdo jste si, sakra, myslel, že jsem?“

Toleroval jsem mu tu exhibici a dal jsem mu svou druhou vizitku, tu se značkou mého zaměstnání. Popadl ji velikou prackou a zaškaredil se na ni.

„Kdo je ten M’Gee?“ utrl se.

„Jeden můj známý.“

„Neříkejte! Váš známý?“ pravil a ohlédl se po slečně Fromsettové. Té se to líbilo. Té se to velice líbilo. „Nebyl byste tak nesmírně laskav a neposkytl mi o něm ještě nějakou menší informaci?“

„No, říkají mu Fialka M’Gee,“ řekl jsem, „jelikož cucá takové ústní pastilky, které voní po fialkách. Je to statný chlap s hebkým, stříbrem prokvetlým vlasem a s elegantní malou hubinkou, jako stvořenou na líbání nemluvnat. Posledně byl viděn v pěkném modrém obleku, v pohodlných hnědých botách a v šedivém klobouku, jak kouří opium z krátké bryérky.“

„Vaše řeči se mi nelíbí,“ pravil Kingsley hlasem, kterým by se daly roztloukat oříšky.

„Nevadí,“ řekl jsem. „Já je neprodávám.“

Zvedl nos, jako kdybych mu pod něj strčil týden starou makrelu. Chvilku se rozmýšlel a pak mi ukázal záda a řekl přes rameno:

„Poskytnu vám přesně tři minuty. Bůh sám ví proč.“ Proletěl jako dobře naolejovaný blesk po koberci kolem stolku slečny Fromsettové ke dveřím své kanceláře, škulbl za kliku, prudce je otevřel a pustil mi je rovnou do obličeje. I to se slečně Fromsettové líbilo, ale měl jsem dojem, že se z hlubiny očí směje trošičku mazaně.

2

Šéfovská kancelář Derace Kingsleyho byla šéfovská po všech stránkách. Byla dlouhá, bylo v ní šero a ticho, měla klimatizační zařízení, okna zavřená a šedé žaluzie napůl stažené, aby červencové slunce nemohlo dovnitř. Šedé drapérie ladily s šedými koberci. V rohu stála velká černá a stříbrná nedobytná pokladna a nízká řada nízkých pořadačů, které přesně ladily s pokladnou. Na stěně visela veliká kolorovaná fotografie postaršího vašnosty s ostrým zobanem, s licousy a v tuhém stojacím límečku. Ohryzek, který vyčníval nad tím stojacím límečkem, vypadal tvrdší než u většiny lidí brada. Na tabulce pod fotografií stálo: p. Matthews Gillerlain, 1860-1934.

Derace Kingsley napochodoval za movitost v ceně asi tak osmi set dolarů a v podobě ředitelského psacího stolu a umístil zadní část těla do obrovitého koženého křesla. Posloužil si doutníčkem z měděné, mahagonem vykládané kazety, odřízl špičku a připálil si bachratým měděným stolním zapalovačem. S tím vším si dával načas. Já měl času dost. Když byl hotov, opřel se pohodlně do křesla, vyfoukl obláček dýmu a řekl:

„Jsem obchodník. Nemám čas na zdvořilostní řečičky. Podle navštívenky jste majitelem licence soukromého detektiva. Ukažte mi něco, abych tomu mohl věřit.“

Vytáhl jsem náprsní tašku a podal jsem mu příslušné příslušné písemnosti, aby tomu mohl věřit. Mrkl na ně a hodil mi je zpátky přes stůl. Celuloidové pouzdro s fotografií mé licence spadlo na zem. S omluvou se neobtěžoval.

„M’Geeho neznám,“ řekl. „Znám šerifa Petersena. Žádal jsem ho o jméno spolehlivého člověka, který by pro mě mohl vyřídil jistou věc. To asi máte být vy.“

„M’Gee je v hollywoodské filiálce šerifovy kanceláře,“ řekl jsem, „Můžete si to zkontrolovat.“

„Není třeba Mám dojem, že mi budete vyhovovat, ale nestrpím žádné bratříčkování. A pamatujte si, když si někoho najmu, tak pracuje pro mě. Dělá přesně, co mu nařídím, a co si o tom myslím, nechává si pro sebe. Jinak sbohem, Jasně? Doufám, že vám nepřipadám příliš neurvalý?“

„Co kdybysme tuhle otázku nechali otevřenou?“ řekl jsem. Zamračil se. Pak zostra řekl: „Kolik si počítáte?“

„Pěťadvacet denně plus diety. Osm centů za míli na benzín.“

„Nesmysl,“ řekl. „To je víc než moc. Patnáct denně a dost. To vám stačí až až. Vzhledem k výjimečné situaci vám v rozumné míře zaplatím benzín. Ale žádné projížďky pro zábavu.“

Vyfoukl jsem obláček cigaretového kouře a rozehnal jsem ho rukou. Neřekl jsem nic. Vypadal trochu překvapeně, že jsem nic neřekl.

Naklonil se přes stůl a ukázal na mě doutníkem. „Ještě jsem vás nenajal,“ řekl, „ale jestli vás najmu, půjde o absolutně důvěrnou záležitost. Ne aby vás napadlo se o tom bavit s kamarády od policie. Rozuměno?“

„Co vlastně na mně přesně chcete, pane Kingsley?“

„Co je vám po tom? Provádíte přece veškerá detektivní šetření, nebo ne?“

„Veškerá ne. Jenom taková ta téměř poctivá.“

Civěl mi zpříma do očí, se stisknutými zuby. Šedivé oči se mu opálově zaleskly.

„Za prvé: nedělám do rozvodů,“ řekl jsem. „A dostávám stovku zálohy na ruku – od neznámých lidí.“

„No ne, no ne,“ řekl, najednou docela vlídně. „No ne, no ne.“

„A pokud jde o tu vaši neurvalost,“ řekl jsem, „většina mých klientů začíná buď tím, že se mi vyplácou na prsou, anebo mě s řevem vynesou v zubech, aby mi ukázali, kdo je tu šéfem. Ale nakonec se rozejdeme docela rozumně – pokud zůstanou naživu.“

„No ne, no ne,“ opakoval zase tak vlídně a pořád na mě civěl. „Ztrácíte jich hodně?“ zeptal se. „Když se mnou hrajou poctivě, tak ne,“ řekl jsem.

„Tumáte doutník,“ řekl.

Vzal jsem si doutník a strčil jsem ho do kapsy. „Musíte najít mou ženu,“ řekl. „Už měsíc je nezvěstná.“

„Jak chcete,“ řekl jsem. „Najdu vaši ženu.“ Oběma rukama plácl do stolku a důkladně se na mě zadíval. „Mám dojem, že vy ji opravdu najdete.“ Pak se ušklíbl. „Takhle mě už čtyři roky nikdo nezpražil.“

Neřekl jsem nic.

„Sakra,“ řekl. „To se mi líbí. To se mi moc líbí.“ Prohrábl si rukou husté tmavé vlasy. „Už celý měsíc po ní není ani vidu ani slechu,“ řekl. „Zmizela z naší chaty v horách. Poblíž Pumí Hory. Znáte Pumí Horu?“

Řekl jsem, že znám Pumí Horu.

„Ta naše chalupa je tři míle za městem,“ řekl. „Kus se jede po soukromé cestě. Stojí u soukromého jezera. U Koloušího jezera. Je tam hráz, kterou jsme vystavěli tři dohromady, abysme zvedli cenu toho pozemku. Patří mně a ještě dvěma jiným. Je to dost velká parcela, ale úplně nezastavěná a teď to ještě samozřejmě nějaký čásek potrvá, než ji zastavíme. Chaty tam mají moji přátelé, já tam mám chatu a v ještě jedné chatě bydlí zadarmo nějaký Bill Chess se ženou a dává pozor na pozemek. Je to válečný invalida a pobírá důchod. To je všechno, nic víc tam není. Moje žena tam odjela v polovině května, dvakrát se vrátila na neděli, dvanáctého června měla přijet na nějaký večírek, ale nepřišla. Od té doby jsem ji neviděl.“ „A co

jste zatím podnikl?“ zeptal jsem se. „Nic. Nehnul jsem prstem. Ani jsem se tam nejel podívat.“ Čekal, počítal zřejmě, že se zeptám proč.

Řekl jsem: „Proč?“

Odstrčil křeslo, aby mohl vytáhnout zamčené šuple. Vzal odtamtud složený papír a podal mi ho. Otevřel jsem ho a viděl jsem, že je to telegram. Byl podán v El Pasu, 14.června v 9.19 hod. Adresa zněla Derace Kingsley, 965 Carson Drive, Beverly Hills, a stálo v něm: JEDU SE ROZVÉST DO MEXIKA – VEZMU SI CHRISE –MNOHO ŠTESTÍ A SBOHEM – CRYSTAL

Položil jsem telegram na kraj stolu a on už mi podával velkou a velice jasnou momentku na leštěném papíře, představující nějakého muže se ženou na písku pod plážovým slunečníkem. Muž měl na sobě plavky a žena cosi, co vypadalo na velmi odvážný koupací úbor ze žraloci kůže. Byla to štíhlá blondýnka, mladá, pohledná a usměvavá. Muž byl statný, opálený a hezký mládenec s pěknými rameny a nohama, s hladkými tmavými vlasy a bělostným chrupem. Běžný stopětaosmdesáticentimetrový typ ničitele spokojených manželství. Ruce stvořené pro vášnivá objetí a všechno, co měl v hlavě, mu koukalo z očí. V ruce držel brýle proti slunci a s vyzkoušeným lehkým úsměvem zíral do kamery.

„To je Crystal,“ řekl Kingsley, „a tohle je Chris Lavery. Má ho mít a on má mít ji a ať se jdou oba bodnout.“ Položil jsem fotografii na telegram.

„No dobře, a v čem to vážne?“ zeptal jsem se ho.

„Na chatě není telefon,“ řekl, „a ta slezina, kvůli které měla přijet, to nebylo nic důležitého. Takže jsem na to ani moc nemyslel, než jsem dostal ten telegram. A ten mě ani moc nepřekvapil, jen trochu. Mezi mnou a Crystal už léta nic nebylo. Ona si žije, jak chce, a já si žiju, jak chci. Má svůj vlastní příjem, a pěkný příjem. Asi dvacet tisíc ročně z rodinného podniku, kterému patří cenné petrolejářské těžební smlouvy v Texasu. Užívá si a já jsem věděl, že jedním z jejích nápadníků je Lavery. Možná že by mě trochu překvapila, kdyby si ho opravdu vzala, protože ten chlap je docela obyčejný sukničkář z povolání. Ale na tom obrázku nebylo původně nic podezřelého, chápete?“

„A pak?“

„Čtrnáct dní nic. Pak mi volali z Prescottova hotelu v San Bernardinu, a že prý mají v garáži nějakého packarda clippera, který podle záznamu patří Crystal Grace Kingsleyové na mé adrese, a nikdo se k němu nehlásí, tak co s ním mají dělat. Řekl jsem jim, ať ho tam nechají, a poslal jsem jim šek. To ještě taky nic zvláštního neznamenal. Pomyslel jsem si, že Crystal je pořád za hranicemi, a jestli vůbec jeli vozem, jeli Laveryho vozem. Jenomže předevčírem jsem Laveryho potkal tady na rohu před Atletickým klubem. Říkal, že nemá tušení, kde by Crystal mohla být.“ Kingsley se mi krátce podíval do očí a zpod stolu vytáhl láhev a

dvě malované skleničky. Nalil do obou a jednu přistrčil přes stůl ke mně. Svoji podržel proti světlu a řekl pomalu:

„Lavery prohlásil, že s ní nikam nejel, že už ji dva měsíce neviděl a že s ní vůbec nijak není ve styku.“

Řekl jsem: „A vy jste mu věřil?“

Zamračil se, přikývl, vypil svou skleničku a odstrčil ji stranou. Lízl jsem si ze své. Byla to skotská. Ne zrovna bůhvíjaká skotská.

„Věřil jsem mu – „ řekl Kingsley, „a byla to ode mě asi hloupost – ale ne proto, že by to byl mládenec, jakému člověk věří na první pohled. To vůbec ne. Věřil jsem mu, protože je to takový holomek a zčubkysyn, který si myslí, bůhvíjaké to není hrdinství, trestat v posteli manželky svých kamarádů a pak se s tím všude vytahovat. Mám pocit, že by mi to býval s chutí vyklopil, že by mně byl náramně ochotně vyličil, jak mou ženu přiměl k tomu, aby utekla s ním a na mě se vykašlala. Takovéhle donchuánky já znám, a tohohle znám víc než dokonale. Dělal u nás nějakou dobu cestáka a nevyšel z maléru. Nebyl s to jedinou písáčku nechat na pokoji. A krom toho všeho tu byl ten telegram z El Pasa a já mu o něm řekl, a proč by mu kvůli tomuhle stálo za to lhát?“

„Možná že s ním vyrazila dveře,“ řekl jsem. „To by ho ranila na nejcitlivějším místě – v jeho casanovovském komplexu.“

Kingsley se trochu přestal mračit, ale ne moc. Zavrtěl hlavou. „Přesto mu víc než napůl věřím,“ řekl.

„Budete mi muset teprve dokázat, že se pletu. To je taky jeden důvod, proč jsem vás chtěl najmout. Ale celá věc má jiný háček a ten mi dělá velké starosti. Mám tu dobré místo, ale místo je místo. Nemůžu si dovolit skandál. Kdyby moje žena měla pletky s policií, vylítnu odsud, jen se za mnou zapráší.“

„Pletky s policií?“

„Kromě jiných činností,“ řekl Kingsley studeně, „najde si moje žena příležitostně volnou chvíli na krádeže v obchodních domech. Pokládám to sice jenom za zvláštní druh slavomamu, kterým trpí, když si trochu víc přihne, ale stává se to a já už zažil několik hezky nepříjemných scének v ředitelských kancelářích. Prozatím se mi vždycky podařilo je přemluvit, aby nepodávali trestní oznámení, ale kdyby se něco takového stalo v cizím městě, kde Crystal nikoho nezná,“ zdvihl ruce a nechal je spadnout na stůl, až to mlasklo „no, vypadalo by to možná na basu, co říkáte?“

„Vzali jí někdy otisky prstů?“

„Nikdy ji nezatkli,“ řekl.

„To nemyslím. Ve velkých obchodních domech upustí někdy od trestního oznámení jen pod tou podmínkou, že si dáte sejmut otisky prstů. Amatérům to nažene strach a detektivní kanceláře, které mají s

obchodním domem smlouvu, si tak vybudují kartotéku kleptomanů. Když se nějaké otisky objeví v určitém počtu případů, bez dalších řečí to na vás píchnou.“

„Pokud vím, nic takového se nestalo,“ řekl. „No, myslím, že prozatím můžeme ty krádeže v obchodních domech pustit ze zřetele,“ řekl jsem. „Kdyby ji zatkli, byli by ji prohledali. I kdyby jí v policejním bulletinu povolili inkognito, stejně by se asi spojili s vámi. A ona sama by začala volat o pomoc, a hezky nahlas, kdyby se dostala do maléru.“ Zatřáskl jsem prstem na modrobílý formulář telegramu. „A tohleto je už měsíc staré. Kdyby se to, co si myslíte, stalo někdy tenkrát, byl by už dneska celý případ vyřízen. Kdyby to byl první přestupek, vyvázla by z toho s napomenutím a s podmínkou.“ Znovu si nalil, aby se povzbudil v trápení. „Z vašich dedukcí je mi hned líp,“ řekl.

„Mohla se stát spousta jiných věcí,“ řekl jsem. „Třeba opravdu utekla s Laverym, a pak se rozešli. Třeba utekla s někým jiným a ten telegram je kamufláž. Třeba utekla sama nebo s nějakou ženskou. Třeba si dávala moc do nosu a teď je někde za větrem, v nějakém soukromém sanatoriu na léčení. Třeba se dostala do nějakého maléru, o kterém nemáme ponětí. Třeba ji potkalo nějaké svinstvo.“

„Proboha, to neříkejte,“ vykřikl Kingsley.

„Proč ne? Musíte to vzít v úvahu taky. Mám o paní Kingsleyové jenom velice vágní představu – že je mladá, pěkná, lehkomyšlná a divoká. Že pije, a když se napije, provádí nebezpečné kousky. Že letí na chlapy a vydržuje si je a že je schopná dát se dohromady s neznámým člověkem, z kterého se může vyklubat grázl. Souhlasí?“ Přikývl. „Doslova.“

„Kolik asi mohla mít u sebe peněz?“

„Ráda s sebou nosila hodně. Má svoji banku a vlastní bankovní konto. Mohla mít u sebe bůhví kolik.“

„Máte děti?“

„Nemáme.“

„Její záležitosti spravujete vy?“

Zavrtěl hlavou. „Žádné nemá – jenom předkládá šeky k proplacení, vybírá peníze a utrácí je. Jakživa do ničeho neinvestuje ani halíř. A její peníze mi nepřinášejí naprosto žádný užitek, jestli máte na mysli tohle.“ Odmlčel se a pak řekl: „Ne že bych se nepokoušel, to si nemyslete. Jsem jenom člověk a není to žádná legrace, dívat se, jak se rok co rok vypaří dvacet tisíc a nic z toho, leda kocoviny a domácí přátelé na úrovni Chrise Laveryho.“

Jak jste na tom s její bankou? Mohl byste od nich dostat přehled o šecích, které si dala proplatit za poslední dva měsíce?“

„To mi neřeknou. Jednou jsem se pokoušel dostat z nich takovou nějakou podobnou informaci, tenkrát jsem měl dojem, že ji někdo vydírá. Nevypáčil jsem z nich ani slovo.“

„Však oni by nám to pověděli,“ řekl jsem. „A možná že se jich na to budeme muset zeptat. Znamená to obrátit se na kancelář pro pohřešované. To by se vám asi nelíbilo?“

Kdyby se mi to líbilo, nevolal bych vás,“ řekl; Přikývl jsem, shrábl jsem doličné předměty na hromádku a naskládal jsem si je do kapes. „V téhle záležitosti je víc háčeků, než mi je zatím jasné,“ řekl jsem. „Ale nejdřív si promluvíme s L a v e r y m a pak si zajedu ke Koloušimu jezeru a poptám se t a m . Budu potřebovat Laveryho adresu a pár slov pro vašeho zaměstnance, který vám hlídá to horské sídliště.“

Vytáhl ze stolu dopis s hlavičkou, něco na něj napsal a podal mi ho. Četl jsem: *Milý Bille, doručitelem tohoto dopisu je pan Philip Marlowe, který si chce prohlédnout parcelu. Ukažte mu, prosím, moji chatu a vyjděte mu ve všem vstříc. Váš Derace Kingsley.*

Složil jsem list a dal jsem ho do obálky, na kterou Kingsley napsal adresu, zatímco jsem četl. „Co ty ostatní chaty u toho jezera,“ zeptal jsem se.

„L e t o s j s o u ještě prázdné. Jeden majitel je ve vládních službách ve Washingtonu a druhý je ve Fort Leavenworthu. Manželky mají s sebou.“

„Tak tu Laveryho adresu,“ řekl jsem.

Zadíval se na jakýsi bod vysoko nad mou hlavou. „Je to v Bay City, Dům bych našel, ale adresa mi vypadla z hlavy. Může vám ji dát slečna Fromsettová, aspoň myslím. Nemusí vědět, na co ji chcete. Ale asi to vědět bude. A vy říkáte, že chcete sto dolarů?“

„Na to zapomeňte,“ řekl jsem. „To jsem řekl jen tak, když jste se na mě vytahoval.“

Zazubil se. Vstal jsem, pohlédl jsem na něho a zaváhal jsem. Po chvíli jsem řekl: „Nenecháváte si nic pro sebe, že ne – nic důležitého?“

Podíval se na palec. „Ne. Nenechávám si pro sebe nic. Mám o ni starost a chci vědět, kde je. Mám o ni, sakra, starost. Jestli vůbec něco zjistíte, brkněte mi, to je jedno kdy, ve dne nebo v noci.“

Řekl jsem, že mu brknu, podali jsme si ruce a já odešel dlouhou, chladnou kanceláří ven, ke stolku, kde byla elegantně usazena slečna Fromsettová.

„Pan Kingsley se domnívá, že mi budete moct dát adresu Chrise Laveryho,“ řekl jsem jí a díval jsem se jí do obličeje.

Velice pomalu sáhla po adresáři v hnědé kůži a zalistovala v něm. Pak promluvila upjatě a chladně: „Máme tady adresu Altair Street 623, Bay City. Telefon Bay City 12523. Pan Lavery už přes rok není naším zaměstnancem. Mohl se docela dobře přestěhovat.“ Poděkoval jsem jí a šel jsem ke dveřím. Odtamtud jsem se po ní ohlédl. Seděla naprosto nehybně, ruce sepejtané na desce stolu, a zírala do prázdna. Tváře jí hořely. V očích měla vzdálený a hořký výraz.

Nabyl jsem dojmu, že pan Chris Lavery pro ni nepředstavuje příjemnou vzpomínku.

3

Altair Street byla na hrotu velkého V, které tvoří vnitřní konec hlubokého kaňonu. Na sever se modrala chladná plocha zálivu až asi k Malibu. Na jih se na příkrém útesu nad pobřežní dálnicí prostíralo přímořské město Bay City.

Byla to krátká ulice, jenom nějaké tři čtyři bloky domů, a končila vysokým železným plotem kolem velkého pozemku. Za pozlacenými hroty žerdí plotu bylo vidět stromy a keře, probleskl jimi i kus trávníku a zatáčka příjezdové cesty, ale dům byl z dohledu. Na předním konci Altair Street byly vily udržované a pěkně velké, ale těch několik bungalovů roztroušených nahoře na svazích kaňonu za moc nestálo. V krátkém půlbloku, který končil železným plotem, stály jen dvě vily, na opačných stranách ulice a téměř přímo proti sobě. Menší z nich měla číslo 623.

Přejel jsem kolem, otočil jsem vůz na dlážděném polokruhu na konci ulice, vrátil jsem se zpátky a zaparkoval jsem vůz před pozemkem, který sousedil s obydlím Laveryho. Jeho vila byla vystavěna po svahu dolů, taková ta luxusní chaloupka, která se tulí ke stráni jako milenka k svému ochraniteli, hlavní vchod trochu pod úroveň ulice, dvoreček na střeše, ložnice v přízemí a garáž jako rohová kapsa amerického kulečnicku. Karmínová bougainvillie šelestila na průčelní stěně a ploché kameny chodníčku před domem lemoval korejský mech. Vchod byl úzký, s ozdobnou mříží a nahoře se špičatým obloukem. Pod mříží bylo železné klepadlo. Zabušil jsem jím na dveře.

Nic se nestalo. Zmáčkl jsem zvonek vedle dveří a slyšel jsem, jak vevnitř, ne moc daleko, zvoní, čekal jsem, a nic se nestalo. Posloužil jsem si znova klepadlem. Pořád nic. Obešel jsem dům po chodníčku až ke garáži a nadzdvihl jsem stahovací roletu, jen natolik, abych se přesvědčil, že vevnitř stojí vůz s bíle ráfkovanými pneumatikami.

Z garáže naproti vyjel úhledný dvousedadlový cadillac napříč ulicí, couvl, obrátil se, přejel kolem Laveryho domu, zpomalil a hubený chlápek v brýlích proti slunci na mě ostře pohlédl, jako kdybych tu neměl co pohledávat.

Věnoval jsem mu svůj upřený, ocelový pohled a on jel po svých.

Vrátil jsem se na Laveryho chodníček a znova jsem zarámusil klepadlem. Tentokrát to mělo výsledek. Špehýrka se otevřela a | jemným mřížkovím jsem spatřil hezké pánské číslo s bystrými očima.

“Nemusíte dělat takový randál. Nehoří,” řekl nějaký hlas.

„Pan Lavery?“

Řekl, že je pan Lavery, a co má být? Strčil jsem mu mříží navštívenku. Bystré hnědé oči na mě znova pohlédly a hlas řekl: „Velice lituji, ale dnes prosím žádné detektivy nepotřebuji.“

„Zastupuji Derace Kingsleyho.“

„Jděte se bodnout. Oba,“ řekl a zabouchl špehýrku. Opřel jsem se o zvonek vedle dveří, volnou rukou jsem vytáhl cigaretu a právě jsem rozškrtl sirku o ozdobný dřevěný rám dveří, když se dveře prudce rozlétly, vypadl z nich urostlý chlápek v plavkách, plážových sandálech a v bílém koupacím plášti ze žebrovaného aksamitu a hrnul se rovnou na mě.

Pustil jsem palec s tlačítka zvonku a zazubil jsem se na něho. „Co se děje?“ řekl jsem. „Něco vás poděsilo?“

„Zkuste ještě jednou zazvonit,“ řekl, „a já vás vyhodím až támhle na druhý chodník.“

„Nebudte dětina,“ poradil jsem mu. „Víte velice dobře, že si s vámi porozprávím a že vy si porozprávíte se mnou.“ Vytáhl jsem z kapsy modrobílý telegram a přidržel jsem mu ho před bystrýma hnědýma očima. Zachmuřeně si ho přečetl, kousl se do rtů a zavrčel: „Kristepane, tak pojd'te dál.“

Otevřel dveře dokořán a já vešel kolem něho dovnitř, do zešeřelé, příjemné místnosti s meruňkovým čínským kobercem, který vypadal nákladně, s hlubokými křesly, s několika bílými kulatými lampami, s velikou hudební skříní v rohu, s dlouhou a velmi širokou pohovkou ze světle hnědého mohéru, postříkaného tmavohnědými skvrnami, a s krbem s měděnou mřížkou a s římsou z bílého dřeva. Za mřížkou plápolal oheň, zčásti zakrytý velikou kyticí manzanit. Kytice už místy žloutla, ale pořád vypadala pěkně. Na nízkém kulatém stolku z ořechového dřeva s ozdobnými suký a se skleněnou deskou stála na podnose láhev Vatu 69 se skleničkami a měděný kbelík na led. Pokoj se táhl až do zadního traktu domu, končil mělkým obloukem, jímž bylo vidět tři úzká okna a několik decimetrů bíle natřeného železného zábradlí na schodišti vedoucím dolů.

Lavery zabouchl dveře a posadil se na válendu. Vytáhl z tepané stříbrné tabatěrky cigaretu, zapálil si a podrážděně se po mně podíval. Posadil jsem se naproti němu a prohlédl jsem si si ho od paty k hlavě. Pokud jde o lákavé vzezření, které naznačovala fotografie, souhlasilo všechno do detailu. Měl otřesný hrudní koš a báječná stehna. Oči kaštanově hnědé a bělma bílá, malinko našedlá. Vlasy měl poněkud delší a nad spánky se mu trošičku kudrnatily.

Na hnědé kůži nebylo ani stopy po hýřivém životě. Byla to pěkná ukázka svalnatého býka, a pokud jde o mne, nic víc. Dovedl jsem pochopit, že ženským připadá jako dostatečný důvod k ržání.

„Co kdybyste nám řekl, kde je?“ řekl jsem. „Nakonec to stejně zjistíme, a když nám to povíte rovnou, nebudeme vás už unavovat.“

„Na to by musel přijít někdo jiný než soukromý fízl, aby mě to otrávil,“ prohlásil.

„Nikoli, nemusel. Soukromý fízl dokáže otrávit každého. Je jako štěnice a je zvyklý na duchaplnosti. Dostává zapláceno za pracovní čas, a tak ho vynaloží spíš na to, aby vás otravoval, než na co jiného

„Tak koukněte,“ řekl, naklonil se ke mně a ukázal na mě cigaretou.

„Vím, co stojí v tom telegramu, ale je to blbost.

Já s Crystal Kingsleyovou do žádného El Pasa nejel. Neviděl jsem ji, už ani nepamatuji – naposled dávno před datem tohoto telegramu. Ani jsem s ní nebyl ve styku. To už jsem Kingsleymu říkal.“

„Nemusel vám věřit“

„Proč bych mu lhal „ Vypadal překvapeně.

„A proč byste mu nelhal?“

„Tak koukněte,“ pravil vážně, „ vám to třeba tak připadá, ale vy ji neznáte. Kingsley s ní nic nesvede, a jestli se mu nelíbí, jak se chová, však on se má kde utěšit. Z těchhle manželů, kteří si myslí, že ženská je jejich majetek, se mi dělá špatně.“

„Jestli jste s ní teda do El Pasa nejel,“ řekl jsem, „proč posílala tenhle telegram?“

„Nemám nejmenší tušení.“

„Však vy si na něco vzpomenete,“ řekl jsem. Ukázal jsem na kytici manzanit u krbu. „To jste natrhal u Koloušihovo jezera?“

„Tady v okolí jsou kopce plné manzanity,“ řekl pohrdavě.

„Jenže tady u moře takhle nekvete.“

Zasmál se. „Když to musíte vědět, byl jsem tam třetí týden v máji. Jistě si to budete moct ověřit. Tehdy jsem ji viděl naposled.“

Řekl jsem: „Nenapadlo vás, že byste se s ní mohl oženit?“

Vyfoukl kouř a řekl skrze něj: „Přemýšlel jsem o tom, ano. Crystal má peníze. Peníze se vždycky hodí. Jenomže by byly moc perně vydělané.“

Přikývl jsem, ale neřekl jsem nic. Podíval se na kytici manzanit u krbu, zaklonil se v křesle, vyfoukl kouř ke stropu a odhalil silnou hnědou křivku hrdla. Po chvíli, když jsem pořád nic neříkal, začal být nervózní. Mrkl na navštívenku, kterou jsem mu předtím dal, a řekl: „Tak vy se necháváte najímat na kydání hnoje, co? Vynáší vám to?“

„Moc slavné to není. Dolar tady, dolar támhle.“

„A všechny hodně špinavé,“ řekl.

„Podívejte se, pane Lavery, nemusíme si přece vjet do vlasů. Kingsley si myslí, že vy víte, kde je jeho žena, ale že mu to nechcete říct. Buď proto, že jste darebák, anebo že ji galantně kryjete.“

„A která z těch dvou možností se mu zamlouvá víc?“ ušklíbl se ten hezký opálený chlápek. „Jemu je to jedno, pokud se dozví, co chce vědět. Nezáleží mu moc na tom, co spolu vy dva děláte ani kam odjedete, ani jestli se s ním dá rozvést nebo ne. Chce mít jenom vědomí, že je všechno v pořádku a že ji nepotkal žádný malér.“

To Laveryho začalo zajímat. „Malér? Jaký myslíte malér?“ Olizoval ta slova opálenými rty a vychutnával je. „Vy třeba takové maléry, na jaké myslí on, neznáte.“

„Povězte mi, jaké to jsou,“ zaprosil sarkasticky. „Já bych se opravdu moc rád dozvěděl o nějakých malérech, jaké neznám.“

„Umíte to báječně,“ řekl jsem. „Na to, abyste mluvil k věci čas nemáte, ale na duchaplnost máte čas vždycky. Jestli si myslíte, že vás chceme chytit na to, že jste s ní překročil státní hranice, tak to pusťte z hlavy.“

„Běžte se vycpat, vy chytráku. Museli byste dokázat, že jsem platil jízdné, jinak to nic neznamená.“

„Tenhle telegram něco znamenat musí,“ řekl jsem paličatě. Připadalo mi, že tohle už jsem předtím řekl několikrát.

„Je to asi jenom nějaká kamufláž. Na takové žertíky si ona potrpí. Všechny jsou pitomé a některé jsou zvrhlé.“

„Tenhle mi ale nedává smysl.“

Nedbale oklepal cigaretu na skleněnou desku stolku. Bleskově na mě pohlédl zpod obočí a hned se zas podíval jinam.

„Nechal jsem ji,“ řekl pomalu. „Možná že se mi tímhle chce zas nějak dostat na kůži. Měl jsem se tam objevit jednou v sobotu. Nejel jsem tam. Měl jsem jí už plné zuby.“

Řekl jsem: „Chm,“ a upřeně, dlouze jsem se mu podíval do očí. „Tohle se mi moc nelíbí. Víc by se mi líbilo, kdybyste s ní byl opravdu jel do El Pasa a tam jste se pošťekali a rozešli. Nemohl byste uvádět tuhle verzi?“ Pod opálením se docela slušně začervenal. „Sakra!“ řekl. „Povídal jsem vám, že jsem s ní nikam nejezdil. Vůbec nikam. Udělejte si na to uzel.“

„Udělám si na to uzel, až tomu budu věřit.“ Předklonil se, aby típl cigaretu. Lehce, bez námahy vstal, nespěchal ani trochu, přitáhl si šňůru županu kolem pasu a přistoupil ke konci válendy.

„Tak dobře,“ pravil jasně a výhrůžně. „Koukejte mazat. Potřebujete na čerstvý vzduch. Mám už toho vašeho hraní na třetí stupeň až po krk. Okrádáte mě o čas a sebe taky – jestli ten váš má vůbec nějakou cenu.“ Vstal jsem a zazubil jsem se na něho. „Velkou ne, ale v té ceně, jakou má, za něj dostávám

zapláceno. Nemohlo to být náhodou třeba tak, jste měl nějakou malou nepříjemnost někde v obchodním domě – řekněme v oddělení dámských punčoch nebo klenotů?“ Velice pozorně se na mě zadíval, sraštil trochu obočí a vtáhl rty do úst.

„Nerozumím vám,“ řekl, ale z hlasu jsem poznal, že o něčem přemýšlí.

„To mi stačí,“ řekl jsem. „A díky, že jste mě vyslechl. Mimochodem, v jakém oboru teď pracujete – od té doby, co jste odešel od Kingsleyho?“

„Co vám je, sakra, do toho?“

„Nic. Ale můžu si to samozřejmě klidně zjistit,“ řekl jsem a trochu jsem sebou hnul ke dveřím, ne moc. „Momentálně nedělám nic,“ řekl chladně. „Každý den čekám svolávací lístek k námořnictvu.“

„Tam byste podle mého mohl udělat kariéru,“ řekl jsem.

„Taky myslím. Žijte blaze, čmuchale. A neobtěžujte se přijít ještě jednou. Nebudu doma.“

Šel jsem ke dveřím a otevřel jsem je. Drhly o práh, nasáklý vlhkostí z blízkého moře. Když jsem je otevřel, ohlédl jsem se na něho. Stál v místnosti celý zamračený, plný potlačovaného hřmění.

„Možná že budu muset přijít ještě jednou,“ řekl jsem. „Ale to nepřijdu, abych si s vámi vyměňoval duchaplnosti. Přijdu, až zjistím něco, o čem bude záhodno si promluvit.“

„Tak vy si pořád myslíte, že lžu,“ řekl divoce.

„Myslím, že vám něco vrtá hlavou. Viděl jsem už v životě moc obličejů, abych to nepoznal. Netýká se to možná mé záležitosti. Jestli se jí to ale týká, budete mě patrně muset vyhodit znova.“

„S radostí,“ řekl. „A příště s sebou přiveďte někoho, kdo vás odveze domů. Kdybyste náhodou dopad moc ztvrda na zadek a rozbil si hlavu.“

Potom, aniž mi bylo jasné proč, plivl na koberec rovnou před sebe.

To mě uzemnilo. Bylo to, jako když se z něčeho sloupne elegantní nátěr a ze sladké dívenky je najednou pouliční rajda. Anebo jako kdybych slyšel nějakou na pohled distingovanou dámu vyjadřovat se výrazy ze slovníku dlaždičů. „Na shledanou krasavče,“ řekl jsem a nechal jsem ho tam tak stát. Zavřel jsem dveře, musel jsem s nimi šknout, aby zaklaply, a odešel jsem po pěšince na ulici. Na chodníku jsem se zastavil a zadíval jsem se na vilu na druhé straně.

4

Byla to široká, mělká vila se stěnami pokrytými růžovým štukováním, vybledlými do příjemného pastelového odstínu a kolem okenních rámců zdobenými bledou zelení. Střechu pokrývaly zelené tašky, oblé a hrubé. Dům měl hlavní vchod hluboko zapuštěný do zdi a lemovaný mozaikou z mnohobarevných

kachlíků a před ním květinovou zahrádku, oddělenou nízkou štukovanou zídou se železným zábradlím nahore, které ve vlhkém přímořském podnebí začínalo podléhat korozi. Nalevo od zídky stála garáž na tři vozy s brankou vedoucí na dvorek a s betonovým chodníčkem, po němž se dalo jít k postrannímu vchodu do domu.

V sloupku u brány byla bronzová destička s nápisem: MUDr. Albert S. Almore.

Jak jsem tak stál a civěl přes ulici, objevil se za rohem černý cadillac, který jsem už jednou viděl, a s vrčením jel ulicí k domu. Zpomalil a odbočil do protisměru, aby mohl zajet do garáže, pak zjistil, že můj vůz mu stojí v cestě, a tak jel dál až na konec ulice, kde se otočil na rozšířeném prostranství před ozdobným železným plotem. Pomalu se vrátil a zahrnul do prázdné třetiny garáže naproti. Hubený muž v brýlích proti slunci kráčel po chodníku k domu a nesl lékařský kufřík se dvěma držadly. Na půl cestě zpomalil a zadíval se přes ulici na mne. Přešel jsem k svému vozu. U domu vytáhl muž klíč, a když otevřel dveře, znova se po mně ohlédl.

Nasedl jsem do chrysleru a zůstal jsem v něm sedět, kouřil jsem a uvažoval, jestli má cenu pověsit někoho na paty Laverymu. Usoudil jsem, že nemá, aspoň zatím ne, podle toho, jak to všechno vypadá.

V přízemním okně vedle postranního vchodu, kterým vstoupil dr. Almore, se pohnuly záclony. Rozhrnula je hubená ruka a já si všiml, že se tam zaleskly brýle. Záclony zůstaly rozhrnuty hezky dlouho, než se zas zavřely. Rozhlédl jsem se po ulici a podíval jsem se na Laveryho vilu. Z téhle strany bylo vidět, že z verandy u vchodu pro dodavatele se jde po natřených dřevěných schodech na svažující se betonový chodníček a z něho po betonových schůdkách do dlážděné uličky dole.

Znova jsem se podíval na vilu dr. Almora a líně jsem zauvažoval, jestli zná Laveryho a jak dobře ho zná. Asi ho zná, protože obývají jediné dva domy v ulici. Ale je to doktor, a tak mi o něm nic neřekne. Když jsem se podíval na přízemní okno, byly záclony, které předtím někdo poodhrnul, úplně roztažené.

V prostředním díle trojitého okna, které zakrývaly, nebyla síť proti hmyzu. Za ním stál dr. Almore, upřeně hleděl směrem ke mně a hubený obličej měl velice zamračený. Oklepal jsem cigaretu z okna a on se prudce odvrátil a sedl si k psacímu stolu. Kufřík s dvojitým držadlem stál na stole před ním. Seděl strnule a bubnoval prsty na stůl vedle kufříku. Pak natáhl ruku po telefonu, dotkl se ho a zase ji spustil. Zapálil si cigaretu a divoce zamával sirkou, potom přistoupil k oknu a znova se na mne upřeně zadíval.

To bylo zajímavé, když kvůli ničemu jinému, tak proto, že to byl doktor. Doktoři bývají obvykle ze všech lidí nejmíň zvědaví. Za své klinické praxe se dozví tolik tajemství, že jim to nadosmrti stačí. Vypadalo to, že dr. Almora zajímám. A víc než zajímám; že mu dělám starosti. Sáhl jsem po klíčku startéru, ale vtom se otevřel hlavní vchod Laveryho vily a já zas spustil ruku do klína a opřel jsem se pohodlně v sedadle. Lavery spěšně kráčel po chodníčku od svého domu, bleskově se rozhlédl po ulici a zahrnul ke

garáži. Byl oblečen stejně, jako když jsem s ním mluvil. Přes ruku si nesl froté ručník a deku. Slyšel jsem, jak zarachotila garážová roleta, jak se otevřela dvířka vozu a zase zaklapla, potom zaburácel a zakašlal startující motor. Vůz vycouval po příkrém svazu na vozovku, zpod zádě mu proudily bílé výfukové plyny jako pára. Byl to elegantní malý modrý kabriolet se staženou střechou a nad ní vykukovala Laveryho tmavá, ulízaná hlava. Měl teď na nose úhledné sluneční okuláry s velice širokými bílými stranicemi. Kabriolet zasvištěl ulicí a tanečním krokem zahnul za roh.

To všechno pro mne nemělo význam. Pan Christopher Lavery mířil k okraji mohutného Pacifiku, aby se tam položil na sluníčko a vystavil na odiv děvčatům to, co nadále už vůbec nemusela postrádat.

Věnoval jsem pozornost znovu dr. Almorovi. Zaměstnával se právě telefonem, ne že by mluvil, držel jen sluchátko na uchu, kouřil a čekal. Pak poposedl a předklonil se, jak se to dělá, když se ozve volaný, poslouchal, zavěsil a něco napsal na blok před sebou. Pak se na jeho psacím stole objevila masivní kniha v žlutých deskách a on ji asi tak polovině otevřel. Při téhle činnosti šlehl okem z okna, přímo po chryslcru.

N a š e l v knize, co hledal, naklonil se nad ni a ve vzduchu a nad stránkami se objevily rychle za sebou vypouštěné oblaky kouře. Zase si něco zapsal, odložil knihu a znova popadl telefon. Vytočil číslo, čekal, rychle se rozhovořil, přitom se přikrčil a cigaretou šermoval ve vzduchu, dokončil hovor a zavěsil. Pak se pohodlně opřel v křesle zůstal zamyšleně sedět, civěl před sebe na psací stůl, ale nezapomínal každou půl minutu mrknout z okna. Čekal, já čekal s ním, aniž jsem měl proč. Doktoři mívají mnoho telefonických rozhovorů, mluvívají s mnoha lidmi. Doktoři i vyhlížívají z oken na ulici, doktoři se mračívají, projevují známky nervozity, doktoři mívají hlavu plnou starostí, projevují duševní napětí. Doktoři jsou taky jenom lidé, zrozeni k žalu, taky bojují ten dlouhý, ponurý boj jako my ostatní.

Ale v chování tohotohletoho mě něco zaráželo. Podíval jsem se na hodinky, řekl jsem si, že je čas sehnat něco k snědku, zapálil jsem si novou cigaretu a zůstal jsem sedět.

Tak uběhlo asi pět minut. Potom zasvištěl kolem rohu zelený sedan a řítí se ulicí k nám. Přibrzdil a zastavil před domem dr. Almora a jeho dlouhá anténa, podobná biči, se celá rozechvěla. Chlap jako hora se špinavě blond kšticí vylezl z vozu a přistoupil k domovním dveřím dr. Almora. Zazvonil a sehnul se ke schodu, aby o něj rozškrtnl sirku, přitom natočil hlavu tak, že se podíval přes ulici přesně tam, kde jsem seděl já.

Dveře se otevřely a chlap zmizel v domě. Neviditelná ruka zataáhla záclony v pracovně dr. Almora a okno osleplo. Seděl jsem a civěl jsem na sluncem vyšisované lemování záclon.

Uběhl zase nějaký čas.

Domovní dveře se znova otevřely a chlap jako hora sešel loudavě a jakoby nic po schůdcích a brankou ven. Odhodil špačka daleko od sebe a hrábl si do vlasů. Jednou pokrčil rameny, vystrčil bradu a pustil se rovnou přes ulici. V tichu zněly jeho kroky neuspěchaně a zřetelně. Za ním se znovu rozevřely záclony dr. Almora. Dr. Almore se postavil k oknu a díval se.

Poblíž lokte se mi na rámu dvířek objevila velká pihovatá ruka. Nad ní visel veliký obličej s hlubokými vráskami. Chlap měl oči jako z modravé ocele. Důkladně si mě změřil a nevrle promluvil hlubokým hlasem: „Čekáte na někoho?“ zeptal se.

„To nevím,“ řekl jsem. „Vy myslíte, že čekám?“

„Otázky kladu já.“

„To mě teda podrž,“ řekl jsem. „Tak proto ta pantomima.“

„Jaká pantomima?“

Tvrdě a nevlídně se mi velice modrýma očima podíval do očí.

Ukázal jsem cigaretou přes ulici. „Pan Nervóza a telefon. Volá poldy, protože si nejdřív zjistil moje jméno, pravděpodobně v Autoklubu, a pak si ho našel v městském telefonním seznamu. Co se děje?“

„Ukažte mi řidičský průkaz.“

Oplatil jsem mu nevlídný pohled. „Blejskáte vy poldíci ještě klopou – anebo vám stačí k identifikaci neurvalé chování?“

„Jestli se budu muset chovat neurvale, brácho, tak to teprv něco uvidíte.“

Schnul jsem se, otočil jsem klíčkem ve startéru a šlápl jsem na plyn. Motor naskočil a ztišil se.

„Vypněte ten motor,“ vyštěkl divoce a dal nohu na blatník.

„Sakra,“ řekl, „chcete, abych vás vytáhl ven a praštil s váma o chodník?“

Vyndal jsem z kapsy náprsní tašku a podal jsem mu ji. Vytáhl celuloidové pouzdro a podíval se na můj řidičský průkaz, pak je obrátil a podíval se na fotokopii mého druhého průkazu na druhé straně. Opovržlivě vrazil pouzdro zpátky do náprsní tašky a podal mi ji. Strčil jsem ji do kapsy. Zalovil rukou pod okrajem dvířek a pak mi ukázal modrozlatý policejní odznak.

„Poručík Degarmo od kriminálky,“ řekl dunivým, brutálním hlasem.

„Těší mě, že vás poznávám, pane poručíku.“

„To si nechte od cesty, a radši mi povězte, proč tu šmírujete Almorův barák.“

„Nešmíruju, jak se vyjadřujete, Almorův barák, pane poručíku. V životě jsem neslyšel o dr. Almorovi a není mi známo, proč bych měl mít chuť šmírovat jeho barák.“

Odvrátil hlavu a odpívl si. Měl jsem dnes zvláštní štěstí na plivající mládence.

„Tak co teda máte za lubem? My tady o žádné šmíráky nestojíme. Nemáme tu ani jednoho.“

„Neříkejte! Fakt?“

„Fakt. Tak honem, kápněte božskou. Nebo jestli chcete, můžeme si zajet na pendrekárnu, tam už to ze sebe vypotíte, až vás dáme pod horské slunce.“

Na to jsem mu neodpověděl.

Najednou se zeptal:

„To vás najmuli její příbuzní?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Kamarádíčku, ten poslední hošan, co to zkoušel, teď pracuje na silnici. Na řetěze.“

„To je určitě ohromná historka,“ řekl jsem. „Jen kdybych uměl uhádnout, o co jde. Zkoušel co?“

„Zkoušel namočit ho do toho,“ řekl tiše.

„Škoda že nevím jak na to,“ řekl jsem. „Vypadá, že by šel namočit snadno.“

„Takovéhle řeči vám neposlouží,“ řekl.

„Tak dobře,“ řekl jsem. „Vezmeme to z jiného konce. Dr. Almora neznám, nikdy jsem o něm neslyšel a vůbec mě nezajímá. Jsem tu na návštěvě za jedním přítelem a obdivuju se vyhlídce. Jestli dělám ještě něco jiného, není vám, zvláštní náhodou, nic do toho. Jestli se vám to nelíbí, nejlíp uděláte, když o tom podáte hlášení důstojníkovi, který má službu.“

Hřmotně šoupl nohou po blatníku a zatvářil se nedůvěřivě. „Žádné fixlování?“ zeptal se pomalu.

„Žádné fixlování.“

„Vykašlat se na to. Tomu chlapovi straší v palici,“ řekl z ničeho nic a ohlédl se přes rameno na dům. „Měl by jít k doktorovi.“ Zasmál se, ale v tom zasmání nebylo vůbec znát, že by se bavil. Sundal nohu s blatníku a hrábl si do štětinatých vlasů.

„Tak jed'te – ať jste pryč,“ řekl. „Nelezte nám do zelí a nenaděláte si nepřátele.“

Znovu jsem nastartoval. Když se motor měkce rozvřel, řekl jsem: „Jak se daří Alu Norgaardovi?“ Upřeně se na mě podíval: „Vy jste znal Ala?“

„Znal. Před dvěma lety jsme tu spolu pracovali na nějakém případě – tehdy byl policejním náčelníkem Wax.“

„Al je teď u vojenské policie. Taky bych tam chtěl být,“ řekl hořce. Vydal se na zpáteční cestu a pak se zprudka otočil na podpatku. „Jed'te, ať jste pryč, než si to rozmyslím,“ štěkl na mě.

Těžce přešel přes ulici a zpátky brankou Almorovy vily. Zařadil jsem rychlost a odjel jsem. Cestou zpátky do města jsem naslouchal svým myšlenkám. Cukaly sebou sem tam jako nervózní hubené ruce dr. Almora, když tahaly za záclony.

V Los Angeles jsem se naobědval a stávil jsem se nahoře ve své kanceláři v paláci Cahuenga, abych si prohlédl poštu. Zavola jsem odtamtud Kingsleymu. „Byl jsem u Laveryho,“ řekl jsem mu. „Pověděl mi právě tak dost prasečinek, aby to bylo věrohodné. Chtěl jsem ho trošku zmáčkout, ale nic z toho nebylo. Pořád se mi nejlíp zamlouvá vysvětlení, že se pohádali a rozešli a on že zatím ještě doufá, že to zas dá dohromady.“

„Pak ale musí vědět, kde je,“ řekl Kingsley. „Možná že to ví, ale vědět to nemusí. Apropó, v Laveryho ulici se mi stala dost kuriózní věc. Jsou tam jen dva domy. Ten druhý patří nějakému dr. Almorovi.“ Krátce jsem mu vylíčil tu dost kuriózní věc.

Chvilí bylo na drátě ticho a pak řekl: „Je to dr. Albert Almore?“

„Ano.“

„Nějaký čas Crystal léčil. Několikrát přišel k nám do bytu, když – no, když si moc přihýbala. Měl jsem dojem, že umí trochu moc šikovně zacházet s injekční stříkačkou. Jeho manželka – počkejte, co to bylo s jeho manželkou – ano. Spáchala sebevraždu.“

Zeptal jsem se: „Kdy?“

„To si nepamatuju. Už je to hodně dávno. Společensky jsem se s nima nikdy nestýkal. Co podniknete teď?“

Řekl jsem mu, že pojedu k Pumímu jezeru, i když je na takovou cestu dnes už trochu pozdě. Řekl, že mám ještě spoustu času a že v horách je světlo o hodinu déle.

Řekl jsem, to že se mi hodí, a zavěsil jsem.

5

San Bernardino se peklo a mihotalo v odpoledním vedru. Vzduch byl tak horký, že mi suchem popraskal jazyk. Ujížděl jsem tím parnem a lapal jsem po dechu, zastavil jsem se pro láhev kořalky pro případ, že bych omdlel, než se dostanu do hor, a vyrazil jsem do dlouhého stoupání ke Crestline. Po pětadvaceti kilometrech jízdy jsem se dostal o patnáct set metrů výš. Ale ani tam zdaleka nebyl chládek. Ujel jsem pětadvaceti kilometrů horským terénem, až jsem dorazil k vysokým sosnovým lesům a do městečka nazvaného Bublající Prameny. Byl tam jen stánek s občerstvením a benzínová pumpa, ale připadal jsem si tam jako v ráji. Odtamtud jsem už jel pořád v chládku. Přehradu u Pumího jezera hlídali ozbrojení strážníci, na každém konci jeden a jeden uprostřed. První, na kterého jsem narazil, mi nařídil zavřít okna vozu, než pojedu přes přehradu. Asi sto metrů od přehrady bylo nataženo lano s korkovými plováky, aby veslice s

turisty nemohly plout příliš blízko k přehradě. Až na tyhle maličkosti válka Pumímu jezeru zřejmě nijak neublížila.

Po modré hladině pádlovaly kánoe, pošťkávaly veslice s přivěsnými motorky a motorové čluny, které se vyťahovaly jak pubertální mladíci, kreslily po jezeře velké oblouky pěny, obracely se jako na obrtlíku a v nich ječela děvčata a vlekla ruce ve vodě. Lidé, kteří si zaplatili dva dolary za rybářskou licenci, se pokoušeli – zmítání vlnobitím rozpoutaným motorovými čluny – dostat zpátky pár centů v podobě zvětrale chutnajících ryb. Silnice vedla po okraji vysokých žulových útesů a pak se svažovala mezi lučinami hrubé trávy, v níž rostly zbytky divokých kosatců, purpurových a bílých vlčích bobů, orlíčků, polejů a štětinaček. Vysoké žluté sosny trčely k vymetené obloze. Silnice klesla opět až na úroveň jezera a krajina se naplnila děvčaty v pestrých pantalonech, s mašlemi, se šátky na hlavách, s toupé, v sandálech s tlustými podrážkami a s tlustými bílými lýtky. Velocipedisté opatrně vrávorali po dálnici a tu a tam zafičel kolem dychtivě vyhlížející sekáč na skútru.

Půldruhého kilometru za městečkem odbočovala z dálnice užší silnice, která se klikatila do hor. Hrubě opracovaná dřevěná tabulka pod tabulí s číslem dálnice oznamovala: KOLOUŠÍ JEZERO 3 km. Zahnul jsem na ni. První kilometr jsem tu a tam na stráni uviděl chatu, pak nic. Potom se objevila nová, velice úzká odbočka ze silnice a nová hrubě opracovaná dřevěná tabulka oznamovala: KOLOUŠÍ JEZERO.SOUKROMÁ CESTA. VSTUP ZAKÁZÁN.

Zajel jsem s chryslerem na tu cestu a opatrně jsem se prodíral tichem okolo obrovských holých žulových skal, kolem malého vodopádu a skrze divoké porosty černých dubů, železodrvů a manzanity. Na větvi krákorala sojka, jakási veverka mi nadávala a bušila vztekle jednou packou do borové šišky, kterou držela v druhé. Datel se šarlatovou šešulkou ustal v zkoumání kůry, podíval se na mě jedním očkem jako korálkem, pak se schoval za kmen stromu a pohlédl na mě druhým okem. Dorazil jsem k brance z pěti příčlů a k další tabulce.

Za brankou se cesta točila asi dvě stě metrů mezi stromy a pak se pode mnou náhle objevilo malé kulaté jezírko, schované mezi stromy, skalisky a divokou trávou jako kapička rosy uvízlá ve stočeném lupenu. Na bližším konci byla hrubá betonová hráz s provazovým zábradlím nahoře a se starým mlýnským kolem po jedné straně. Poblíž hráze stál malý srub z neoloupaných sosnových klád. Na druhém břehu jezera, kam bylo možné se dostat buď oklikou po cestě, nebo zkratkou přes hráz, tyčila se nad vodou velká chata ze sekvoje a o kus dál stály dvě další, každá úplně oddělená od druhé; všechny tři byly zavřené, tiché a měly zatažené záclony. Ta velká měla oranžovožluté žaluzie a okno z dvanácti tabulí skla obrácené přímo k jezeru.

Na vzdáleném konci jezera naproti hrázi stálo cosi, co vypadalo jako malé molo a hudební pavilón. Na molu trčela zborcená dřevěná tabule s nápisem z velkých bílých písmen: TÁBOR KILKARE. V tomhle prostředí mi nápis připadal nesmyslný, a tak jsem vylezl z vozu a vydal jsem se k nejbližší chatě. Někde za ní se ozývaly rány sekerou. Zabušil jsem na dveře chaty. Sekera umlkla. Odněkud zahulákal mužský hlas. Posadil jsem se na kámen a zapálil jsem si cigaretu. Za chatou se ozvaly kroky, kulhavé kroky, Vynořil se odtamtud muž s nevrlým obličejem a snědou pletí a s dvoustrannou sekerou v ruce. Byl to rozložitý, ne zrovna velký člověk a při chůzi kulhal, při každém kroku jako by kopl pravou nohou a noha se zhoupala mělkým půlobloukem. Měl tmavou, neholenou bradu, pevně hledící modré oči a prošedivělé vlasy, které se mu kudrnatily kolem uší a volaly po nůžkách. Na sobě měl modré kalhoty z hrubé bavlněné látky a modrou rozhalenku, z níž trčel osmahlý, svalnatý krk. Z koutku úst mu visela cigareta. Promluvil neurvalým, upjatým, velkoměstským hlasem. „Co je?“

„Pan Bill Chess?“

„To jsem já.“

Vstal jsem, vytáhl jsem z kapsy Kingsleyho doporučující lístek a podal jsem mu ho. Zašilhal na něj, pak odbelhal do chaty a vrátil se s brýlemi na špičce nosu. Pečlivě si přečetl lístek a pak si ho přečetl ještě jednou. Strčil si ho do kapsy na košili, zapnul ji na knoflík a podal mi ruku. „Těší mě, že vás poznávám, pane Marlowe.“ Podali jsme si ruce. Měl dlaň jako pilník na dřevo. „Chcete si prohlédnout Kingsleyovic chatu, co? S radostí vám ji ukážu. Snad to tu pan Kingsley, prokristapána, neprodává?“ Ulpěl na mně pohledem a mávl palcem přes jezero.

„Kdoví,“ řekl jsem. „V Kalifornii je všechno na prodej.“

„Moje řeč. Jeho je tahle – ta ze sekvoje. Má obložení z mladejch sukovitejch sosen, eternitovou střechu, kamennou podezdívku u verandy, normální vanu se sprchou, ve všech oknech žaluzie, velkej krb, petrolejový kamna ve velký ložnici – ty jsou tu, váženej pane, na jaře a na podzim sakra zapotřebí – sporák typu Poutník, na plyn i na dřevo, všechno prvotřídní. Stálo to asi osm tisíc, a to už je u takový horský chajdy co říct. A na kopci soukromou cisternu na vodu.“

„A co elektrika a telefon?“ zeptal jsem se, čistě abych navázal přátelský kontakt.

„Elektrika samozřejmě. Telefon ne. Teďka ho člověku nezavedou. A kdyby, stálo by fůru peněz natáhnout dráty až sem.“

Podíval se na mne nehybnýma modrýma očima a já se podíval na něj. Přes tu větrem ošlehanou tvář vypadal jako pijan. Měl pijácky zduřelou a lesklou pleť, příliš viditelné žilky a takové ty jasně lesklé oči. Zeptal jsem se: „Bydlí tam teď někdo?“

„Kdepak. Je to pár tejdů, co tu byla paní Kingsleyová. Pak odjela. Řek bych, že se každým dnem vrátí. Pan Kingsley o tom neříkal nic?“

Zatvářil jsem se překvapeně: „Proč? Ona snad patří k inventáři?“

Zamračil se, potom zvrátil hlavu nazad a rozesmál se. Jeho řehot připomínal traktor s poruchou v zapalování. Rozbíjel ten lesní klid na padrt’.

„Pánové, tomu teda říkám fórek“! lapal po dechu. „Ona patří k –“ vydal ze sebe nové zabučení a pak sevřel rty jako past.

„Jo, je to prostě prima chajda,“ řekl a opatrně po mně mrkl.

„V postelích se leží pohodlně?“ zeptal jsem se.

Naklonil se ke mně a usmál se. „Nechtěl byste pár obtisků pěsti do ksiftu?“ pravil.

Vytřeštil jsem na něho oči a otevřel ústa: „Tohle je na mě moc rychle,“ řekl jsem. „Mám dlouhé vedení.“

„Jak mám já vědět, jestli se v těch postelích leží pohodlně?“ zavrčel a trochu se shýbl, aby na mě dobře dosáhl tvrdou pravičkou, kdyby se situace vyvinula v tom smyslu. „Nevím, proč byste to neměl vědět,“ řekl jsem. „Ale nebudu to z vás vymáhat. Můžu to zjistit sám.“

„To můžete,“ řekl hořce. „Vy si myslíte, že já nepoznám fízla po čuchu? Já s nima hrál na babu po všech státech té naší Unie. Tůdle, kamarádíčku, A tůdle, pane Kingsley. Tak on si najme čmuchala, aby se sem jel podívat, jestli nenosím jeho pyžama, co? Koukni, Ferdo, já mám sice třeba chromou nohu, ale bab můžu mít“ Napřáhl jsem k němu ruku v naději, že mi ji neutrhne a nezahodí do jezera.

Střílíte vedle,“ pověděl jsem mu. „Nepřijel jsem sem vyzvídat o vašem milostném životě. Paní Kingsleyovou jsem jakživ neviděl. Až do dneška do rána jsem jakživ neviděl ani pana Kingsleyho. Co vám, prokrista, přelítlo přes nos?“ Sklopil oči a vzdorovitě se podrbal hřbetem ruky na ústech, jako kdyby chtěl, aby ho to bolelo. Potom si podržel ruku před obličejem, tvrdě ji sevřel v pěst a zase ji otevřel a zadíval se upřeně na prsty. Trochu se mu třásl. „Pardon, pane Marlowe,“ řekl pomalu. „Včera večer jsem se podíval flašce moc na dno, a dneska mám kocovinu jak Dán. Jsem tady už měsíc úplně sám a začíná mi to myslet nahlas. A stala se mi taková věc.“

„Pomohl by lok něčeho?“

Ostře se na mě zadíval a oči se mu zaleskly. „Máte něco?“

Vytáhl jsem z kapsy pùllitrovku režné a ukázal jsem mu ji, aby mu neušla zelená nálepka na uzávěru.

„To si nezasloužím,“ řekl. „To si, hrome, nezasloužím.“

Počkejte, donesu skleničky, anebo nešel byste dovnitř?“

„Mně se líbí venku. Je tu krásný rozhled.“

Houpl ztuhlou nohou, odešel do chaty a vrátil se se dvěma skleničkami od hořčice. Posadil se na skalisko vedle mě a mě ovanul pach zaschlého potu.

Sloupl jsem kovovou čepičku s láhve, nalil jsem mu štědrnou dávku do skleničky a sobě jsem nalil na dno. Ťukli jsme si a napili jsme se. Převaloval chvíli tekutinu po jazyce a ponurý úsměv mu poněkud rozjasnil tvář. „Kamaráde, vy si umíte vybrat flašku,“ řekl. „Rád bych věděl, čím to, že jsem tak žvanil. Ale to bude asi tím, že tady nahoře padne na člověka smutek, když je tu sám. Žádná společnost, žádný kamarádi, žádná manželka.“ Odmlčel se, pak po mně pohlédl koutkem oka a dodal: „To je nejhorší: žádná manželka.“

Nespouštěl jsem oči z modrých vod titěrného jezírka. Pod skaliskem, které čnělo nad hladinu, pleskla sebou ryba a zablyštěla se v kruhu rychle se roztahujících kol. Lehký vánek kolébal korunami borovic a borovice šuměly jako mírný příboj.

„Utekla mi,“ pravil pomalu. „Utekla mi, už je to měsíc.“

V pátek dvanáctýho června. Na ten den nezapomenu.“ Strnul jsem, ale ne natolik, abych mu nedolil whisky do prázdné skleničky. V pátek dvanáctého června měla Crystal Kingsleyová přijet do města na večírek.

„Ale to by vás asi nezajímalo,“ řekl. A ve vybledlých modrých očích se mu tak jasně zračila touha o tom mluvit, že se nebylo možné splést.

„Nic mi do toho není,“ řekl jsem. „Ale jestli vám to uleví –“

Prudce přikývl. „Dva chlapi se setkají v parku na lavičce,“ řekl, „a dají se do řeči o Pánubohu. Všiml jste si toho někdy? Chlapi, který by o Pánubohu nemluvili ani s nejlepším kamarádem.“

„To znám,“ řekl jsem.

Napil se a zadíval se na druhý břeh. „Byla to fešanda,“ řekl tiše. „Někdy jí to moc mluvilo, ale fešanda to byla. Já a Muriel, to byla láska na první pohled. Seznámili jsme se v jedny putyce v Riverside, už to bude rok a tři měsíce. V takový putyce, že by člověk nečekal, že se tam seznámí s holkou, jako byla Muriel, ale tak to bylo. Vzali jsme se. Měl jsem ji strašně rád. Věděl jsem, že se mám jak prase v žitě, a byl jsem taková sketa, že jsem s ní nehrál fair play.“

Poposedl jsem, aby si uvědomil, že jsem pořád ještě u něho, ale neřekl jsem nic, abych ho nevytrhl z transu. Seděl jsem a v ruce jsem držel netknutou skleničku whisky. Piju rád, ale ne tehdy, když si mě lidé pletou se soukromým deníkem.

Smutně pokračoval: „Jenomže, víte, jak to chodí v manželství – v každém manželství. Nějakej čas to dělá dobrotu, a pak chlap jako já, obyčejnej parchant chlap jako já, začne mít trhání na nějaký maso. Na nějaký jiný maso. Je to asi svinárna, ale tak to je.“

Pohlédl na mě a já prohlásil, že tuhle myšlenku jsem už slyšel z úst jiných filosofů.

Zvrhl do sebe druhou skleničku. Podal jsem mu láhev.

V koruně borovice skákal modráček, hopsal z větve na větev, ani při tom nehnul křídélky, ani na okamžik se nezastavil.

„Jo jo,“ řekl Bill Chess. „Všichni horáci jsou poloviční magoři, a já už taky pomalu magořím. Bydlím si tady jako pán, činži neplatím, měsíc co měsíc dostávám slušnou penzi, polovinu nadlešovacího příspěvku ve válečných půjčkách, za manželku mám tak bezva blondýnku, že jste na hezčí v životě nezamrkal, a celou tu dobu mi straší ve věži, a já to nevím. Letím na támhleto.“ Prudce ukázal na chatu ze sekvojového dřeva na druhém břehu. V podvečerním svitu ztmavla do karmínova.

„Mám to na dvorečku,“ řekl, „rovnou pod oknem, taková kremrole jak z výkladní skříně, a je mi úplně volná jako tráva na louce. Kristepane, člověk ale dokáže bejt pitomec.“

Dopil třetí skleničku a opatrně postavil láhev na skalisko. Z kapsy na košili vylovil cigaretu, o nehet palce rozškrtl sirku a rychle zabafal. Dýchal jsem otevřenými ústy, tiše jako lupič za záclonou.

„Doprčic,“ řekl konečně. „Jistě byste si myslel, že když už jsem chtěl zahnout, udělám to kousek dál od domova a půjde mi aspoň o to, nabrnknout si nějaký jiný typ. Ale ta kopretina támhle odnaproti není žádný jiný typ. Je to blondýnka jako Muriel, stejně velká, stejně váží, skoro stejná barva očí. Jenže, kamaráde, tím taky veškerá podobnost úplně končí. Hezká, to jistě, ale hezká jako každá jiná, pro mě teda vůbec žádná extra krasavice. No, a tenkrát ráno jsem tam pálil smetí a hleděl si svého, jako vždycky, o nic míň. A najednou se ona objeví ve dveřích do dvorka, má na sobě apartní pyžama, tak tenký, že jí skrz něj prosvítají růžový bradavky, a povídá tím svým líným, prohnáním hlasem: ‚Pojď se napít, Bille. Neztrhej se tou prací, když je dnes ráno tak hezky.‘ A já, já mám vždycky chuť se napít, víc, než je zdravo, tak jdu ke kuchyňskému dveřím a vezmu si panáka. A pak ještě jednoho a pak ještě jednoho a pak najednou sedím vevnitř v chatě. A čím blíž jsem u ní, tím víc mě zve očima do postele.“

Zmlkl a šlehl po mně upřeným pohledem.

„Vy jste se mě zeptal, jestli postele támhle v té chatě jsou pohodlný, a já se namích. Nic jste tím nemyslel. Jenomže já mám ještě moc živý vzpomínky. Ano – ta postel, co jsem v ní ležel, pohodlná byla.“

Odmlčel se a nechal poslední slova viset ve vzduchu. Pomalu klesala k zemi, a pak zavládlo ticho. Shýbl se, zvedl láhev se skaliska a zadíval se na ni. Připadalo mi, že s ní v duchu svádí boj. Vyhrála whisky, jako vždycky vyhrává. Dlouze a zuřivě se napil a pak pevně zašrouboval uzávěr, jako kdyby to mělo nějaký význam. Sebral se země kámen a mrštil jím do vody.

„Vrátil jsem se po hrázi,“ řekl pomalu a hlas měl už zastřený alkoholem. „Je mi, jako kdybych se znova narodil. To mi zas jednou něco prošlo. My chlapi dovedeme být v takovejchhle hloupostech tak zoufale vedle, co? Vůbec nic mi neprošlo. Ale ani ň. Poslouchám, jak mi to Muriel servíruje zatepla, a ani při tom

nezvýšila hlas. Ale říká mi o mně samým takový věci, že jsem o nich neměl ani páru. Ach jo, to mi to teda prochází, jedna radost.“

„Takže ona od vás utekla,“ řekl jsem, když zmlkl. „Ještě ten večer. Ani jsem tu nebyl. Připadal jsem si jako moc velkéj lotr, abych moh zůstat aspoň napůl střízlivěj. Skočil jsem do fordky a odjel jsem na severní břeh jezera a tam jsem se zkuploval ještě se dvěma takovejma mizerama, jako jsem já, a napařili jsme se, jak zákon káže. Ne že by mi to nějak pomohlo. Asi tak kolem čtvrtý ráno jsem se vrátil domů a Muriel byla fuč, s kuframa a se vším, jedinej na psacím stole mi nechala lístek a na polštáři trochu coldcreamu.“

Z odřené náprsní tašky vytáhl kousek papíru s oslíma ušima a podal mi ho. Byl to modře linkovaný papír ze sešitu a tužkou na něm bylo napsáno:

Nezlob se, Bille, ale radši umřu, než abych s tebou žila dál, Muriel.

Vrátil jsem mu ho. „A co se dalo támhle naproti?“ zeptal jsem se a pohledem jsem ukázal na druhý břeh. Bill Chess sebral se země placatý kamínek, zkoušel udělat žabku, ale kamínek odmítl skákat.

„Nic se tam nedálo,“ řekl. „Ona se sbalila a odjela ten samej večer. Od té doby jsem ji neviděl. Ani ji nechci vidět. Za celej měsíc jsem nedostal od Muriel zprávu, ani zprávičku. Nemám tušení, kde je. Možná někde s nějakým jiným chlapem. Doufám, že je k ní slušnější než já.“ Vstal, z kapsy vytáhl klíče a zařinčel jimi. „Tak jestli chcete na druhou stranu podívat se na Kingsleyovic chatu, nic vám nestojí v cestě. A díky za to, že jste si vyposlechnul to melodrama. A dík za pití. Tumáte,“ sebral láhev a podal mi to, co v ní zůstalo z půl litru.

6

Šli jsme po stráni ke břehu jezera a po úzkém vršku hráze. Bill Chess přede mnou švihal chromou nohou a přidržoval se provazu upevněného v železných nosnících, který sloužil jako zábradlí. Na jednom místě voda líně vířila po betonu.

„Ráno jí trochu upustím přes kolo,“ řekl mi přes rameno. „K ničemu jinému ta pitomost není. Před třema lety to sem postavila nějaká parta filmařů. Něco tu natáčeli. Támhle to molo na druhým konci, to je taky jejich práce. Většinou to pak všechno zas zbourali a odvezli, ale Kingsley je ukecal, že tu nechali to molo a to mlýnský kolo. Dává to jezírku takovej nějakěj šmrnc.“

Šel jsem za ním po masivním dřevěném schodišti na verandu Kingsleyovy chaty. Odemkl a octli jsme se v zadýchaném teplíčku. V zabedněném pokoji bylo skoro horko. Světlo pronikající žaluziemi kreslilo na podlaze tenké mřížoví. Obývací pokoj byl protáhlý a veselý, byly v něm indiánské koberce, polstrovaný horský nábytek s kováním, kartounové záclony, prostá podlaha z tvrdého dřeva, spousta lamp a v rohu malý

vestavěný barový pult s kulatými sedačkami. V pokoji bylo uklizeno a čisto a nevypadal na to, že by z něho někdo o překot ujel. Prošli jsme ložnicemi. Ve dvou bylo po dvou postelích u sebe a v jedné veliká manželská postel s krémovým přehozem a na něm vyšívaný vzorek ze švestkově modré vlny. „To je majitelova ložnice,“ řekl Bill Chess. Na toaletním stolku z leštěného dřeva ležely různé toaletní předměty a náčiní z nefritově zeleného emailu a nerez oceli a sbírka kosmetických serepatiček. Na dvou kelímcích coldcreamu vlála zlatá značka Gillerlainovy společnosti. Celá jedna stěna pokoje sestávala ze skříní s posuvnými dveřmi. Jednu jsem otevřel a nakoukl jsem dovnitř. Vypadala plná dámských šatů, jaké se nosí v letoviscích. Bill Chess mě kysele pozoroval, jak se jimi prohrabuju. Zavřel jsem dvířka skříně a vytáhl jsem hlubokou zásuvku na boty pod skříní. Stálo v ní aspoň půl tuctu párů bot, které vypadaly úplně nové. Zastrčil jsem zásuvku zpátky a narovnal jsem se.

Bill Chess stál rozkročený nade mnou, bradu vystrčenou a tvrdé pěsti zaťaté a opřené v bok.

„Co se máte co dívat na její šatstvo?“ zeptal se nahněvaně.

„Mám k tomu své důvody,“ řekl jsem. „Například, že když paní Kingsleyová odsud odjela, nejela domů. Její manžel ji od té doby neviděl. Neví, kde je.“

Pěsti mu klesly k bokům a pomalu je několikrát otevřel a zase stiskl. „Tak přece fízl,“ zavrčel. „První dojem je vždycky nejlepší. A já tím kecáním už skoro sám sebe obalamutil. Páni, že jsem vám toho ale vyklopil. Jako Nanda z bezu, když se potřebuje vybrečet. Pánové, jsem já to ale bambula.“

„Dovedu si vážit důvěry jako každý jiný,“ řekl jsem a obešel jsem ho a vešel jsem do kuchyně. Tam byl veliký zelený a bílý sporák na plyn i uhlí, dřez ze žlutě nalakovaného borového dřeva, na verandě, kudy chodili dodavatelé, automatický ohřívač vody a na druhé straně ústila kuchyně do veselého ranního pokoje s mnoha okny a s obrovskou soupravou nádobí k snídani z plastické hmoty. Z přihrádek vesele svítily barevné talíře a pohárky a soubor cínových mís.

Všechno bylo tip top. Na stojánku na sušení nádobí nezůstaly žádné špinavé hrnky ani talíře, nikde se neválely žádné upatlané sklenice ani prázdné láhve od chlastu. Nebyli tu ani mravenci, ani mouchy. Paní Kingsleyová si možná libovala v bohémském životě, ale dokázala nenechat po sobě tu hromadu svinstva, jakou po sobě nechávají bohémové v Greenwich Village.

Vrátil jsem se do obývacího pokoje, vyšel jsem na verandu v průčelí a čekal jsem, až Bill Chess zamkne. Když to udělal a obrátil se ke mně s obličejem předpisově zamračeným, řekl jsem:

„Neprosil jsem se vás, abyste mi podal srdce na dlani, ale taky jsem vám v tom nebránil. Kingsley se nemusí dovědět, že jeho panička na vás letěla, jestli za tím vším ovšem není víc, než prozatím vím.“

„Jděte se bodnout,“ řekl a ani trochu se nepřestával mračit.

„Dobře, půjdu se bodnout. Byla by tu aspoň nějaká možnost, že vaše a Kingsleyho manželka odešly spolu?“

„Tomu nerozumím,“ řekl.

„Když jste odešel utopit žal, mohly se pohádat, pak se smířit a vyplakat se jedna druhé na rameni. Paní Kingsleyová pak třeba odvezla vaši manželku do údolí. V něčem přece odjet musela, nebo ne?“ Znělo to pitomě, ale on to vzal dost vážně. „Kdepak. Muriel se nikomu nevyplakala na rameni. Muriel nebyla na slzy zařízená. A kdyby už měla cukání vyplakat se na něčím rameni, nevybrala by si tu štetku. A pokud jde o dopravu, má vlastní fordku. V její se jí špatně řídilo, protože mám kvůli té chromý noze přehozený pedály.“

„To mi jen tak napadlo,“ řekl jsem.

„Jestli vás ještě něco takovýho napadne, tak na to hned zas klidně zapomeňte,“ řekl.

„Na chlapa, který odhaluje své rozcitlivělé nitro úplně cizím lidem, jste zatracený netýkavka,“ řekl jsem. Vykročil ke mně jednou nohou. „Chcete tím něco říct?“

„Podívejte, kamaráde,“ řekl jsem. „Namáhám se, až bůh brání, abych vás mohl považovat za v podstatě správného chlapa. Nemohl byste mi trochu pomoci?“ Chvilku vzrušeně oddychoval, pak svěsil ruce a bezmocně je rozepjal.

„Pánové, že já ale dokážu každému zvednout náladu,“ vzdychl. „Zpátky chcete jezero obejít?“

„Jistě, jestli to vydrží vaše noha.“

„Vydržela to už mockrát.“

Vyrazili jsme bok po boku, zase jako dvě hrdličky. Asi se celých těch padesát metrů nepohádáme. Vozovka, sotva dost široká, aby mohlo projet auto, se táhla nad úroveň jezera a klikatila se mezi vysokými skalisky. Asi tak na půl cestě k vzdálenějšímu konci stála na kamenné podezdívce jiná, menší chata. Třetí byla hezky daleko od jezera, na téměř plochem kousku země. Obě byly zavřené a vypadaly, že už v nich dlouho nikdo nebydlel. Po několika minutách řekl Bill Chess: „Je to fakt, že se ta štetka vypařila?“

„Vypadá to tak.“

„A vy jste opravdu řízl, nebo jen privátní?“

„Privátní.“

„Utekla s nějakým chlapem?“

„Podle mě asi ano.“

„To je jasné. Aby ne. To by si Kingsley taky moh domyslet. Měla řůru přátel.“

„Tady u jezera?“ Neodpověděl.

„Nejmenoval se jeden Lavery?“

„To nevím,“ řekl.

„Tohle není žádné tajemství,“ řekl jsem. „Poslala z El Pasa telegram, že odjíždí s Laverym do Mexika.“ Vytáhl jsem telegram z kapsy a ukázal jsem mu ho. Zašmátral prsty v kapse na košili, vytáhl brýle a zastavil se, aby si ho přečetl. Pak mi papír vrátil, schoval brýle a zadíval se přes modrou hladinu.

„To je taková malá důvěrnost na oplátku za něco z toho, co jste mi svěřil,“ řekl jsem. „Lavery tu jednou byl,“ řekl pomalu.

„Lavery připouští, že se s ní přede dvěma měsíci sešel, pravděpodobně tady v horách. Ale tvrdí, že od té doby ji neviděl. A my nevíme, jestli mu máme věřit. Nemáme důvod mu věřit ani nevěřit.“

„Tak u toho teď ona není?“

„On říká, že ne.“

„S nějakou takovou maličkostí, jako je svatba, by si asi nedělala starosti,“ řekl strážlivě. „K ní by se mi spíš hodily líbánky v hodinovém hotelu.“

„A vy už mi nic určitějšího říct nemůžete? Neviděl jste ji odjíždět ani jste nikde nezaslechl něco, čemu by se dalo věřit?“

„Ne,“ řekl. „A kdyby jo, pochybuju, že bych vám to pověděl. Jsem sviňák, ale takovejhle sviňák zas nejsem.“ „No, tak vám děkuju za dobrou vůli,“ řekl jsem. „Nejsem vám dlužen za žádnou laskavost,“ řekl. „Běžte se bodnout, vy a vůbec všichni zatracený čmuchalové.“

„Už zas začínáme,“ řekl jsem.

To už jsme došli na nejzazší cíp jezera. Nechal jsem ho stát a šel jsem na malé molo. Opřel jsem se o dřevěné zábradlí na konci a zjistil jsem, že to, co vypadalo jako hudební pavilón, jsou jenom dva kusy podepřené zdi, stýkající se v tupém úhlu, otevřeném ke hrázi. Přes zeď přechnívalo asi půl metru stříšky, jako lomenice. Bill Chess přistoupil zezadu ke mně a opřel se vedle mne o zábradlí. „Za to pitivo vám teda děkuju, to ano,“ řekl.

„Prosím. Jsou v jezeře ryby?“

„Pár mazanejch pstruzích veteránů. Potěr ne. Já sám nejsem žádnéj velkej rybář. Nestojí mi to za námahu. Nezlobte se, že jsem byl zas neurvalej.“ Ušklíbl jsem se, opřel jsem se o zábradlí a zadíval jsem se do hluboké, klidné vody. Když se člověk podíval ke dnu, byla zelená. V hloubce se něco hýbalo, nějaká kluzká, nazelenalá silueta klouzala ve vodě.

„To je dědeček,“ řekl Bill Chess. „Jen se podívejte, jakej je to kus, ten rošťák stará. Měl by se stydět, takhle tloustnout.“

Pod hladinou bylo cosi, co vypadalo na dřevěné pódium, vystavěné pod vodou. Nechápal jsem, jaký to má smysl. Zeptal jsem se ho na to.

„To bejval přístavní můstek pro čluny, než postavili hráz. Ta zvedla hladinu o tolik, že starej můstek se octnul skoro dva metry pod vodou.“

U mola byl člun s plochým dnem, přivázaný roztřepeným provazem ke kůlu. Ležel na hladině téměř nehybně, ale ne úplně nehybně. Ovzduší bylo klidné, slunečné, plné míru a všude takové ticho, jaké ve městech není možné. Byl bych tam vydržel stát celé hodiny a nedělat nic než totálně zapomínat na Derace Kingsleyho, na jeho ženu a na její amanty.

Vedle mě se něco prudce hnulo a Bill Chess zavrčel: „Koukněte! Táhle!“ že to zaznělo jako zahřmění na horách.

Zaryl mi mozolnaté prsty do masa, až jsem se skoro namíchl. Nakláněl se daleko přes zábradlí, třesl oči na hladinu jako pomatenec, v obličeji byl tak bledý, jak jen to kůže ošlehaná horským počasím dovolovala. Podíval jsem se taky do vody, na okraj ponořeného můstku. Při kraji té zelené zatopené prkenné plošiny vyplulo něco malátně z temnoty, zaváhalo to a pak to zas odplulo z dohledu zpátky, pod pódium.

To něco příliš nápadně vypadalo jako lidská ruka. Bill Chess se strnule vztyčil. Otočil se beze slova a odbelhal se po molu na břeh. Tam se sehnul k hromadě mohutných kamenů a začal s jedním zápolit. Zaslechl jsem, jak těžce oddychuje. Pak vyviklal jeden pořádný balvan, zvedl si ho na prsa a vyrazil s ním po molu zpátky. Musel vážit nějakých padesát kilo. Pod napjatou hnědou kůží mu vyvstávaly svaly jako provazy pod plachtou. Zaťal zuby a dech mu syčel mezi nimi.

Došel na konec mola, rozkročil se, aby udržel rovnováhu, a zdvihl ten kus skály do výše. Chvilí ho držel připravený, upíral oči do hlubin, odhadoval vzdálenost. Z úst mu uniklo neurčité, bolestné zavzdychnutí, pak se vrhl celým tělem na chvějící se zábradlí a těžký kámen slétl do vody, až se doširoka rozstříkla.

Oba nás to pokropilo. Skalisko spadlo těžce rovnou dolů, narazilo právě na okraj ponořené prkenné plošiny, téměř přesně tam, kde se objevila a zase zmizela ta věc. Na chvilku se voda proměnila v chaotickou změť pěny, pak se do dálky po hladině roztáhla kola, čím dál tím širší a širší, se stopou pěny uprostřed, a ozvalo se ztlumené zapraštění, jako by se pod vodou lámalo něco dřevěného, zapraštění, které jako by dospělo k našemu sluchu dávno potom, co jsme je měli zaslechnout. Najednou se vyhouplo na hladinu staříčké shnilé prkno, vylétlo zubatým koncem dobrou stopu nad vodu, pak s plácnutím dopadlo zpátky a odplulo pryč.

Hlubiny se opět vyčistily. Něco se v nich pohybovalo, a nebylo to prkno. Pomalu, strašlivě malátně a lhostejně to stoupalo k hladině, něco dlouhého, tmavého, zkrouceného, a jak to stoupalo, líně se to převracelo sem tam. Lehce, lhostejně, beze spěchu to vyplulo na hladinu. Uviděl jsem lněnou látku, zčernalou a nasáklou vodou, koženou bundu, černější než inkoust, úzké dlouhé dámské pantalonky. viděl jsem střevíce a něco šeredně nabobtnalého mezi střevíci a manžetami kalhot. Uviděl jsem, jak se ve vodě

rozestřel pramen tmavě blond vlasů, na kratičkou chvíli – jako kdyby to bylo vypočítáno na efekt – zůstal nehybně rozprostřený a pak se zas svinul do chomáče.

Celá ta věc se ještě jednou převrátila, kousíček nad povrch vody se vymrštila ruka a ta ruka přecházela v napuchlou dlaň, která byla dlaní nějaké zrůdy. A pak se vynořil obličej. Nabubřelá, kašovitá, šedobílá hmota bez výrazu, bez očí, bez úst. Kus šedivého těsta, noční můra s lidskými vlasy.

Na tom, co bylo kdysi krkem, se objevil těžký náhrdelník ze zelených kamenů, napůl zabořených do té hmoty, velikých, hrubých, zelených kamenů, spojených něčím, co se třpytilo.

Bill Chess svíral zábradlí a kotníčky prstů mu zbělely jako hlazené kosti.

„Muriel,“ řekl a hlas mu zaskřípal. „Ježíši Kriste, to je Muriel!“

Připadalo mi, že ke mně mluví ze strašné dálky, přes kopec, hustým, tichým lesním porostem.

7

Na jednom konci pultu za oknem prkenné boudy ležela zaprášená hromada spisů. Na skleněné horní polovině dveří byl nápis černou hrudkovitou barvou, POLICEJNÍ NÁČELNÍK. NÁČELNÍK HASIČŮ. OBECNÍ STRÁŽNÍK. OBCHODNÍ KOMORA. V dolních rozích byly na sklo nalepené vizitky Armádní rekreační služby a znak Červeného kříže. Vešel jsem dovnitř. V jednom rohu stál bubínek a v druhém za pultem psací stůl s rolo. Na stěně visela veliká modráková mapa kraje a vedle ní prkno se čtyřmi háčky, na jednom z nich byl pověšen roztřepený a mnohokrát spravovaný utíkáček. Na pultě vedle fasciklů leželo obvyklé rozskřípané pero, k prasknutí nasáklý piják a upatlaná lahvička lepkavého inkoustu. Stěnu vedle psacího stolu pokrývala čísla telefonů, vyrytá do dřeva tak, že vydrží, dokud vydrží stěna; čísla vypadala, jako kdyby je napsalo dítě.

V dřevěné lenošce, s nohama zapuštěnými do prken, která vpředu a vzadu přečnívala jako lyže, seděl nějaký muž. Hned vedle pravé nohy měl plivátko, tak velké, že by se do něho dala stočit hadice. Na hlavě mu seděl propocený stetson, pošoupnutý do týla, a masivní ruce bez jediného chloupku měl pohodlně sepnuté na břiše, nad opaskem kalhot barvy khaki, které už před lety usilovným praním začaly prosvítat. Košile se hodila ke kalhotám, jedině že byla vyšisovanější. Zapnutý límeček těsně obepínal mužův tlustý krk a nebyl ozdoben kravatou. Vlasy měl jako myši kožíšek, jen na spáncích připomínaly dávno napadaný sníh. Seděl nakloněn spíš trochu nalevo než napravo, protože v pravé kapse měl pouzdro na revolver, a deset centimetrů pětáctýřicítky z ní vyčnívalo a zařezávalo se mu do masitých zad. Hvězda na levé straně hrudi měla jeden cíp ohnutý.

Měl veliké oči, přátelský pohled, pomalu přezvykoval a vypadal asi tak nebezpečně jako veverka a mnohem méně nervózně. Zamlouval se mi celý, od hlavy k patě. Opřel jsem se o pult, pohlédl jsem na něho,

on pohlédł na mě, přikývl a upustil asi čtvrt litru tabákové šťávy podél své pravé nohy do plivátka. Ohyzně to šplouchlo, jako když něco spadne do vody.

Zapálil jsem si cigaretu a rozhlédł jsem se, kde má popelník.

„Musíte vzít zavděk podlahou, mládenče,“ řekl ten rozsochatý, přívětivý člověk.

„Vy jste šerif Patton?“

„Obecní strážník a šerifův zástupce. Pokud tu v okolí potřebujeme někoho, kdo by zjednával cestu právu, tak jsem to já. Aspoň do voleb. Letos proti mně kandidují dva pašáci, takže možná dostanu na frak. Nese mi to osmdesát měsíčně a k tomu je erární chata, otop a elektřina. To není tady v těch kopečkách žádná sinekura.“

„Vy na frak nedostanete,“ řekl jsem. „Budete mít reklamy, že se vám o ní samotnému nesní.“

„Neříkejte,“ pravil lhostejně a zase zneuctil plivátko.

„Totiž, jestli vaše pravomoc sahá až ke Koloušimu jeleni.“

„Co je Kingsleyovic pozemek? To sahá. Je tam nějaká neplecha, mládenče?“

„V jezeře je mrtvola ženy.“

To ho skoro knokautovalo. Rozepjal ruce a poškrabal se za uchem. Postavil se na nohy tak, že popadl opěradlo křesla a křeslo obratně pod sebou odkopl dozadu. Vstojel to byl vysoký chlap a jako ze žuly. To sádlo, to byl jen výraz jeho dobrácké duše. „Znám ji?“ zeptal se celý nesvůj.

„Muriel Chessová. Asi ji znáte. Manželka Billa Chesse.“

„Billa Chesse znám,“ hlas mu trochu zdrsňel.

„Vypadá to na sebevraždu. Nechala doma lístek, podle kterého se zdálo, že jenom odjíždí. Ale stejný lístek mohl po sobě nechat sebevrah. Není na ni hezký pohled. Byla moc dlouho ve vodě, asi měsíc, soudě podle okolností.“ Podrbal se na druhém uchu. „Co to má být za okolnosti?“ Pátravě si mě prohlížel, pomalu, klidně, ale pátravě. Nezdálo se, že zrovna spěchá, aby honem zapískal na píšťalku.

„Před měsícem se pohádali. Bill odešel na severní břeh jezera a byl několik hodin pryč. Když se vrátil domů, byla pryč ona. Od té doby ji neviděl.“

„Aha. A kdo jste vy, mládenče?“

„Jmenuju se Marlowe. Přijel jsem z L.A. podívat se na tu parcelu. Měl jsem od Kingsleyho doporučující dopis Billu Chessovi. Bill mě prováděl kolem jezera. Zašli jsme taky na to malé molo, co tam vystavěli filmaři. Opírali jsme se o zábradlí a dívali se do vody, a najednou pod tou ponořenou plošinou, pod tím starým přístavním můstkem vyplulo něco, co vypadalo jako ruka. Bill tam hodil těžký kámen a na hladinu vylítla mrtvola.“ Patton na mě hleděl a v obličeji se mu nepohnul ani sval.

„Podívejte, šerife, neměli bysme tam co nejrychleji běžet? Ten člověk je napůl pominutý z leknutí a je tam úplně sám.“

„Kolik tam má kořalky?“

„Když jsem odcházel, měl už jen kapku. Přivezl jsem s sebou půllitrovku, ale mezi řečí jsme ji skoro všechnu vypili.“

Přistoupil k psacímu stolu s rolo a odemkl jedno šuple. Vytáhl několik lahví a prohlédl si je proti světlu. „Tahle je skoro plná,“ řekl a jednu poplácal. „Mount Vernon. To by ho mělo postavit na nohy. Okres mi nepovoluje žádný peníze na pití pro záchranu života, tak musím semhle támhle něco málo zabavit. Sám to nepiju. Jakživ mi nešlo do hlavy, že se tím lidi můžou oblbovat.“ Opřel si láhev o levý bok, zamkl psací stůl a zvedl sklápěcí desku u pultu. Na skleněnou tabulku ve dveřích připevnil zevnitř ceduli. Když jsme šli ven, podíval jsem se na ni. VRÁTÍM SE ZA DVACET MINUT – DOUFÁM. „Skočím pro doktora Hollise,“ řekl. „Hned jsem tu zpátky a naložím vás. To je váš vůz?“

„Ano.“

„Tak můžete jet za námi, až pojedu kolem zpátky.“ Nasedl do vozu, který měl na kapotě přidělanou sirénu, dva otočné červené reflektory, dvě mlhovky, červenobílou hasičskou ceduli, zbrusu novou poplachovou sirénu na střeše, tři sekery, dva těžké kotouče lana a minimax na zadním sedadle, na blatníku rezervní plechovky s benzinem, olejem a vodou, ještě jednu rezervní pneumatiku navíc, přivázanou k náhradní pneumatice na držáku; špinavé chomáče čalounění lezly ze sedadel a zbytky nátěru pokrývala centimetrová vrstva prachu.

V pravém dolním rohu předního skla vězela bílá karta popsaná tiskacími písmeny. Stálo na ní:

VOLIČOVÉ, POZOR! ZVOLTE ZAS JIMA PATTONA OBECNÍM STRÁŽNÍKEM. JE UŽ NA PRÁCI MOC STARÝ.

Obrátil vůz a odjížděl po ulici v kotoučích bílého prachu.

8

Zarazil před bílou dřevěnou budovou přes ulici, naproti zastávce autobusů. Odešel dovnitř a za chvíli se zas objevil s nějakým člověkem, který nastoupil dozadu k sekyrám a k lanu. Jeho úřední vůz se rozjel ulicí zpátky a já se zařadil za něj. Proplétali jsme se proudem lidí, mezi pantaloný, šortkami, námořnickými tričky, pestrými šátky, špičatými koleny a šarlatovými rty. Za městečkem jsme vyjeli do zaprášeného kopce a zarazili u nějaké chaty. Patton se lehce dotkl klaksonu a dveře chaty otevřel muž ve vybledlých modrákách. „Naskoč si, Andy. Mám pro tebe práci.“ Muž v modrákách chmurně přikývl a zmizel zas v chatě. Vrátil se s ústřicově šedým loveckým širákem na hlavě a nastoupil za volant Pattonova vozu, kde mu

Patton udělal místo. Bylo mu asi třicet, byl opálený, pružný, a působil maličko špinavým, maličko podvyživeným dojmem, jakým působí místní usedlíci.

Jeli jsme ke Koloušimu jezeru a já se napolykal tolik prachu, že by se z toho dala udělat pěkná várka dětských báboviček. U branky s pěti příčli Patton vystoupil, otevřel nám ji a pokračovali jsme dál v cestě k jezeru, Patton znova vystoupil, odešel až na břeh a pohlédl k malému molu. Na můstku mola seděl Bill Chess, nahý, s hlavou v dlaních. Na mokřých prknech vedle něho leželo něco dlouhého.

„Mužem ještě kousek popojet,“ řekl Patton. Oba vozy zajely až k nejzazšímu cípu jezera a všichni čtyři jsme v houfu odešli na molo a přiblížili se zezadu k Billu Chessovi. Doktor se zastavil, namáhavě odkašlal do kapesníku a pak se na to zamyšleně podíval. Byl to hranatý člověk se smutným, chorobným výrazem v obličejí. Předmět, který byl kdysi ženou, ležel obličejem na prknech, s provazem v podpaží. Šaty Billa Chesse ležely stranou. Chromou nohu, zjizvenou a v koleně plochou, měl nataženou před sebou, druhou nohu měl skrčenou a opíral se čelem o koleno. Když jsme se zastavili za ním, ani se nehnul, ani se na nás nepodíval.

Patton vytáhl ze zadní kapsy svou půllitrovou láhev Mount Vernonu, odšrouboval závěr a podal mu ji. „Dej si, Bille.“

Bylo cítit strašlivý, žaludek zvedající zápach. Ale Bill Chess ani Patton, ani doktor jako by si ho nevšimli. Muž, kterému říkali Andy, vytáhl z vozu zaprášenou hnědou deku a hodil ji přes mrtvolu. Pak beze slova odešel k blízké borovici a vyzvracel se.

Bill Chess se dlouze napil, potom si opřel láhev o holé koleno a zůstal sedět. Promluvil dutým, přiškrceným hlasem, nedíval se na nikoho, ani k nikomu zvlášť nemluvil. Vyprávěl o té hádce, a co se stalo pak, ale ne proč se to stalo. O paní Kingsleyové se vůbec, ani jen docela mimochodem nezmínil. Řekl, že když jsem odejel, přinesl si provaz, svlékl se, vlezl do vody a vytáhl to ven. Odnesl to na břeh, pak to vzal na záda a odnesl to na molo. Proč, neví. Potom zas vlezl do vody. Proč, to nám nemusel vysvětlovat.

Patton si dal do úst žvanec tabáku a tiše žvýkal, v klidných očích úplně prázdně. Pak pevně zaťal zuby, shýbl se a stáhl deku s mrtvolou. Obrátil ji, opatrně, jako by se bál, že se mu rozpadne pod rukama. Podvečerní slunce mžikalo na náhrdelník z velkých zelených kamenů, které se zčásti bořily do napuchlého krku. Byly nahrubo řezané a bez lesku, jako mastek nebo umělý nefrit. Spojoval je pozlacený řetízek s přezkou v podobě orla, posázenou drobnými briliantky. Patton se narovnal a vysmrkal se do hnědého kapesníku.

„Co říkáš, doktore?“

„Čemu?“ zavrčel muž s vyvalenýma očima.

„Příčině smrti, a kdy nastala.“

„Ty ses zbláznil, ne, Jime Pattone?“

„Nemůžeš nic říct, co?“

„Když se podívám na tohle? Panebože!“ Patton vzdychl. „Teda vypadá to na utopence, to vypadá,“ připustil. „Jenomže někdy těžko říct. Byly případy, že někoho ubodali nebo otrávil nebo tak něco, a pak ho namočili do vody, aby se to nepoznalo.“

„To tu máš takovéhle případy na denním pořádku?“ zeptal se doktor zlomyslně.

„Jediná poctivá vražda, co jsem tu kdy měl,“ řekl Patton a koutkem oka se přitom díval po Billu Chessovi, „byla, když odkrouhli starýho tatíka Meachama na severním břehu. Měl chajdu v Sheedyho kaňonu, v létě krapet rejžoval zlato na starým rejžovišti, který mu patřilo, v údolí poblíž Belltopu. Na podzim ho lidi nějak přestali vídat, pak přišly vánice a jemu se nahnula střecha k jedny straně. Tak jsme tam zašli, že mu ji trošku podepřem, poněvadž jsme si mysleli, že tatík odešel na zimu do údolí a nikomu nic nčrek, jak to mají takoví dědové prospektoři ve zvyku. Jo, jenže prokrindapána, tatík se jaktěživ do údolí nevypravil. Ležel v chajdě v posteli a v hlavě měl zaseknutou sekyrku na děláním třísek skoro až po topůrku. Nikdá jsme nezjistili, kdo to udělal. Někdo si asi myslel, že tam má někde skovanej pytlík zlata z letního rejžování.“ Zamyšleně pohlédl na Andyho. Muž v loveckém širáku si sahal do úst na zub. Řekl:

„Jasně že víme, kdo to udělal. Udělal to Guy Pope. Jenomže když jsme našli tátu Meachama, byl Guy už devět dní po smrti na zápal plic.“

„Jedenáct dní,“ řekl Patton. „Devět,“ řekl chlap v loveckém širáku. „Už je to dobrejch šest let, Andy. Jak teda myslíš, mládenče. A proč si myslíš, že to udělal Guy Pope?“

„Našli jsme v Guyho chatě asi tři unce drobnějch nuggetů a trochu zlatýho prachu. A na Guyho parcele nikdo nikdy neobjevil nic než prach. Táta našel mockrát nugety velký jak pence.“

„Inu, tak to na světě chodí,“ řekl Patton a neurčitě se na mě usmál. „Člověk vždycky na něco zapomene, to si může dávat nevímjak pozor.“

„Policajtský řečičky,“ řekl znechuceně Bill Chess, navlékl si kalhoty a pak si znova sedl, aby si obul boty a košili. Když je měl na sobě, vstal, shýbl se pro láhev, zhluboka se napil a položil láhev opatrně na prkna. Pak natáhl chlupatá zápěstí k Pattonovi.

„Já vím, co si myslíte, chlapi. Nasad'te mi želízka, ať to máme z krku,“ prohlásil zuřivě.

Patton to ignoroval, přistoupil k zábradlí a podíval se do vody. „To je teda divná skrejš pro mrtvolu,“ řekl. „Není tu žádněj proud, kterej by stál za řeč, ale ta troška, co tu je, jde směrem k hrázi.“

Bill Ches spustil ruce a řekl tiše: „Udělala to sama, ty pitomče. Muriel byla senzační plavec. Skočila po hlavě do vody, ponořila se pod támhlety prkna a prostě se nadejchla vody. Jedině tak se to mohlo stát. Jinak to není možný.“

„Ani bych neřek, Bille,“ odpověděl mírně Patton. Oči měl bezvýrazné jako neexponované desky.

Andy zavrtěl hlavou. Patton se po něm podíval a prohnane se ušklíbl.

„Zas ti něco přelítlo přes nos, Andy?“

„Povídám, že to bylo devět dní. Právě jsem si to v duchu přepočítal,“ pravil ponuře muž v loveckém širáku. Doktor zvedl ruce k nebi a odešel pryč; jednu ruku si držel na čele. Znovu si odkašlal do kapesníku a znova se na to s vášnivým zaujetím podíval.

Patton na mě zamrkal a odplivl si přes zábradlí. „Tak pojď, teď vezmeme na paškál zas tuhle mrtvolu.“

„Zkusils někdy táhnout mrtvolu dva metry pod vodou?“

„To ne, to nemůžu tvrdit, Andy. Proč by to ale nešlo udělat s provazem?“

Andy pokrčil rameny. „Kdyby na to někdo vzal provaz, bylo by to na mrtvole vidět. Když už by po sobě člověk musel nechávat takový stopy, proč se vůbec snažit něco kamuflovat?“

„Aby získal čas,“ řekl Patton. „Měl toho dost k zařizování.“

Bill Chess na ně zavrčel a sáhl po whisky. Z jejich vážných, horáckých obličejů nešlo poznat, co si doopravdy myslí.

Patton řekl jako duchem nepřítomný: „Byla tu nějaká řeč o nějakém psaní.“

Bill Chess zahrabal v náprsní tašce a vytáhl známý složený lístek linkovaného papíru. Patton ho od něho vzal a pomalu četl.

„Pokud vidím, není tady datum,“ poznamenal. Bill Chess vážně zavrtěl hlavou: „Není. Odešla před měsícem. Dvanáctýho června.“

„Odešla od tebe už jednou předtím, že?“

„Odešla,“ Bill Chess na něho hleděl strnule. „Ožral jsem se a vyspal jsem se s jednou rajdou. Loni v prosinci, právě než napad první sníh. Byla pryč tejden a pak se vrátila celá zkrášená. Řekla, že prostě musela na pár dní odejet a že bydlela u nějaký kamarádky, s kterou kdysi pracovala v Los Angeles.“

„Jak se jmenovala ta dotyčná?“ Zeptal se Patton.

„To mi neřekla a já se neptal. Co si Muriel zámamula, to u mě platilo.“

„Aby ne. Třeba ti tehdy taky nechala nějaký lístek, Bille?“ zeptal se Patton úlisně.

„Ne.“

„Tenhle lístek vypadá krapet staře,“ řekl Patton a zdvihl papír.

„Nosím ho měsíc u sebe,“ zabručel Bill Chess. „Kdo ti to řek, že ode mě už jednou odešla.“

„To už jsem zapomněl,“ pravil Patton. „Víš přece, jak to v takovýmhle hnízdě chodí. Lidem skoro nic neujde. Jedině snad v létě, kdy je tu fůra luftáků.“ Chvilku neřikal nikdo nic a pak se ozval Patton

nepřítomným hlasem: „Říkáš, že odjela dvanáctýho června? Nebo že sis myslel, že odjela? A říkals, že tu tehdy byli ty lidi támhle z druhýho břehu?“

Bill Chess pohlédl na mě a obličej mu znova potemněl. „Zeptej se tohohle čenicha – jestli ti už všechno nevykecal.“

Patton se na mě vůbec nepodíval. Pohlédl na hory za obzorem, daleko za jezerem. Řekl mírně: „Tady pan Marlowe mi neřek vůbec nic, Bille, jediň, jak se ta mrtvola vynořila z vody a kdo to je. A že Muriel, jak ty sis myslel, odjela a nechala ti lístek, kterýs mu ukázal. Na tom přece, podle mě, není nic špatnýho, nebo je?“ Zase zavládlo mlčení a Bill Chess se upřeně zadíval na mrtvolu pod dekou, ležící několik kroků od něho. Zaťal pěsti a po tváři se mu skutálela veliká slza. „Byla tu paní Kingsleyová,“ řekl. „Ten samej den odjela do údolí. V ostatních chatách nebyl nikdo. Perryovi a Farquharovi letos vůbec nepřijeli.“

Patton přikývl a zůstal zticha. Ve vzduchu visela jakási prázdnota nabitá třaskavinou, jako kdyby jim bylo všem jasné něco, co nikdo neřekl nahlas, a nemuselo se to vůbec říkat.

Pak Bill Chess divoce řekl: „Tak mě seberte, vy kurvy! Jasně, že jsem to udělal já! Utopil jsem ji. Byla to moje holka a já ji miloval. Já jsem svině, vždycky jsem byl svině, vždycky budu svině, ale přesto jsem ji miloval. To vy, chlapi, možná nepochopíte. A ani se nenamáhejte to pochopit. Seberte mě, sakra!“

Nikdo neřekl nic.

Bill Chess se podíval na vlastní tvrdou, hnědou pěst. Nepěkně jí švihl a vší silou se sám praštil do obličeje. „Ty kurvo mizerná,“ vzdechl ochraptěle. Z nosu se mu pomalu spustila krev. Stál a krev mu stékala po horním rtu, kolem koutku úst, na špičku brady. Ukápla mu vláčně na košili.

Patton řekl tiše: „Musím tě vzít do údolí k výslechu, Bille. To přece víš. Nic ti nedávám za vinu, ale lidi ve městě si s tebou musej promluvit.“

Bill Chess pravil těžce: „Můžu se převlíknout?“

„Samozřejmě. Jdi s ním, Andy. A podívej se po něčem, do čeho bysme mohli zabalit tohleto tady.“ Odešli pěšinou po břehu jezera. Lékař si odchrchlal, pohlédl přes vodu a vzdychl.

„Budeš chtít odvézt mrtvolu dolů v mé ambulanci, vid', Jime?“

Patton zavrtěl hlavou. „Nebudu. Jsme chudej okres, doktore. Dáma se může svízt lacinějc, než kolik dostáváš za tu ambulanci.“

Doktor se vztekle obrátil a vykročil k autu. Přes rameno řekl: „Až budeš chtít, abych zaplatil za pohřeb, dej mi vědět.“

„Nemusíš se hned tak naježít,“ vzdychl Patton,

9

Hotel „U indiánské hlavy“ bylo hnědé stavení na rohu naproti nové tančárně. Zaparkoval jsem před ním, a než jsem vstoupil do jídelny, do které se šlo z haly, umyl jsem si na toaletě ruce a obličej a z vlasů jsem si vyčesal jehličí. Celý podnik byl k prasknutí natřískán chlápky ve vycházkových sakách s alkoholickým dechem a ženskými, které se ječivě smály, s rudě nalakovanými nehty a se špinavými kotníčky prstů. Ředitel toho zapadáku, neurvalý chlapík s vyhrnutými rukávy a rozžvýkaným doutníkem v ústech, na kterém bylo vidět, že umí držet provozní náklady hezky při zemi, rejdlil pozornýma očima sem tam po místnosti. U pokladny se nějaký světlolasý muž pokoušel vyladit zprávy z fronty na malém rádiu, které bylo samá porucha, jako moje šťouchané brambory byly samá voda. Pětičlenná horácká kapela, oblečená v bílá saka, která ani jednomu z muzikantů nepadla, a v purpurové košile, se ve vzdáleném rohu sálu snažila, aby ji bylo slyšet přes halas u nálevního pultu, a smála se strnule do cigaretové mlhy a melanže opilých hlasů. Léto v Pumí Hoře, ta báječná sezóna, bylo v plném proudu.

Naházel jsem do sebe něco, čemu říkali menu, vypil jsem jednu brandy, aby mi to svou vahou udržela v žaludku, a odešel jsem ven na hlavní třídu. Byl ještě jasný den, ale sem tam už zapnuli neony a večer spustil naplno; znělo veselé houkání klaksonů, vřískot dětí, rachocení kuželek, cinkot tivoli, práskání dvaadvacítek ve střelnících, granoorchestrióny se rozehrály jak pominuté a v pozadí toho všeho se ozýval pronikavý štěkot motorových člunů na jezeře, které se hnaly odnikud nikam a dělaly, jako kdyby závodily se smrtí.

V mém chysleru seděla vážně se tvářící hnědovláska v tmavých kalhotách, kouřila cigaretu a bavila se s filmovým kovbojem usazeným na blatníku. Obešel jsem vůz a nasedl jsem. Kovboj si popotáhl džínsy a odloudal se pryč. Dívka zůstala sedět.

„Já jsem Birdie Keppelová,“ řekla vesele. „Jsem kosmetičkou místního salónu krásy a po večerech pracuju pro HLASATELE z PUMÍ HORY. Promiňte, že jsem si sedla do vašeho vozu.“

„Nevadí,“ řekl jsem. „Chcete jen tak sedět, nebo vás mám někam zavézt?“

„Mohl byste popojet kousek dál, kde je větší klid, pane Marlowe. Jestli ovšem budete tak laskav a pohovoříte si se mnou.“

„Šeptanda vám tady funguje,“ řekl jsem a nastartoval jsem vůz.

Jel jsem kolem pošty za roh, kde modrobílý šíp s nápisem TELEFON ukazoval ve směru úzké cesty k jezeru. Na tu jsem zahnul, přejel jsem kolem telefonní centrály, což byl srub s malinkým oploceným trávníčkem vepředu, minul jsem ještě jednu malou chatu a zabočil jsem pod obrovský dub, jehož větve se klenuly až přes cestu a ještě dobrých patnáct metrů za ní.

„Stačí, slečno Keppelová?“

„Paní. Ale říkejte mi Birdie. Každý mi tak říká. To je výborné. Těší mě, že vás poznávám, pane Marlowe. Vidím, že přijíždíte z Hollywoodu, z toho doupěte hříchu.“ Rázně mi podala opálenou ruku a já ji stiskl. Praxe s pícháním sponek do tlustých blondýn propůjčila jejímu stisku takovou sílu, jako kdyby mi někdo zmáčkl ruku kleštěmi. „Mluvila jsem s doktorem Hollisem o tom chudákovi Muriel Chessové,“ řekla. „A napadlo mi, že vy byste mi mohl dát bližší informace. Pokud vím, mrtvolu jste našel vy.“

„De fakto ji našel Bill Chess. Byl jsem u toho. Mluvila jste s Jimem Pattonem?“

„Zatím ne. Odjel do údolí. Ostatně, Jim by mi, myslím, stejně mnoho neřekl.“

„Jde mu o znovuzvolení,“ řekl jsem. „A vy jste žurnalistka.“

„Jim není žádný politik, pane Marlowe, a já si stěží můžu říkat žurnalistka. Ten plátek, co tu vydáváme, je hodně amatérská záležitost.“

„No, tak co byste ráda věděla?“ Nabídl jsem jí cigaretu a připálil jsem jí.

„Kdybyste mi jenom pověděl, jak to bylo.“

„Přijel jsem sem s doporučením Derace Kingsleyho prohlídnout si jeho nemovitost. Prováděl mě tam Bill Chess, dostali jsme se do řeči, on mi pověděl, že mu utekla žena, a ukázal mi psaní, které po sobě nechala. Měl jsem u sebe láhev a on se o ni postaral. Byl v hezky ponuré náladě. Alkohol mu dopomáhal k výřečnosti, ale tak jako tak byl osamělý a jen se třásl, aby se mohl vypovídat. Tak to bylo. Neznal jsem ho. Když jsme se vraceli kolem cípu jezera, šli jsme se podívat na molo a Bili zahlédl ve vodě ruku, která vyplavala zpod dřevěného můstku. Pak se zjistilo, že ta ruka patří k tělesným pozůstatkům Muriel Chessové. To je myslím všechno.“

„Pokud vím, byla podle doktora Hollise ve vodě hezky dlouho. V pokročilém stupni rozkladu, a jak se to všelijak uvádí v lékařských zprávách.“

„Ano. Asi celý ten měsíc, co si myslel, že od něho utekla. Nemá smysl vykládat si to jinak. To psaní je dopis na rozloučenou, jaké píšou sebevrazi.“

„Určitě? Není na tom nic podezřelého, pane Marlowe?“ Podíval jsem se na ni koutkem oka. Zpod hnědých kadeří na mě hleděly přemýšlivé tmavé oči. Začalo se stmívat, velice pomalu. Vlastně se jenom docela maličko proměnila intenzita světla.

„Myslím, že v takovýchhle případech má policie vždycky nějaké podezření,“ řekl jsem. „A co vy?“

„Můj názor nemá žádnou cenu.“

„Jenom tu, kterou má.“

„Seznámil jsem se s Billem Chessem teprve dnes odpoledne,“ řekl jsem. „Udělal na mě dojem, že je to dost prchlivý mládenec, a podle toho, co o sobě sám říká, není to žádný světec. Ale jak to vypadá, byl do své ženy zamilován. A nedovedu si dobře představit, že by se tam potloukal celý měsíc, kdyby věděl, že ona

zatím hnije ve vodě pod molem. Že by dokázal chodit z chaty na slunce a dívat se na tu krásnou modrou hladinu a v duchu si představovat, co je pod ní a co se s tím děje. A přitom vědět, že to tam potopil on.“

„To já taky ne,“ řekla tiše Birdie Keppelová. „A sotva kdo by si to uměl představit. A přece na dně duše víme, že takové věci se staly a zase se stanou. Vy pracujete v realitní kanceláři, pane Marlowe?“

„Ne.“

„A můžu se zeptat, jaký je váš obor?“

„To bych si radši nechal pro sebe.“

„To je skoro, jako kdybyste to řekl,“ pravila. „Mimoto doktor Hollis slyšel, jak jste se Jimu Pattonovi představil plným jménem. A v redakci máme losangeleský telefonní seznam. Ale nikomu jsem se o tom nezmínila.“

„To je od vás hezké,“ řekl jsem.

„A co víc: nikomu se o tom nezmíním,“ řekla, „jestli nebudete chtít.“

„Co mě to bude stát?“

„Nic,“ řekla. „Vůbec nic. Nedělám si nároky, že bych byla nějaká extra novinářka. A taky bysme netiskli nic, co by přivedlo do rozpaků Jima Pattona. Jim je solí země. Ale klube se to pěkně, co?“

„Jenom nedělejte žádné mylné závěry,“ řekl jsem. „Neměl jsem na Billu Chessovi vůbec žádný zájem. Ale vůbec žádný.“

„A na Muriel Chessové taky ne?“

„Proč bych měl mít zájem na Muriel Chessové?“ Pečlivě udusila cigaretu v popelníku pod přístrojovou deskou. „Jak myslíte,“ řekla. „Ale je tu taková maličkost, která by vám možná stála za zamyšlení, jestli o ní už nevíte. Asi před šesti nedělemi tu byl jeden losangeleský poldík, nějaký De Soto, takový hromotluk, neurvalec, který se vůbec neuměl chovat. Nelíbil se nám a moc jsme se mu nesvěřovali. Myslím my tři v redakci HLASATELE. Měl s sebou takovou fotografii a říkal, že hledá nějakou Mildred Havilandovou. V policejní záležitosti. Byla to obyčejná fotka, zvětšená momentka, ne policejní fotografie. Tvrdil, že podle jeho informací se ta ženská zdržuje tady. Ta fotka byla skoro k nerozeznání od Muriel Chessové. Vlasy vypadaly na tizián a účes byl docela jiný, než jaký nosila tady, a obočí měla úplně vytrhané, takže jí z něj zbyly jenom uzounké oblouky, a to ženskou pořádně změní. Ale přesto byla hodně podobná manželce Billa Chesse.“ Zabubnoval jsem prsty na dvířka vozu a po chvíli jsem řekl: „Co jste mu pověděli?“

„Nepověděli jsme mu nic. Za prvé: nevěděli jsme nic jistého. Za druhé: nelíbilo se nám jeho chování. Za třetí: i kdybysme to věděli jistě a i kdyby se nám jeho chování líbilo, nebyli bysme ho na ni pošťvali. Proč bysme to měli dělat? Každý provedl něco, čeho lituje. Třeba já. Jednou jsem se vdala – za profesora klasické filologie na Redlandské universitě.“ Lehce se usmála.

„Mohla jste z toho vyrazit něco pro noviny,“ řekl jsem. „To mohla. Ale my tady v horách jsme jenom lidi.“

„A ten chlap, ten De Soto, mluvil s Jimem Pattonem?“

„Určitě s ním musel mluvit. Ale Jim se o tom nezmiňoval.“

„Ukázal vám odznak?“

Zamyslela se a pak zavrtěla hlavou. „Nevzpomínám si. Podle toho, co říkal, jsme mu prostě věřili. Choval se teda určitě jako ostřílený polda z velkoměsta.“

„Pokud jde o mě, tohle spíš trochu naznačuje, že to žádný polda nebyl. A řekl o něm někdo Muriel?“

Zaváhala, ztichla a zadívala se předním sklem ven a teprve po delší chvíli pohlédla na mě a kývla. „Já jí to pověděla. Nic mi teda do toho nebylo, že ne?“

„A co říkala?“

„Neříkala nic. Jenom se tak trochu divně zasmála, jako z rozpaků, jako kdybych jí vyprávěla špatný vtip. A pak mi ukázala záda. Ale měla jsem určitě dojem, že se na mě, na docela malou chvíli, tak nějak šejdrem podívala. Pořád ještě nemáte zájem na Muriel Chessové, pane Marlowe?“

„Proč bych měl mít? V životě jsem o ní neslyšel, teprve dnes odpoledne, když jsem přijel sem. Na mou duši. A taky jsem v životě neslyšel o nikom, kdo by se jmenoval Mildred Havilandová. Mám vás odvézt zpátky do města?“

„Ne, díky. Půjdu pěšky. Je to jen pár kroků. Jsem vám velice zavázána. Jenom doufám, že Bill nebude mít žádný malér. Zvlášť ne takovýhle nepěkný malér.“ Vystoupila z vozu, jednu nohu nechala vevnitř, pak pohodila hlavou a zasmála se. „Prý jsem docela dobrá kosmetička,“ řekla. „Doufám, že jsem. Ale pokud jde o interviewy, jsem hrozná. Dobrou noc.“

Dal jsem jí dobrou noc a ona odešla do houstnouceho večera. Seděl jsem ve voze a díval jsem se za ní, dokud nedorazila na Hlavní třídu a nezahnula za roh. Pak jsem vylezl z chryslera a odešel jsem do malého venkovského stavení telefonní společnosti.

10

Ochočená laň s koženým psím obojkem na krku přešla přes silnici přede mnou. Poplácal jsem ji po krku, porostlém hrubou srstí, a vstoupil jsem do telefonní centrály. U drobného psacího stolu seděla drobná dívka v dlouhých kalhotách a psala něco do účetní knihy. Našla mi sazbu do Beverly Hills, vyměnila mi drobné pro automat. Budka byla venku u zdi stavení.

„Doufám, že se vám tu líbí,“ řekla. „Je tu božský klid, božsky si tu odpočínáte.“

Zavřel jsem se do budky. Za devadesát centů jsem mohl mluvit s Deracem Kingsleyem pět minut. Byl doma a spojení jsem dostal rychle, ale slyšitelnost byla strašně špatná, jak to na horách bývá.

„Zjistil jste tam něco?“ zeptal se mě hlasem odpovídajícím třem panákům. Mluvil už zas neurvale a sebevědomě. „Zjistil jsem víc než moc,“ řekl jsem. „A vůbec nic, co by se nám hodilo. Jste sám?“

„Záleží na tom?“

„Mně ne. Jenže já vím, co budu říkat. Vy to nevíte.“

„Tak jenom ven s tím, ať je to, co je to,“ řekl. „Měl jsem dlouhý rozhovor s Billem Chessem. Byl naměkko, je tam sám. Utekla mu žena – už je to měsíc. Pohádali se, on se šel opít, a když se vrátil, byla pryč. Nechala mu na stole dopis, že prý radši umře, než by žila dál s ním.“

„Mám dojem, že Bill moc chlastá,“ ozval se z veliké dálky Kingsleyho hlas.

„Když se vrátil, byly obě ženy pryč. Kam odjela paní Kingsleyová, nemá ponětí. Lavery tu v květnu byl, ale od té doby ne. To připustil i sám Lavery. Přirozeně, Lavery sem mohl přijet zas, když byl Chess na tahu, ale to by nemělo zrovna moc smysl a museli by dopravit do údolí dva vozy. Myslel jsem si, jestli náhodou obě neodjely společně, jenomže Muriel měla taky vlastní vůz. A potom se věci vyvinuly tak, že jsem musel opustit i tuhle myšlenku, jak malou cenu měla. Muriel Chessová totiž vůbec neodjela. Ponořila se do vašeho soukromého jezírka. Dnes zas vynořila. Byl jsem u toho.“

„Panebože!“ Vypadalo to, že se Kingsley podle všech předpisů zděsil. „Chcete říct, že se šla utopit?“

„Snad. Psaní, které po sobě nechala, může být psaní, jaké píšou sebevrazi. Dá se vyložit tak i tak. Mrtvola uvízla pod tím starým přístávacím můstkem u mola, co je pod vodou. Našel ji Bill; uviděl, jak se pod hladinou hýbe nějaká ruka, když jsme stáli na molu a koukali do vody. Vytáhl ji. Už ho zatkli. Je z toho, chudák, pěkně poničený.“

„Panebože!“ opakoval Kingsley. „To bych si myslel. Vypadá to, že ji snad –“ Zmlkl, když se v aparátu ozval hlas slečny z centrály, která požadovala dalších pětáctyřicet centů. Strčil jsem do automatu dva pětadvacetníky a linka li uvolnila.

„Že ji snad co?“

Kingsleyho hlas pronesl najednou velice zřetelně: „Že ji s n a d zavraždil?“

Řekl jsem: „S největší pravděpodobností. Jimu Pattonovi, (to je zdejší obecní strážník), se nelíbí, že psaní nemá datum. Jak to vypadá, utekla od něho už jednou, kvůli nějaké jiné ženské. Patton má více méně podezření, že si Bill schoval nějaké psaní pro strýčka Příhodu. Ať je to jak chce, Billa odvezli k výsledku do San Bernardina a mrtvolu odvezli do města k pitvě.“

„A co si o tom myslíte vy?“ zeptal se pomalu.

„Inu, mrtvolu našel sám Bill. Nemusel mě přece vodit na to molo. Mohla zůstat ve vodě mnohem déle, nebo nadobro. To psaní možná je staré, protože Bill ho nosil v náprsní tašce, a občas ho vytahoval a rozesmutňoval se nad ním. Mohla zapomenout napsat datum stejně dobře tenkrát jako jindy. Řekl bych, že taková psaní spíš obvykle nemají datum. Pisatelé mají obvykle naspěch a o datum se nestarají.“

„Ta mrtvola musí být v pěkném stavu. Co na ní můžou dneska zjistit?“

„Nevím, jak jsou na to zařízení. Můžou zjistit, jestli zemřela utopením, aspoň myslím. A jestli má na sobě nějaké známky násilí, které by nesmazala voda a rozklad. Mohli by poznat, jestli ji někdo nezastřelil nebo nezabodl. Jestli má zlomenou jazykovou kost v krku, dá se usuzovat, že ji někdo uškrtil. Pro nás je hlavní věc tohle: budu jim muset říct, proč jsem sem jezdil. Budu muset svědčit při soudním ohledání mrtvoly.“

„To je zlé,“ řekl Kingsley. „Moc zlé. Co budete dělat?“

„Až pojedu domů, stavím se v Prescottově hotelu a podívám se, jestli by tam nešlo něco zjistit. Vaše žena se s Muriel Chessovou přátelila?“

„Myslím, že ano. Crystal většinou vyjde dobře s každým.“

Já jsem Muriel Chessovou skoro neznal.“

„Znal jste někdy nějakou Mildred Havilandovou?“

„Cože?“

Opakoval jsem to jméno.

„Ne,“ řekl. „Měl bych ji snad znát?“

„Jak se vás na něco zeptám, hned se ptáte taky,“ řekl jsem. „Ne, nevím, proč byste měl znát Mildred Havilandovou. Zvláště když jste skoro neznal Muriel Chessovou. Zavolám vás ráno.“

„Zavolejte,“ řekl a zaváhal. „Je mi líto, že jste se musel zaplést do takových zmatků,“ dodal, pak znovu zaváhal, popřál mi dobrou noc a zavěsil.

Hned nato se zvonek rozezněl a slečna z meziměstské mi nevlídně sdělila, že jsem se předal o pět centů. Řekl jsem to, co se dalo čekat, že řeknu po takovémhle navázání známosti. Jí se to nelíbilo.

Vylezl jsem z budky a trochu jsem se nadýchl čerstvého vzduchu. Ochočená laň s koženým obojkem stála v díře v plotě na konci chodníčku. Chtěl jsem ji odstrčit, ale opřela se do mě a nechtěla se dát odstrčit. Tak jsem přešel plot, vrátil jsem se k chryslerce a odjel jsem do městečka. V Pattonově hlavním stanu visela rozsvícená žárovka, ale chajda byla prázdná a za skleněnou tabulkou ve dveřích byla pořád zevnitř cedule s nápisem *Vrátím se za dvacet minut*. Šel jsem dál, k přístavišti člunů a za ně k okraji opuštěné pláže. Po hedvábné hladině dosud skotačilo pár kluzáků a kašlavých motorových člunů. Na druhém břehu jezera začala v trpasličích chatách na miniaturních náspech vyskakovat drobná žlutá světýlka. Na severovýchodě

hořela nad horským hřebenem osamělá jasná hvězda. Na špičatém vršku třicetimetrové borovice seděl čermáček a čekal, až se dost setmí, aby mohl zazpívat na dobrou noc. Za chvíli se dost setmělo, zazpíval a odlétl do neviditelných hlubin oblohy. Zahodil jsem cigaretu kousek od břehu do nehybné vody, vrátil jsem se do vozu a rozjel jsem se nazpátek směrem na Kolouší jezero.

11

Branka přes soukromou cestu byla zamčená na visací zámek. Zaparkoval jsem chryslera mezi dvě borovice, přešel jsem branku a šel jsem po špičkách po kraji cesty, až mi najednou u nohou zazářila třpytná hladina jezírka. V chatě Billa Chesse byla tma. Tři chaty na druhém břehu stály jako zpřetrhaný stín na bledém pozadí žulové skály. Pramínky vody, které přetékal přes vršek hráze, bíle svítily a téměř bezhlučně klouzaly po její svazující se vnější stěně do potoka dole. Špicoval jsem uši, ale ladný jiný zvuk jsem neslyšel. Hlavní vchod Chessovy chaty byl zamčený, obešel jsem ji dozadu a zjistil jsem, že na zadních vrátkách visí hromotlucky visací zámek. Pak jsem postupoval podél stěn a ohmatával jsem žaluzie. Všechny byly zajištěné. Jedno okno, kousek výš, bylo bez žaluzie, malé dvojité okénko asi v polovině výše severní zdi. Bylo taky zavřené. Zůstal jsem tiše stát a zase jsem našpicoval uši. Ani vánek se nepohnul a stromy byly stejně tiché jako jejich stíny.

Zkusil jsem strčit střížku kapesního nože mezi obě poloviny okénka. Nic. Závěr se nechtěl pohnout. Opřel jsem se o stěnu, zamyslel jsem se a pak jsem najednou sebral veliký kámen a praštil jsem jím přímo doprostřed okna, kde se rámy obou věřejí stýkaly. Se zapraščením, jako když se něco trhá, to vyrvalo západku ze suchého dřeva. Okno se prudce otevřelo dovnitř, do tmy. Vzepřel jsem se na okenní rám, vpravil jsem nohu, do níž mě chytla křeč, dovnitř a protáhl jsem se otvorem. Převalil jsem se a spustil jsem se do místnosti. Tam jsem se otočil, trochu jsem zafuněl, protože celý výkon byl v té nadmořské výšce namáhavý, a zase jsem našpicoval uši. Oslňující kužel světla z kapesní svítilny mě udeřil rovnou do očí.

Velice klidný hlas řekl: „Trošku bych si odpočal, mládenče. Musíte bejt celej ucmdanej.“

Kužel světla mě připíchl ke stěně jako rozpláclou mouchu. Potom cvakl vypínač a zazářila stolní lampa. Kapesní svítilna zhasla. Vedle stolu ve staré hnědé Morrisově(* *Křeslo s nastavitelným opěradlem, pojmenované podle konstruktéra Williama Morrisa (1834-1896), slavného anglického básníka a typografa.*) lenošce seděl Jim Patton. Hnědý šátek s třepením visel přes okraj stolu a dotýkal se Pattonova tlustého kolena. Patton měl na sobě stejné šaty jako odpoledne, jenom k nim přidal koženou bundu, která byla kdysi patrně nová, tak někdy za prvního presidentského období Grovera Clevelanda.*(*Grover Cleveland (1831-1908), dvaadvacátý a čtyřicetý prezident Spojených států, zastával presidentský úřad poprvé v letech 1885-1889*) V rukou nadržel, kromě svítilny, nic.

Hleděl do neurčitá. Rytmicky, sotva znatelně žvýkal. „Copak máte za lubem, mládenče – kromě násilného vloupání?“

Přitáhl jsem si židli, sedl jsem si na ni rozkročmo, opřel jsem se rukama o opěradlo a rozhlédl jsem se po chatě. „Dostal jsem takový nápad,“ řekl jsem. „V první chvíli vypadal slibně, ale myslím, že na něj dokážu zapomenout.“

Chata byla větší, než se zvenčí zdálo. Místnost, v které jsem seděl, sloužila jako obývací pokoj. Bylo v něm několik kusů skromného nábytku, laciný, ručně pletený koberec na podlaze ze sosnových prken, kulatý stůl u stěny bez oken a u něho dvě židle. Otevřenými dveřmi bylo vidět roh velké černé kuchyňské plotny. Patton přikývl a pozorně si mě prohlížel, ale bez příznaků zloby. „Slyšel jsem přijíždět aut’ák,“ řekl. „Věděl jsem, že musí jet sem. Ale chodit umíte pěkně. Neslyšel jsem vás, ani co by se za nehet vešlo. Vrtáte mi hlavou, mládenče.“ Neřekl jsem nic.

„Doufám, že vám nevadí, když vám říkám ‚mládenče‘,“ řekl. „Neměl bych být tak familiární, ale zvyk jsem si na to a nějak se toho nemůžu zbavit. Každě, když nemá plnovous a podágru, je u mě mládenec.“ Řekl jsem, že mi může říkat, jak za dobré uzná. Že nejsem urážlivý.

Ušklíbl se. „V losangeleském telefonním seznamu jsou kupy všelijakejch detektivů, ale jenom jeden se jmenuje Marlowe.“

„Proč jste se na to díval?“

„No, asi by se tomu dalo říct prachšprostá zvědavost. A navrch mi Bill Chess pověděl, že jste nějaký čmuchal nebo co. Vy sám jste se neobtěžoval mi to říct.“

„Byl bych se k tomu taky dostal,“ řekl jsem. „Je mi líto, že vám to dělalo starosti.“

„Nedělalo mi to starosti. Mně tak hned něco starosti nenadělá. Máte u sebe nějaký lejtstro?“ vytáhl jsem náprsní tašku a ukázal jsem mu pár maličkostí.

„No, máte na tu práci figuru,“ řekl, když se ubezpečil, že nelžu. „A na obličejích vám člověk nepozná, co si myslíte. Mám dojem, že jste chtěl tady tu chatu prohlédnout.“

„To chtěl.“

„Já už jsem to tu dost prolez sám. Akorát jsem se doma obrátil a jel jsem zase sem. To jest, na minutku jsem se zastavil u své chajdy, a pak jsem jel sem. Ale že bych vás mohl nechat to tady prohlédávat, to sotva.“ Podrbal se za uchem. „To jest: kdybyste mě zabil, tak nevím, jestli bych mohl, nebo nemohl. Povíte mi, kdo si vás najal?“

„Derace Kingsley. Abych mu našel manželku. Před měsícem mu frnkla. Vyjela odsud. Tak jsem přijel sem. Má se za to, že utekla s jedním chlapem. Ten chlap to popírá. Doufal jsem, že mě tu něco přivede na stopu.“

„A přivedlo?“

„Ne. Její stopa vede skoro určitě až do San Bernardina a pak do El Pasa. Tam končí. Ale teprve jsem začal.“ Patton vstal a odemkl dveře. Kořenná vůně sosén se vevalila dovnitř. Odplivl si ven z chaty, znova se posadil a vjel si prsty do špinavě hnědých vlasů pod stetsonem. Hlava, když na ní neseděl klobouk, měla neslušné vzezření hlav, na kterých jen zřídka nasedí nějaký klobouk. „Na Billu Chessovi jste neměl vůbec žádné zájem?“

„Vůbec ne.“

„Pokud je mi známo, lidi jako vy dělají většinou do rozvodů,“ řekl. „Pro moje gusto je to trochu smradlavá práce.“

Na to jsem mu neodpověděl.

„Kingsley by se neobrátil na policii, aby mu našla ženu, to asi ne, že ne?“

„Pochybuju,“ řekl jsem. „Zná ji příliš dobře.“

„Pověděl jste mi teda dost, ale pořád z toho nejsem moudřej, proč jste chtěl prohledat Billovou chatu,“ řekl přemítavě.

„Já se prostě ve všem strašně rád hrabu.“

„Krucí,“ řekl. „Tohle mi nevykládejte.“

„Tak si třeba myslíte, že mě zajímá Bill Chess. Ale jen proto, že se dostal do maléru a že je to takový dost dojemný případ – přestože je to taky dost pěkný holomek, jestli svou ženu zavraždil, pak tady v chatě je něco, co by mluvilo pro to. Jestli ji nezavraždil, pak je tu něco, co by zas mluvilo proti tomu.“

Naklonil hlavu k rameni jako bdělý pták. „Jako například co?“

„Šaty, osobní šperky, toaletní potřeby, všechno, co si tak žena vezme s sebou, když odjíždí a nemá v úmyslu se vrátit.“

Zvolna se opřel v lenošce. „Jenže ona neodjela, mládenče.“

„Pak by ty věci měly být ještě tady. Ale kdyby byly tady, byl by si Bill všiml, že si je nevzala s sebou. Věděl by, že nikam neodjela.“

„Do prkenný boudy,“ řekl. „Mně se to nechce líbit, tak ani tak.“

„Jenže kdyby ji byl zavraždil,“ řekl jsem, „byl by se musel zbavit věcí, které by si byla vzala s sebou, kdyby byla odjela.“

„A jak si představujete, že by to udělal, mládenče?“ Jedna polovina obličeje mu v žlutém světle zbronzověla. „Pokud jsem informován, měla vlastní vůz, fordku. Řekl bych, že kromě té fordky by spálil všechno, co se dá spálit, a co se spálit nedá, že by zakopal někde v lese. Hodit to do jezera by mohlo být nebezpečné. Ale její vůz nemohl ani spálit, ani zakopat. Mohl ho řídit?“ Patton se zatvářil překvapeně.

„Klidně. Neohne pravou nohu v kolenu, takže by nemohl dobře manipulovat s nožní brzdou. Ale pořídil by to s ruční. Billova vlastní fordka má jen to extra, že brzdový pedál je nalevo od volantu, hodně blízko spojky, takže je může sešlápnout oba jednou nohou.“

Oklepal jsem popel z cigarety do modrého kelímku, který kdysi, podle malé pozlacené viněty, obsahoval libru pomerančového medu.

„Jeho největší problém by bylo zbavit se vozu,“ řekl jsem. „Ať by ho vzal, kam vzal, musel by se nějak dostat zpátky a rozhodně by nechtěl, aby ho na té zpáteční cestě někdo uviděl. A kdyby ho jednoduše nechal stát někde na ulici, řekněme v San Bernardinu, policie by ho velice rychle našla a zjistila majitele. To by se mu taky nehodilo. Nejlepší figl by byl, prodat ho překupníkovi kradených vozů, ale on asi žádného nezná. Takže ho nejspíš asi schoval kde v lese v okruhu co se asi tak dá ujít pěšky. A u něho by to nebyl moc velký okruh.“

Když se veme, co tvrdíte, že o tu věc nemáte zájem, probíráte to všechno hezky dopodrobna,“ řekl suše Patton. Tak vůz máte teda schovanéj v lese. Co dál?“

„Musí vzít v úvahu možnost, že ho tam někdo najde. Lesy jsou tady liduprázdné, ale čas od času se tu vyskytne nějaký ten tulák nebo dřevorubec. Kdyby se tedy vůz našel, bylo by lip, kdyby se v něm našly i Murieliny věci. To by mu poskytlo dva argumenty – ani jeden zrovna brilantní, ale oba aspoň přijatelné. První, že ji zavraždil nějaký neznámý pacholek, který zařídil všechno tak, aby podezření, až se na vraždu přijde nebo jestli se na ni přijde, padlo na Billa. Druhý, že Muriel opravdu spáchala sebevraždu, ale zařídila všechno tak, aby to hodili na krk jemu. Sebevražda z pomsty.“

To všechno si Patton klidně a pečlivě promyslel. Odešel e dveřím, aby zas ulehčil svým slinným žlázám. Sedl si znova si zajel prsty do vlasů. Podíval se na mne vážně skepticky.

To první je, jak říkáte, možný,“ připustil. „Ale ta možnost nestojí za řeč a nenapadá mi, kdo by to měl být. Je tu jedna maličkost, to psaní a nejdřív si musíte poradit ním.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Řekněme, že to psaní měl Bill od dřívějšíka. Řekněme, že si myslel, že odešla a žádné psaní mu nenechala. Když uplynul měsíc a ona se mu vůbec neozvala, začalo mu to vrtat hlavou a nahánět strach do té míry, že se vytasil s tím dopisem, protože měl pocit, že by to mohlo svědčit v jeho prospěch, kdyby se jí bylo něco stalo. Nic takového neřekl nahlas, ale mohl si to myslet.“ Patton zavrtěl hlavou. Nelíbilo se mu to. Mně taky ne. Řekl rozvážně: „A ta vaše druhá možnost, to je čirá pitomost. Zabít se a zařít to tak, aby někoho jinýho nařkli, že vás zavraždil, to se vůbec nerýmuje s mejma prostoduchejma představama o lidský nátuře.“

„Tak to máte trošku moc prostoduché představy o lidské nátuře,“ řekl jsem. „Protože takové věci se staly, a pokud se staly, narafčila to skoro vždycky nějaká ženská.“

„Houby,“ řekl. „Je mi sedmapadesát a viděl jsem v životě hezkou řádku bláznů, ale takovýhle spekulace pro mě nemají cenu ani za fajfku tabáku. Mně se to zamlouvá tak, že ona se skutečně chystala odejet a skutečně napsala to psaní, jenže on ji chytil, dřív než mu frnkla, namíchnul se a odkrouhnul ji. Pak by byl musel udělat všechno to, o čem jsme mluvili.“

„V životě jsem se s ní nesetkal,“ řekl jsem. „Takže nemám představu, co by tak asi nejspíš udělala. Bill řekl, že se seznámili asi před rokem a něco, v nějaké putyce v Riverside. Předtím měla možná dlouhou a složitou minulost. Co to vlastně bylo za děvče?“

„Když se dala do pucu, byla to ohromně fešná blondýnečka. S Billem se tak nějak, abych tak řek, trochu zahodila. Taková tichá dívčina a ta její vizáž toho moc nenamluvila. Bill tvrdí, že byla vzteklá, ale to já nikdy nepozoroval. Zato u něj jsem pozoroval, že dovede být hodně nepříjemnej vztekloun.“

„A řekl byste, že se podobala fotce nějaké Mildred Havilandové?“

Přestal žvýkat a ústa se mu proměnila v téměř dokonalou čáru. Pak se zas, velice pomalu, dal do žvýkání. „Do prkenný boudy,“ řekl. „Dneska si dám zatraceně záležet, abych se kouknul pod postel, než půjdu do hajan. Jestli tam náhodou nejste vy. Z koho jste vytáh tohle?“

„Řekla mi to jedna taková příjemná holčička jménem Birdie Keppelová. Dělala se mnou interview v rámci svého vedlejšího zaměstnání jako novinářka. Náhodou se zmínila, že tu fotku tady kdekomu ukazoval nějaký losangeleský polda De Soto.“

Patton se plácl do tlustého kolena a nahrbil se. „Tehdy jsem udělal botu,“ řekl střízlivě. „Tenkrát jsem se zase jednou říznul. Ten chlap fízlovská tu fotku ukázal nejdřív skoro celému městu, než s ní přišel ke mně. A to mě tak nějak našťvalo. Trošku vypadala na Muriel, ale ne zas natolik, aby se to dalo říct jistě, to rozhodně ne. Zeptal jsem se ho, proč po ní jdou. On že prej to je věc policie. Řekl jsem, dost hloupě, horácky, víte, že patřím taky do té branže. On řekl, že má rozkaz zjistit, kde se ta dáma zdržuje, a víc že neví. Možná že botu udělal on, když mě odbyl tak zkrátka. A pak já podle všeho taky udělal botu, když jsem mu řek, že nikoho, kdo by vypadal jako ta jeho slavná fotka, neznám.“

Rozložitý, klidný muž se neurčitě usmál do kouta stropu, pak sklonil oči a pevně na mě pohlédl.

„Budu vám vděčnej, když tohle vezmete jako důvěrný sdělení, pane Marlowe. A ty vaše teorie nebyly praštěný.“

Nebyl jste někdy náhodou u Mývalího jezera?“

„V životě jsem o něm neslyšel.“

„Je to asi míli odsud tímhle směrem,“ řekl a palcem ukázal dozadu přes rameno. „Vede tam taková úzká lesní cesta a zahejbá k západu. Tak tak se tam vejdete s autem. Když po ní ujedete půl druhého kilometru, dostanete se asi o sto padesát metrů vejš a vyjedete u Mývalího jezera. Je to takový idylický zákoutí. Občas

tam někdo zabrousí na piknik, ale moc často ne. Ničí to pneumatiky. Je tam několik mělkejších jezírek, plněných rákosí. Ve stínu se tam i touhle dobou drží sněh. Stojí tam pár starších srubů z ručně otesaných klád, který se tam rozpadávají, co pamatuju, a taky velký pobořený roubený stavení, kde kdysi mívala letní tábor Montclairská universita, to už je ale pěkná řádka let. Není v provozu už dlouhou dobu. Tohle stavení je kus dál od jezírek v hustém vysokém lese. Vzadu za ním je prádelna se starým zrezivělým kotlem a vedle velké přístřešek pro dříví s posuvněma vratama na kolečkách. Měla to být garáž, ale místo toho tam skladovali dříví a mimo sezónu to zamykali. Dříví patří k těm několika málo artiklům, co tady lidé rádi kradou, jenomže lidé, který by ho ukradli z metru, nebudou pilovat zámek, aby se k němu dostali. Takže vy už asi budete vědět, co jsem v tom přístřešku našel.“

„Myslel jsem si, že jste jel do San Bernardina.“

„To jsem si rozmyslel. Nepřipadalo mi správný vízt tam Billa ve voze, kde je vzadu mrtvola jeho manželky. Tak jsem ji tam poslal doktorovou ambulancí a s Billem jsem poslal Andyho. Řek jsem si, že bych se měl nejdřív ještě trochu porozhlídnout, než to prezentuju šerifovi a koronerovi.“

„V přístěnku byl Murielin vůz?“

„Byl. A v něm dva odemčený kufry. A v nich narváno šatstva, a narváno podle všeho hodně nakvap, aspoň se mi zdálo. Ženského šatstva. Vtip je v tom, mládenče, že nikdo cizí by o tom přístřešku nevěděl.“

Souhlasil jsem s ním. Strčil ruku do šikmé kapsy na boku kožené bundy a vytáhl z ní malý smotek hedvábného papíru. Rozbalil ho na dlani a napřáhl ke mně ruku dlaní nahoru.

„Mrkněte se na tohle.“

Přistoupil jsem k němu a podíval jsem se. Na hedvábném papíře ležel tenký zlatý řetízek s droboučným zámek sotva větším než jeden článek řetízku. Řetízek byl přestřižený, ale zámek poškozen nebyl. Délku řetízku jsem odhadoval asi na patnáct centimetrů. Na papíře i na řetízku lpěl nějaký bílý prášek.

„Kde byste řekl, že jsem to našel?“ zeptal se Patton. Sebral jsem řetízek a zkusil jsem dát přestřižené konce k sobě tak, aby se spojily. Nehodily se k sobě. Nechal jsem to bez komentáře, ale navlhčil jsem prst, dotkl jsem se prášku a ochutnal jsem ho.

„Byl v krabici nebo v nádobě s práškovým cukrem,“ řekl jsem. „Ten řetízek je nákotník. Některé ženy je nikdy nesundávají, jako snubní prsteny. Kdo tohle sundal, ať to byl, kdo chtěl, neměl k němu klíček.“

„Co myslíte, že to znamená?“

„Nic zvláštního,“ řekl jsem. „Pro Billa by nemělo smysl, aby ho strhával Muriel s kotníku a přitom jí nechával na krku ten zelený náhrdelník. A pro Muriel by nemělo smysl strhávat si ho sama – když bysme předpokládali, že ztratila klíček – a schovávat ho tak, aby se našel. Dokud by se nenašla její mrtvola, nikdo by tak důkladnou prohlídku nedělal. Kdyby ho přestříhl Bill, jistě by ho byl hodil do jezera. Ale kdyby si ho

Muriel chtěla nechat a přitom ho schovat před Billem, pak je dost pravděpodobné, že by ho schovala právě ve skrýši, ve které se našel.“ Tentokrát se Patton zatvářil nechápavě. „Proč to?“

„Protože je to ženská skrýš. Práškový cukr se užívá na dortové polevy. Muže by nenapadlo ho tam hledat. Klobouk dolů, šerife, že jste ho našel.“

Zasmál se poněkud rozpačitě. „Ale houby. Já tu krabici překotil a krapet cukru se vysypalo,“ řekl. „Nebejt toho, počítám, že bych na to sotva káp.“ Sroloval papír a strčil si ho zpátky do kapsy. Vstal a dal mi tím najevo, že domluvil.

„Zůstanete tady, nebo se vrátíte do Los Angeles, pane Marlowe?“

„Vrátím se do Los Angeles. Pokud ovšem nebudete chtít, abych byl při soudním ohledání. Což asi budete.“

„To až samozřejmě, co řekne koroner. Kdybyste nějak zavřel to okno, co jste vylomil, já zhasnu a zamknu tady.“ Poslechl jsem ho a on rozsvítil baterku a zhasl lampu. Vyšli jsme ven a on zalomcoval domovními dveřmi, aby měl jistotu, že zámek správně zapadl. Opatrně zavřel dveře ze síťoviny, zastavil se a zahleděl se na jezero v měsíčním svitu.

„Nějak se mi nezdá, že by ji Bill s rozmyslem zabil,“ řekl smutně. „On je schopen takový děvče uškrtit proti své vůli. Má děsnou sílu v rukách. A když už se stalo, musel napnout ten mozek, co ho s ním Pánbůh obdařil, aby nějak zamaskoval, co provedl. Je mi z toho opravdu mizerně, ale to na faktech ani na pravděpodobnosti nic nemění. Je to jednoduchý a přirozený a obyčejně vyjde najevo, že to jednoduchý a přirozený je pravda.“

Řekl jsem: „Já bych byl řekl, že uteče. Nechápu, jak mohl vydržet tady.“

Patton si odplivl do černého sametového stínu manzanitového keře. Pomalu řekl: „Měl státní penzi a musel by utýct taky před ní. A chlapi většinou vydržej, co musej vydržet, když se jim to postaví do cesty a podívá se jim to rovnou do očí. Teď zrovna to dělají na celém světě. Inu, tak dobrou noc. Půjdu ještě támhle na to molo, chvíli tam postojím pod měsíčkem a s černejšma myšlenkami. Takováhle noc, a my musíme myslet na vraždy.“ Tiše odešel mezi stíny a sám se proměnil ve stín. Zůstal jsem stát, dokud mi nezmizel, a pak jsem odešel k zamčené brance a přelezl jsem ji. Nasedl jsem do vozu, rozjel jsem se do údolí a cestou jsem se rozhlížel, kde bych se mohl i s autem schovat.

12

Asi tři sta metrů od brány zatáčela se kolem žulové skály úzká pěšina, vystlaná od minulého podzimu hnědým dubovým listím, a ztrácela se v lese. Jel jsem po ní, kodrcal jsem přes kameny u žulového útesu asi

patnáct nebo dvacet metrů, pak jsem prudce zabočil kolem jednoho stromu a zastavil jsem vůz chladičem proti směru, odkud jsem přijel. Zhasil jsem světla, vypnul motor, zůstal jsem sedět a čekal jsem.

Uběhla půlhodina. Bez tabáku mi to připadalo strašně dlouho. Pak jsem v dálce zaslechl startovat motor auta, jeho rachot sílil a sílil a pode mnou po cestě přešel bílý kužel reflektorů. Zvuk vozidla se ztratil v dálce a ještě chvíli po tom, co vůz zmizel, tkvěla ve vzduchu suchá příchut' prachu.

Vylezl jsem z vozu a šel jsem zpátky k bráně a k Chessově chatě. Tentokrát stačilo prudce zatlačit, a vyložené okno se otevřelo. Vlezl jsem znova dovnitř, spustil jsem se na podlahu a zamířil jsem kapesní svítilnou, kterou jsem vzal s sebou, přes místnost ke stolní lampě. Rozsvítil jsem lampu a chvíli jsem poslouchal, neslyšel jsem nic a šel jsem dál, do kuchyně. Rozsvítil jsem žárovku, která visela nad dřezem.

Bedýnka na dříví vedle kuchyňských kamen byla plná pečlivě složených polínek. V dřezu se neválelo žádné špinavé nádobí, na kamnech nezapáchaly ztuchlinou žádné hrnce. Bill Chess, opuštěný, nebo ne, udržoval dům v pořádku. Z kuchyně vedly dveře do ložnice a z té se velice úzkými dvířky šlo do malinké koupelny, která byla zřejmě k chatě přistavena docela nedávno. To se poznalo na čistém celotextu, kterým byly obloženy stěny. Koupelna mi neprozradila nic.

V ložnici stála manželská postel, prádelník z borového dřeva s kulatým zrcadlem na stěně nad sebou, šatník, dvě obyčejné židle a plechová nádoba na odpadky. Na podlaze, po obou stranách postele, ležely dva oválné, ručně pletené koberečky. Na stěny připíchl Bill Chess soubor válečných map ze Zeměpisného měsíčníku. Na toaletním stolku byl nejspíše vyhlížející červenobílý karnýr.

Hrabal jsem se v zásuvkách. Zůstala tam skříň na tretky z kožené imitace se sbírkou křiklavé bižuterie. Také tam byly obvyklé přípravky, které ženy používají na obličej, nehty a obočí, a zdálo se mi, že je toho nějak moc. Ale to byl jenom můj dohad. Šatník obsahoval ženské i mužské šaty, od obojího jen pár kousků. Mezi jiným tam měl Bill Chess velice řvavou kostkovanou košili se škrobeným límečkem stejného vzoru. V jednom rohu pod archem modrého hedvábného papíru jsem našel něco, co se mi nelíbilo. Na pohled zbrusu nové broskvové hedvábné kombiné, lemované krajkou. Toho roku nikdo nikde nezapomínal hedvábná kombiné, alespoň ne ženy, pokud byly při smyslech.

Tohle bylo zlé pro Billa Chesse. Byl bych rád věděl, co si o tom myslel Patton.

Vrátil jsem se do kuchyně a prohledával jsem otevřené přihrádky pod dřezem a vedle něho. Byly přeplněné plechovkami a kelímky s kuchyňskými potřebami. Práškový cukr byl v hranaté krabici z tuhého papíru s utrženým rohem – Patton se rozsypaný cukr snažil utřít. Vedle cukru byla sůl, borax, jedlá soda, kukuřičná moučka a tak dále. V tom mohlo být něco schováno.

Něco, co někdo uštípl ze řetízku nákotníku, jehož přestřižené konce se k sobě nehodily.

Zavřel jsem oči, nazdařbůh jsem píchl prstem a dotkl jsem se nádoby s jedlou sodou. Zezadu z bedýnky na dříví jsem vytáhl kus novin, rozprostřel jsem je a vysypal jsem sodu z nádoby. Rozhrabal jsem ji lžičkou. Zdálo se, že jí je neslušně mnoho, ale víc nic. Udělal jsem z novin kornout, nasypal jsem sodu zpátky do nádoby a zkusil jsem to s boraxem. Nebylo tam nic než borax. Do třetice všeho dobrého. Zkusil jsem to s kukuřičnou moučkou. Zdvihlo se mračno jemného prášku a nebylo tam nic než kukuřičná moučka.

Ozvaly se vzdálené kroky a já zůstal stát jako přimražený. Sáhl jsem po šňůře od žárovky, vyškubl jsem ji ze zásuvky, vycouval jsem do obývacího pokoje a sáhl jsem po stolní lampě. Bylo už samozřejmě příliš pozdě, aby mi to pomohlo. Kroky se ozvaly znovu, lehké a opatrné. Vlasy na hlavě se mi zježily. Čekal jsem ve tmě s baterkou v levé ruce. Uběhly k smrti dlouhé dvě minuty. Část té doby jsem vynaložil na dýchání, ale ne celou.

Patton to nebude. Ten by šel ke dveřím, otevřel by je a vynadal by mi. Opatrné tiché kroky jako by chodily sem tam, pohyb, pak dlouho nic, zase pohyb, zase dlouho nic. Připlížil jsem se ke dveřím a tiše jsem zmáčkł kliku. Trhnutím jsem otevřel dveře a probodl jsem temnotu baterkou.

Proměnila pár nějakých očí v zlaté lampičky. Něco vyskočilo a pak mezi stromy zadusala kopýtko. Byl to jenom zvědavý jelen.

Zavřel jsem zase dveře a odešel jsem za kuzelem světla ze své baterky zpátky do kuchyně. Drobná kulatá záře spočinula na krabici s práškovým cukrem. Zase jsem rozsvítil, sundal jsem krabici a vyprázdnil jsem ji na noviny.

Patton nešel dost do hloubky. Nalezl náhodou jednu věc a usoudil, že to je všechno, víc že tam není. Zřejmě si neuvědomil, že by tam ještě něco být mělo. V jemném bílém cukrovém prášku se objevil ještě jeden svitek bílého hedvábného papíru. Sklepal jsem s něho cukr a rozbalil jsem ho.

Bylo tam drobné zlaté srdíčko, ne větší než nehet ženského malíčku.

Nandal jsem cukr lžící zpátky do krabice, krabici jsem postavil zpátky na policičku a kus novin jsem zmačkal a nacpal do kamen. Vrátil jsem se do obývacího pokoje a rozsvítil jsem stolní lampu. V jejím jasnějším světle se bez zvětšovacího skla taktak dala rozeznat droboučká rytina na zadní straně zlatého srdíčka.

Byl to nápis: Zněl: *Mildred od Ala. 28. června 1938. Z lásky.*

Mildred od Ala. Mildred Havilandové od Ala Bůhvíkoho. Mildred Havilandová je Muriel Chessová. Muriel Chessová zemřela – čtrnáct dní poté, co se po ní sháněl poldík jménem De Soto.

Stál jsem, držel jsem srdíčko v ruce a přemýšlel jsem, co to má společného se mnou. Přemýšlel, ale nesvitla mi ani nejmenší odpověď.

Pak jsem srdíčko zase zabalil, odešel jsem z chaty a odjel jsem zpátky do městečka.

Když jsem přijel k Pattonově kanceláři, byl vevnitř a právě telefonoval. Dveře měl zamčené. Musel jsem počkat, až domluví. Za chvilku zavěsil a šel mi odemknout. Vstoupil jsem dovnitř kolem něho, položil jsem svitek hedvábného papíru na pult a rozbalil jsem ho. „Nehrabal jste v tom práškovém cukru dost hluboko,“ řekl jsem.

Podíval se na zlaté srdíčko, podíval se na mě, obešel pult a z psacího stolu vytáhl laciné zvětšovací sklo. Prohlížel si zadní stranu srdíčka. Pak odložil lupu a zamračil se na mě.

„Mohlo mi napadnout, že když vy si vezmete do hlavy, že tu chatu prohledáte, tak ji prohledáte,“ řekl neotesaně. „Ale nebudu mít s váma potíže, že ne, mládenče?“

„Měl jste si všimnout, že přestřižené konce toho řetízku k sobě nepasují,“ pověděl jsem mu.

Pohlédl na mě smutně. „Mládenče, nemám vaše oči.“ Postrkoval srdíčko hranatým, tupým ukazovákem sem tam po stole. Civěl na mě a neříkal nic.

Řekl jsem: „Jestli vás napadlo, že ten nákotník znamená něco, na co by Bill mohl žárlit, mě to napadlo taky – pokud ho ovšem vůbec někdy uviděl. Ale čistě jen mezi náma, jsem ochoten se vsadit, že ho v životě neviděl a že v životě neslyšel o Mildred Havilandové.“ Patton řekl pomalu: „Jak to vypadá, měl bych se tomu chlapovi De Sotovi omluvit, co?“

„Jestli ho ještě někdy uvidíte,“ řekl jsem. Zase se na mě dlouze a mrtvě zadíval a já mu to hned oplatil. „Nic mi neříkejte, mládenče,“ řekl. „Nechte mě, ať to uhodnu úplně sám, že na to na všechno máte zbrusu novou teorii.“

„To mám. Bill svou manželku nezavraždil.“

„Ne?“

„Ne. Zavraždil ji někdo, koho znala dřív. Někdo, kdo na ni ztratil stopu a pak ji zas našel a zjistil, že si vzala někoho jiného, a to se mu moc nelíbilo. Někdo, kdo se tady v horách vyzná – a tady se vyznají stovky lidí, kteří tu nebydlí – a kdo věděl o dobré skrýši pro to auto a pro její šaty. Někdo, kdo ji nenáviděl a uměl se přetvařovat. Kdo ji přemluvil, aby odešla s ním, a když bylo všechno hotové a psaní na rozloučenou napsané, popadl ji za krk a udělal jí to, o co si podle něho dávno říkala, hodil ji do jezera a šel po svých. Líbí se vám to?“

„Inu,“ řekl rozvážně, „trošku se nám to všechno tak nějak zamotává, nezdá se vám? Ale není to nic nemožného. Ani trošičku nemožného.“

„Až vás to přestane bavit, dejte mi vědět. Budu mít pro vás něco jiného,“ řekl jsem.

„Na to dám krk, že budete,“ řekl a poprvé od té doby, co jsme se seznámili, se zasmál.

Dal jsem mu znova dobrou noc a odešel jsem; nechal jsem ho v kanceláři, ať si láme mozek s těžkopádnou energií sedláka, který vykopává pařez.

13

Asi tak kolem jedenácté jsem dorazil až do údolí a zaparkoval jsem v jednom z šikmých parkovacích oddělení u Prescottova hotelu v San Bernardinu. Vytáhl jsem z kufru příruční zavazadlo a udělal jsem s ním tři kroky, než mi ho vyškubl z ruky pikolík v prýmkovaných kalhotách, v bílé košili a s černým motýlkem. Noční vrátný v recepci byl muž se šiřatou hlavou bez zájmu o mne nebo o co jiného. Měl na sobě několik součástí bílého plátěného obleku, zívł, když mi podal pero, abych se zapsal, a zadíval se do prázdna, jako kdyby vzpomínal na dětství.

Vyjel jsem s pikolíkem ve stísněném liftu do druhého poschodí a kráčel jsem s ním několik kilometrů kolem všelijakých rohů. Jak jsme šli, bylo pořád větší horko. Pikolík otevřel jedny dveře, které vedly do pokoje určeného, podle rozměrů soudě, pro děti, s oknem vedoucím do světlíku. Ostí klimatizačního zařízení v rohu ve stropě bylo velké asi jako dámský kapesníček. Kus mašle, který k němu byl přidělán, se slabě třepetal, jen aby bylo znát, že něco tu je v pohybu.

Pikolík byl vysoký, hubený, žlutý, studený jako psí čumák a žádný mladík. Mohutně přežvykoval, položil mi kufřík na židli, podíval se nahoru na mřížku a pak zůstal stát a hleděl na mě. Oči měl jako voda ve sklenici. „Měl jsem si asi říct o dolarový pokoj,“ řekl jsem. „Tenhle mě bude asi drobátko škrtit v rozkroku.“

„Já bych řek, že máte kliku, že na vás vůbec něco vybylo. Tohle město začíná pomalu praskat ve švech.“

„Přineste nám zázvorové pivo, skleničky a led.“

„Nám?“

„Totiž, jestli pijete.“

„No, touhle dobou bych to už snad moh risknout.“

Odešel. Sundal jsem si sako, kravatu, košili a tričko a procházel jsem se v teplém průvanu ode dveří. Ten průvan byl cítit horkou žehličkou. Vsunul jsem se bokem do koupelny – byl to tenhle typ koupelny – a namočil jsem se ve vlažně studené vodě. Když se vysoký, malátný pikolík vrátil s podnosem, dýchal se mi už trochu lip. Pikolík zavřel dveře a já vytáhl láhev žitné. Namíchal do dvou skleniček, nasadili jsme nad nimi obvyklé neupřímné úsměvy a napili jsme se. V týle mi vyrazil pot, stékal mi po páteři, a než jsem postavil skleničku na stůl, byl už na poloviční cestě k ponožkám. Ale přesto mi bylo lip. Posadil jsem se na postel a pohlédl jsem na pikolíka. „Jak dlouho tu můžete zůstat?“

„A co tu mám dělat?“

„Vzpomínat si.“

„Na vzpomínání já jsem levej,“ řekl.

„Já mám dost peněz na útratu,“ řekl jsem, „a rád utrácím za zvláštní věci.“ Vytáhl jsem peněženku z dolní části zad a rozprostřel jsem po posteli dolarové bankovky, které vypadaly, že dostaly pěkně do těla.

„Račte prominout,“ řekl pikolík. „Ale tak se mi zdá, že budete možná asi fízl.“

„Chcete, abych se zasmál?“ řekl jsem. „Viděl jste už někdy fízla, aby hrál solitér s vlastníma prachama? Mě byste moh označit za vyšetřovatele.“

„Nechal bych si říct,“ pravil. „Chlast mi tříbí myšlenky.“ Dal jsem mu dolarovou bankovku. „Zkuste, jestli vám ji tohle nevytříbí ještě víc. A můžu vám říkat Veliký Tex z Houstonu?“

„Z Amarillo,“ řekl. „Ne že by mi to nebylo volný. A jak se vám líbí moje texaský nosovky? Je mi z nich nanic, ale lidi na ně, aspoň se mi zdá, letěj.“

„Ponechte si je,“ řekl jsem. „Nikoho ještě nikdy nepřipravily o dolar.“

Ušklíbl se a pečlivě zastrčil složený dolar do kapsičky na hodinky u kalhot.

„Co jste dělal v pátek dvanáctého června?“ zeptal jsem se ho. „Pozdě odpoledne nebo večer. Byl to pátek.“ Pomalu upíjel ze skleničky, přemýšlel, lehce rachotil kostkami ledu ve skleničce a pil přes žvýkací gumu. „Byl jsem tady, ve směně od šesti do dvanácti,“ řekl.

„Najala si tu pokoj štihlá, hezká blondýnka a zůstala tu až do večerního rychlíku do El Pasa. Myslím, že musela jet tím vlakem, protože v El Pasu byla v neděli ráno. Přijela sem packardem typu Clipper, který sama řídila a který je zaregistrován na jméno Crystal Grace Kingsleyová, 965 Carson Drive, Beverly Hills. Zapsala se buď takhle, nebo pod nějakým jiným jménem, anebo se možná vůbec nezapsala. Její vůz je pořád ještě v hotelové garáži. Rád bych si promluvil s mládenci, kteří měli službu v recepci, když se zapisovala a když odcházela. Tím si vyděláte další dolar – stačí, když se nad tím zamyslíte.“ Oddělil jsem ze své výstavy peněz další dolar a ten mu zmizel v kapse se zachrastěním, jako když se perou dvě housenky.

„Proč ne,“ řekl klidně.

Postavil skleničku na stůl, odešel z pokoje a zavřel za sebou dveře. Dopil jsem a nalil jsem si znova. Odešel jsem do koupelny a použil jsem zase trochu vody na ochlazení hrudníku. Při té činnosti zacinkal na stěně telefon; vklínil jsem se do zanedbatelné škvíry mezi dveřmi do koupelny a postelí a zdvihl jsem sluchátko.

Texaský hlas řekl: „Byl to Sonny. Ten minulej tejden narukoval. Když odcházela, měl službu jinej mládenec, kterému říkáme Les. Ten je tady.“

„Dobře. Buďte tak hodný a zaskočte s ním sem.“ Hrál jsem si s druhou skleničkou a pomýšlel na třetí, když někdo zaklepal, já otevřel dveře a za nimi stála mrňavá zelenooká krysa s upjatou dívčí hubičkou.

Dovnitř málem vtancoval, zůstal stát a zadíval se na mě skoro posměšně.

„Dáte si?“

„Jasně,“ řekl studeně. Štědře si nalil, přidal půl kapky zázvorového piva, směsici sprovedil ze světa na jeden lok, mezi hladké rtíky si strčil cigaretu, a jak vytahoval z kapsy zápalku, cestou ji rozškrtnul. Odfoukl kouř a civěl na mě dál. Koutkem oka si všiml peněz na posteli, ale přímo se na ně nepodíval. Na kapse košile měl místo čísla vyšitě slovo *Kapitán*.

„Vy jste Les?“ zeptal jsem se ho.

„Ne.“ Udělal pauzu. „Fízly tu nevidíme rádi,“ dodal. „Sami tu žádného nemáme a neradi se mazáme s těma, co pracujou pro jiné lidi.“

„Díky,“ řekl jsem. „To by stačilo.“

„Jak?“ Nepříjemně zkroutil hubičku.

„Odpřejskněte,“ řekl jsem.

„Měl jsem dojem, že se mnou chcete mluvit,“ ušklíbl se posměšně.

„Vy jste parták pikolíků?“

„Souhlasí.“

„Chtěl jsem za vás zaplatit panáka. Chtěl jsem vám dát dolar. Tumáte.“ Podal jsem mu ho. „Díky, že jste se namáhal nahoru.“

Vzal dolar a bez poděkování ho strčil do kapsy. Otálel, z nosu mu táhl kouř, zlomyslně přimhouřil oči. „Co řeknu, to sedí,“ řekl.

„Sedí to tam, kam to posadíte,“ řekl jsem. „A vy to moc daleko neposadíte. Dostal jste panáka a dostal jste bakšiš. A teď můžete vypadnout.“

Otočil se ke mně zády, rychle a křečovitě pokrčil rameny a bezhlučně vyklouzl z místnosti.

Uběhly čtyři minuty, pak se ozvalo nové zaklepaní, velice tiché. Vešel vysoký mládenec a šklebil se. Nechal jsem ho stát a znova jsem si sedl na postel. „Vám asi Les nešel pod fousy, co?“

„Moc ne. On je spokojen?“

„Řek bych, že je. Však znáte partáky, ne? Musí dostat svoje. Možná, že bude lip, když budete Lesi říkat mně, pane Marlowe.“

„Tak to vy jste měl službu, když odcházela?“

„Ne, to jsem vás jenom balamutil. Ona se vůbec nezapsala v recepci. Ale na ten packard se pamatuju. Dala mi dolar, abych ho odvez do garáže a abych jí dal pozor na věci až do odjezdu vlaku. Obědvala tu. Tady u nás v městě si za dolar člověka pamatujeme. A taky byly řeči, že tu ten vůz nechává tak dlouho. „Jak vypadala?“

„Měla na sobě černobílej ohoz, většinou bílej, a panamák s černobílou stuhou. Byla to taková fešná blond dáma, jak jste povídal. Potom k večeru si vzala taxík na nádraží. Dával jsem jí dovnitř kufry. Na všech měla monogramy, ale ty si bohužel nepamatuju.“

„To jsem rád, že si je nepamatuji,“ řekl jsem. „Bylo by to moc dobrého najednou. Napijte se. Kolik jí asi bylo?“

Vypláchl druhou skleničku a nalil si, kolik si nalévá civilizovaný člověk.

„Dneska to dá fušku, uhodnout, kolik je který dámě let,“ řekl. „Otaxíroval bych ji tak na třicet, možná o něco málo víc, možná o něco málo méně.“

Zalovil jsem v kapse fotku Crystal a Laveryho na pláži a podal jsem mu ji.

Zadíval se na ni, podržel si ji dál od těla, pak si ji dal k očím.

„U soudu to nebudete muset odpřisáhnout,“ řekl jsem.

Přikývl. „To bych taky nechtěl. Takovýhle blondýnky jsou si podobný jako vejce vejci, takže trošičku jiný šaty nebo osvětlení nebo namalování stačí, aby vypadaly všechny stejně, nebo každá jinak.“ Civěl na fotku a váhal. „Co se vám nezdá?“ zeptal jsem se.

„Přemýšlím o tom frajerovi tady na té fotce. Nemá on v tom ve všem taky prsty?“

„Ven s tím,“ řekl jsem.

„Mám dojem, že tenhle chlápek s ní mluvil ve vestibulu a pak s ní obědval. Takovej hezoun, seladon, postavu jako mrštná polotěžká. Taky s ní pak jel tím taxíkem.“

„Víte to docela jistě?“

Podíval se na peníze na posteli.

„No dobře, za kolik to dáte?“ řekl jsem unaveně.

Ztuhl, položil fotku na stůl, z kapsičky vytáhl oba složené dolary a hodil je na postel.

„Děkuju vám za panáka,“ řekl, „a běžte se bodnout.“ Obrátil se ke dveřím.

„Tak jen si sedněte a nebuďte taková netýkavka,“ zavrčel jsem.

Sedl si a pohlédl na mě upjatě.

„A nedělejte ze sebe takového ztraceného Jižana,“ řekl jsem. „Za ta léta už znám hotelové pikolíky jak své boty. Jestli jsem za tu dobu potkal jednoho, který mě nepodfouk, je to až moc. Takže nemůžete čekat, že já budu čekat, že narazím na nějakého, který mě nepodfoukne.“ Pomalu se rozšklebil a rychle přikývl. Sebral zas fotku a podíval se přes ni na mě.

„Tenhle fešák se dobře fotí,“ řekl. „Mnohem líp než ta dáma. Ale pamatuju si ho ještě podle jedny maličkosti. Měl jsem dojem, že ty dámě se to zrovna moc nelíbilo, když se k ní ve vestibulu tak veřejně

hlásil.“ Zauvažoval jsem nad tím a usoudil jsem, že to moc neznamená. Mohl přijít pozdě nebo zmeškat nějakou dřívější schůzku.

Řekl jsem:

„To mělo svůj důvod. Všiml jste si, jaké měla ta dáma šperky? Prsteny, náušnice, cokoliv, co vypadalo nápadně nebo nákladně?“

Řekl, že si nevšiml.

„A vlasy, měla je dlouhé, nebo krátké, rovné, nebo zvlněné, nebo kudrnaté, přirozeně blond, nebo odbarvené?“ Zasmál se. „Sakra, to poslední se nedá poznat, pane Marlowe. I když je maj přirozeně blond, chtěj světlejší odstín. A to ostatní, já si vzpomínám, že je měla dost dlouhý, jak se to teďka nosí, dole trochu dospod do ruličky a spíš rovný. Ale můžu se mejlit.“ Podíval se znova na fotku. „Tady je má vzadu na uzlu. Podle toho se nedá nic poznat.“

„V pořádku,“ řekl jsem. „Ptal jsem se vás na to jenom proto, abych měl jistotu, že jste nebyl moc nápadně všímavý. Kdo vidí příliš mnoho podrobností, je jako svědek zrovna tak nespolehlivý jako ten, kdo nevidí vůbec žádné. Skoro pokaždé si toho polovinu vymyslí. Vy si pamatujete asi tak právě dost, když se vezmou v úvahu okolnosti. Tisíceré díky.“

Vrátil jsem mu jeho dva dolary a přidal jsem pětku, aby jim nebylo smutno. Poděkoval, dopil a tiše odešel. Dopil jsem taky, zase jsem se omočil ve vodě a rozhodl jsem se, že než bych spal v té díře, radši pojedu domů. Oblékl jsem si zase košili a sako a sešel jsem s kufříkem dolů. Zrzavá partácká krysa byl jediný pikolík ve vestibulu. Odnosl jsem kufřík k recepci a on se ani nehnul, aby mi ho vzal. Recepční se šišatou hlavou mě rozvedl se dvěma dolary, ani se na mě nepodíval.

„Dva dolary za to, abych mohl strávit noc v takovéhle kukani,“ řekl jsem, „když za tři se dostane docela hezký, vzdušný popelníček.“

Recepční zívla, došlo mu to po dlouhém vedení a pak vesele řekl: „Tak kolem třetí ráno se tu krásně ochladí. Potom je tady až do osmi nebo do devíti docela příjemně.“ Utřel jsem si pot v zátylku a dovrávorál jsem ven do vozu. Byla půlnoc, a dokonce i sedadlo ve voze bylo horké.

Dostal jsem se domů asi ve tři čtvrti na tři a v Hollywoodu bylo jako v lednici. Dokonce i v Pasadeně byl chládek.

14

Zdalo se mi, že jsem v zelených hlubinách ledové vody s mrtvolou pod paží. Mrtvola měla dlouhé blond vlasy, které se mi pořád vlnily před očima. Kolem plavala obrovská ryba s vyvalenýma očima, nafouklým

tělem a se žábami světélkujícími hnilobou a šklebila se jako postarší smilník. Právě když mi už skoro praskaly plíce nedostatkem vzduchu, mrtvola mi pod paží ožila, odplula ode mne a já se pustil do rvačky s tou rybou a mrtvola se ve vodě převalovala a převalovala a dlouhé vlasy jí vířily ve spirále.

Vzbudil jsem se s ústy plnými prostěradla, oběma rukama jsem křečovitě svíral pelest nad hlavou a ze všech sil jsem táhl. Když jsem se pustil a položil jsem ruce na příkrývku, bolely mě svaly. Vstal jsem, dal jsem se do přecházení sem tam po pokoji, zapálil jsem si cigaretu a bosé nohy jsem šoural po koberci. Když jsem dokouřil, šel jsem si zas lehnout.

Vzbudil jsem se znova v devět hodin. Do obličeje mi švihlo slunce. V pokoji bylo vedro. Osprchoval jsem se a oholil a trochu se oblékl a udělal jsem si v kuchyňce k snídani topinky s vejci a kávu. Právě když jsem dojídal, zaklepal někdo na dveře.

S ústy plnými topinky jsem šel otevřít. Stál tam hubený muž vážného vzezření v asketicky šedém obleku.

„Poručík Floyd Greer, Ústřední detektivní kancelář,“ řekl a vešel do pokoje.

Nabídl mi suchou ruku a já mu ji stiskl. Posadil se na kraj židle, jak to mají tajní ve zvyku, roztočil klobouk v ruce a upřel na mě tichý, nehybný pohled. „Telefonovali nám ze San Bernardina o té záležitosti u Pumího jezera. Utopená ženská. Vy jste se podle nich nachomýtl zrovna k tomu, když objevili mrtvolu.“ Přikývl jsem. „Nechcete kávu?“

„Ne, díky. Jsou to teprv dvě hodiny, co jsem snídal.“ Přinesl jsem si kávu a sedl jsem si proti němu na druhou stranu pokoje.

„Požádali nás, abysme se na vás podívali do kartotéky,“

pravil. „A řekli jim, co jste zač.“

„Jasně.“

„Tak jsme se podívali. Jak to vypadá, vaše zdravotní vysvědčení, aspoň pokud jde o nás, je v pořádku. Ale je to, mírně řečeno, náhoda, že člověk vašeho zaměstnání je po ruce, když se najde mrtvola.“

„To jsem celý já,“ řekl jsem. „Mám kliku.“

„A tak mi napadlo, že se u vás stavím a zeptám se, jak se vám daří.“

„To je ohromné. Těší mě, že vás poznávám, pane poručíku.“

„Byla to, mírně řečeno, náhoda,“ opakoval. „Vy jste tam byl, tak říkajíc, za obchodem?“

„Jestli jsem tam byl za obchodem,“ řekl jsem, „můj obchod, pokud aspoň vím, nijak nesouvisí s tím utopeným děvčetem.“

„Ale jistě byste to tvrdit nemohl?“

„Dokud se případ nevyřeší, nemůže mít člověk nikdy naprostou jistotu, kdo všechno je v tom namočený, nemyslíte?“

„Máte pravdu.“ Ohmatával znova střechu klobouku dvěma prsty kolem dokola jako nějaký stydlavý kovboj. V očích neměl ani stopu po nějaké stydlavosti. „Já bych jenom chtěl mít jistotu, že kdyby se náhodou zjistilo, že do toho vašeho případu je namočená taky ta utopená ženská, dáte nám vědět.“

„Na to se, doufám, můžete spolehnout,“ řekl jsem. Vyboulil dolní ret, do kterého se zevnitř opřel jazykem. „My bysme chtěli trochu víc než jen doufat. Zatím nám nehodláte říct nic?“

„Zatím nevím nic, co by nevěděl Patton.“

„Kdo je to?“

„Obecní strážník z Pumí Hory.“

Hubený vážný muž se snášenlivě usmál. Zapraskal kotníčkem prstu a po krátkém odmlčení řekl: „Sanbernardinský prokurátor si s vámi asi bude chtít promluvit – ještě před soudním ohledáním mrtvoly. Ale to nebude tak hned. Teď právě se snaží získat sérii otisků prstů. Půjčujem jim odborníka.“

„To bude prácička. Ta mrtvola je v pěkném stavu.“

„Dá se to udělat kdykoliv,“ řekl. „V New Yorku na to vymysleli zvláštní metodu, tam pořád někoho vytahují z vody. Stáhnou s prstů kousky kůže, nechají je ztuhnout v tříslovém roztoku a pak udělají otisky. Obvykle se to osvědčuje.“

„Vy si myslíte, že ta ženská měla nějakou poznámku v trestním rejstříku?“

„Otisky prstů snímáme přece každé mrtvole,“ řekl. „To byste měl vědět.“

Řekl jsem: „Tu dámu jsem neznal. Jestli jste si myslel, že jsem ji znal, a proto že jsem tam jel, je to úplně neopodstatněné.“

„A nechtěl byste mi říct, proč jste tam tedy byl?“ stál na svém.

„Tak vy si myslíte, že vám lžu,“ řekl jsem.

Roztočil klobouk na kostnatém ukazováku. „Špatně mi rozumíte, pane Marlowe. My si vůbec nic nemyslíme. My vyšetřujeme a přicházíme věcem na kloub. Že se vás vyptávám, to je běžná rutina. To byste taky měl vědět. Pracujete v téhle branži už dost dlouho.“ Vstal a posadil si klobouk na hlavu. „Dejte mi třeba vědět, jestli budete muselodjet z města. Byl bych vám zavázán.“

Řekl jsem, že mu dám vědět, a doprovodil jsem ho ke dveřím. Mezi dveřmi kývl hlavou a smutně, skoro neznatelně se usmál. Díval jsem se, jak líně kráčí chodbou mačká knoflík výtahu.

Vrátil jsem se do kuchyňky, abych se podíval, jestli tam není ještě trochu kávy. Byla tam asi tak na dvě třetiny šálku. Dolil jsem to smetanou, přidal jsem cukr a odnesl jsem si šálek k telefonu. Pak jsem vytočil

číslo městské policejní stanice, požádal jsem, aby mě přepojili na detektivní kancelář, a tam jsem chtěl k telefonu poručíka Floyda Greera.

Hlas řekl: „Poručík Greer je mimo budovu. Stačil by vám někdo jiný?“

„Je tam De Soto?“

„Kdo?“

Opakoval jsem jméno. „Jakou má šarži a z kterého je oddělení?“

„Z nějakého oddělení tajné služby.“

„Zůstaňte u aparátu.“

Čekal jsem. Ráčkující mužský hlas se za chvíli ozval znova: „Co to má být za fóry? Žádného De Sota ve stavu nemáme. Kdo je tam?“

Zavěsil jsem, dopil jsem kávu a vytočil jsem číslo kanceláře Derace Kingsleyho. Chladná a elegantně zdvořilá slečna Fromsettová mi řekla, že pan Kingsley zrovna přišel, a bez řečí mě přepojila na něho.

„No tak,“ řekl hlasitě, na počátku nového dne plný síly. „Co jste zjistil v hotelu?“

„Že tam byla, to je jisté. A sešla se tam s Laverym. Pikolík, který mi dal tu informaci, začal o Laverym sám, vůbec jsem ho k tomu nenutil. Večeřel s ní a pak s ní jel taxíkem na nádraží.“

„No, mohlo mi být jasné, že Lavery lže,“ řekl Kingsley pomalu. „Ale měl jsem dojem, že ho to překvapilo, když jsem mu pověděl o tom telegramu z El Pasa. Dal jsem prostě trochu moc na dojem. Ještě něco?“

„Tam už nic. Dnes ráno u mě byl jeden polda, normálně si mě podal a nařídil mi, že nesmím odjet z města, dokud jim to neohlásím. Chtěl zjistit, proč jsem jezdil na Pumí Horu. Neřekl jsem mu to, protože ani neměl tušení o existenci Jima Pattona. Jim Patton to zřejmě nikomu neřekl.“

„Jim se snaží být diskrétní, to se dalo čekat,“ řekl Kingsley. „Proč jste se mě včera večer vyptával na nějaké jméno – Mildred nevím už která?“

Co nejstručněji jsem mu to pověděl. Pověděl jsem mu, jak a kde se našel vůz a šatstvo Muriel Chessové. „To tedy má Bill nahnuté,“ řekl. „Znám to u Mývalího jezera osobně, ale v životě by mi nenapadlo schovat vůz do toho starého přístřešku – nebo že tam vůbec nějaký starý přístřešek je. Nejenom, že to je s Billem nahnuté, vypadá to, že měl všechno promyšlené předem.“

„S tím nesouhlasím. Jestli se tam v kraji dost dobře vyznal, netrvalo by mu dlouho vzpomenout si na nějakou vhodnou skrýš. Jeho akční rádius je značně omezený.“

„Snad. Co máte v plánu dál?“ zeptal se. „Podat si zas Laveryho, to je samozřejmé.“ Souhlasil se mnou, že to je přesně ono. Dodal: „Tahle druhá záležitost, ať je jak chce tragická, se nás ale opravdu netýká, co říkáte?“

„Netýká, pokud o tom vaše žena něco nevěděla.“

Hlas mu zazněl ostře: „Podívejte se, Marlowe, myslím, že chápu váš detektivní instinkt, který vás má k tomu, abyste všechno, co se stane, svázal do jednoho uzlu, ale nepřehánějte to. Tak to v životě vůbec nebývá – aspoň ne v životě, jak já ho znám. Záležitosti rodiny Chessovy přenechejte radši policii a mozek si namáhejte pouze rodinou Kingsleyovou.“

„Dobře,“ řekl jsem.

„Ne že bych vás chtěl znásilňovat,“ řekl.

Srdečně jsem se zasmál, dal jsem mu sbohem a zavěsil jsem. Dooblékl jsem se a šel jsem do suterénu pro chryslera. Vydal jsem se znova do Bay City.

15

Projel jsem křižovatkou na Altair Street až tam, co příčná ulice, která vedla k okraji kaňonu, končila v polokruhovitém parkovišti s chodníkem a bílým dřevěným plotem kolem dokola. Tam jsem chvíli zůstal sedět ve voze, přemýšlel jsem, hleděl jsem na moře a obdivoval jsem šedomodré svahy hor, spadající příkře do oceánu. Nemohl jsem se pořád rozhodnout, jestli mám jít na Laveryho s palmovou ratolestí anebo s pěstí a s nabroušeným jazykem. Usoudil jsem, že nemůžu nic ztratit, když si ho podám v rukavičkách. Jestli to mi nepřinese užitek – a pochyboval jsem, že by přineslo – pak nechám věcem volný průběh a můžeme rozmlátit nábytek. Dlážděná ulička, která vedla po vnějším svahu kaňonu asi na půl cestě mezi domy a mořem, byla prázdná. Pod ní, v další ulici na svahu, házeli dva kluci bumerangem do kopce a pokaždé se s obvyklým strkáním a vzájemným osočováním za ním rozběhli. Ještě kousek dál stál za skupinou stromů nějaký dům obehnaný zdí z červených cihel. Na dvorku za domem jsem zahlédl prádlo na šňůře a po kraji střechy si vykračovali dva holubi a cukali hlavičkami. Kolem cihlového domu se právě valil hnědomodrý autobus, zastavil, pomalu a opatrně z něho vystoupil velice starý děda, pevně se rozkročil, a než se vydal nahoru do kopce, poklepal před sebou holí.

Vzduch byl jasnější než včera. Bylo pokojné dopoledne. Nechal jsem vůz stát a šel jsem po Altair Street k číslu 623.

V průčelních oknech byly spuštěné žaluzie a celý dům působil ospale. Sestoupil jsem přes korejský mech ke vchodu, zmáčkl jsem energicky tlačítko zvonku a všiml jsem si, že dveře nejsou úplně zavřené. Poklesly trošku v rámu, jako většina našich dveří, a západka se trochu dotýkala dolního okraje objímky. Vzpomněl jsem si, že když jsem včera odcházel, dveře trochu drhly o podlahu. Lehce jsem do nich strčil a otevřely se dovnitř se slabým cvaknutím. V pokoji za nimi bylo šero, ale západními okny vnikalo dovnitř

trochu světla. Na moje zazvonění nikdo nereagoval. Podruhé už jsem nezvonil. Pootevřel jsem dveře ještě o kousek a vstoupil jsem dovnitř.

V pokoji tkvěl přiboudlý, teplý pach, pach pozdního rána v domě, kde ještě neotevřeli okna. Láhev Vatu 69 na kulatém stolku u pohovky byla skoro prázdná a vedle ní čekala jiná, plná láhev. V měděném kbelíku na led zůstalo na dně trochu vody. Někdo tu popíjel ze dvou skleniček a spotřeboval půl sifonu sodovky.

Uvedl jsem dveře přibližně do stavu, v jakém jsem je našel, zastavil jsem se a naslouchal. Jestli je Lavery pryč, napadlo mi, risknu to a celé to doupě pročešu. Moc toho na něj nevím, ale asi to stačí, aby policajty nevolal.

V tichu ubíhal čas. Ubíhal za doprovodu suchého vrčení elektrických hodin na krbové římse, vzdáleného zatroubení automobilového klaksonu na Aster Drive, sršního bzukotu, vydávaného letadlem nad úpatím hor na druhé straně kaňonu, náhlého zašramocení a bzukotu elektrické ledničky v kuchyni.

Zašel jsem dál do pokoje, zastavil jsem se, rozhlédl jsem se, naslouchal jsem, a neslyšel jsem nic než ty automatické zvuky, jež patří k domu a nemají nic společného s lidskými tvory, kteří tam žijí.

Vykročil jsem po koberci ke klenutému průchodu vzadu v pokoji.

Při okraji průchodu, kde začínalo schodiště vedoucí dolů, se na bílém kovovém zábradlí objevila ruka v rukavici. Objevila a zarazila se.

Pak se zas pohnula a ukázal se dámský klobouk, potom hlava. Neznámá žena tiše stoupala po schodech. Došla až nahoru, zahrnula do klenutého průchodu a pořád jako by mě neviděla. Byla to útlá žena neurčitého věku, měla neupravené tmavé vlasy, místo úst rozmazaný šarlatový flek, na lících kostech příliš mnoho růže a podmalované oči. Na sobě měla modré tvídové šaty, které vypadaly za všechny drobné, a purpurový klobouk, který se jí ze všech sil přidržel na uchu.

Uviděla mě a ani za mák nezměnila výraz v obličeji, ani se nezastavila. Kráčela pomalu dál do místnosti a pravou ruku držela kousek od těla. Levá ruka jí vězela v hnědé rukavičce, kterou jsem předtím uviděl na zábradlí. Rukavičku pro pravou ruku, stejné barvy a ze stejného materiálu, měla obtočenou kolem pažby malého revolveru. Zastavila se, couvla a nahrbila se a z úst jí vylétlo unavené zavzdychnutí. Pak se nervózně a vysokým hlasem zachichotala. Namířila na mě revolverem a rázně ke mně vykročila.

Nespouštěl jsem oči z revolveru a snažil jsem se ovládnout, abych nevykřikl.

Žena přišla až těsně ke mně. Když byla dost blízko na důvěrný tón, namířila mi revolverem na žaludek a řekla: „Chtěla jsem jenom vybrat činži. Vypadá to, že je dům v dobrých rukou. Nic tu nerozbil. Byl vždycky dobrý, čistotný, opatrný nájemník. Myslela jsem jen, aby se moc nezpозdil s činží.“

Jakýsi chlápek se poněkud přiškrceným hlasem nešťastně a zdvořile zeptal: „O kolik se zpozdil?“

„O tři měsíce,“ řekla. „Dvě stě čtyřicet dolarů. Osmdesát dolarů je velice rozumná cena za tak dobře zařízený dům, jako je tenhle. Už předtím jsem měla trochu potíže s vybíráním, ale nakonec to vždycky dopadlo velmi dobře. Dnes ráno mi slíbil šek. Telefonicky. Chci říct, že mi ho slíbil dát dnes ráno.“

„Telefonicky,“ řekl jsem. „Dnes ráno.“

Trošku jsem se, tak jako nenápadně, odšoural kousek dopředu. Chtěl jsem se dostat dost blízko k ní, abych mohl od boku mávnout rukou po tom revolveru, srazit ho stranou a pak k ní rychle skočit, než ho na mě zas namíří. S tímhle trikem mi štěstí nikdy moc nepřálo, ale čas od času to člověk vyzkoušet musí. A tohle vypadalo na dobrou příležitost k takové zkoušce.

Přišoural jsem se asi o patnáct centimetrů, ale to nestačilo ani pro první metu. Řekl jsem: „Vy jste majitelka?“ Nedíval jsem se přímo na revolver. Choval jsem slabou, slaboučkou naději, že neví, že na mě míří. „Přirozeně: Já jsem Fallbrooková. Kdo jste si myslel, že jsem?“

„Inu, myslel jsem si, že byste mohla být majitelka,“ řekl jsem, „když jste mluvila o činži a tak. Ale nevěděl jsem, jak se jmenujete.“ A zase dvacet centimetrů. Čistá prácička. Bylo by hanba, kdyby měla přijít nazmar.

„A kdo jste vy, když dovolíte?“

„Jsem tu jenom kvůli splátce za vůz,“ řekl jsem. „Dveře byly malinko pootevřené a já se tak nějak pozval dovnitř. Ani nevím proč.“

Zatvářil jsem se jako agent z úvěrního ústavu, který přichází vymáhat splátku na auto. Tak jako drsně, ale jako že jsem každou chvíli hotov mile se usmát. „Chcete říct, že pan Lavery se zpozdil se splátkami na auto?“ zeptala se a zatvářila se znepokojeně. „Trošičku. Ne moc,“ konejšil jsem ji.

Byl jsem už úplně připraven. Stála v dosahu a já počítal, že vyvinu potřebnou rychlost. Nepotřeboval jsem nic než hezky čistě a zostra udeřit do revolveru a srazit ho stranou. Už už jsem zvedal levou nohu s koberece. „Víte,“ řekla, „to je divné, tahle pistole. Našla jsem ji na schodech. Taková škaredá hračka, celá od oleje, no řekněte. A koberec na schodech je velice kvalitní, šedý chenille, a hezky drahý.“ A podala mi revolver.

Ruka mi automaticky vylétla vpřed, ztuhlá jako vaječná skořápka a skoro stejně křehká. Vzal jsem revolver od ní. S odporem přičichla k rukavičce, kterou měla prve omotanou kolem pažby. Pokračovala přesně stejným tónem šilhavého zdravého rozumu. Úlevou jsem uvolnil svaly a zapraskalo mi v kolenou.

„Ovšem, pro vás je to mnohem snazší,“ řekla. „Myslím ten vůz. Když nebude vyhnutí, můžete si ho prostě vzít zpátky. Ale vzít si zpátky dům s pěkným vnitřním zařízením, to není tak snadné. Vystěhovat nájemníka stojí čas a peníze. Obvykle jsou z toho hádky, leccos se rozbije, někdy i naschvál. Tenhle kobereček tady na podlaze stál přes dvě stě dolarů, a to by jen zánovní. Je to jutový koberec, ale má

nádherný odstín, co říkáte? Že byste neřekl, že je to jenom juta, a k tomu zánovní? Jenže to je vlastně hloupost, všechno, co člověk jednou použije, je vlastně zánovní. A já sem ještě k tomu šla pěšky, abych státu ušetřila pneumatiky. Kus cesty jsem mohla jet autobusem, ale ty zpropadené koráby vůbec nejezdí, Leda opačným směrem.“ Skoro jsem neslyšel, co říká. Bylo to, jako kdyby se někde za skálou lámal příboj. Zajímal mě ten revolver.

Vytáhl jsem zásobník. Byl prázdný. Otočil jsem revolver a podíval jsem se do komory. Taky prázdná. Čichl jsem k hlavni. Byla cítit střelným prachem.

Strčil jsem revolver do kapsy. Šestiranná automatická pistole ráže 25. Prázdná. Vystřílená, a to nedávno. Ale nejméně před půlhodinou.

„Střílelo se z toho?“ otázala se s úsměvem paní Fallbrooková. „Doufám, že ne.“

„Víte snad, proč by se z ní mělo střílet?“ zeptal jsem se. Hlas už jsem měl klidný, ale v mozku mi krev dosud bušila.

„Inu, leželo to na schodech,“ řekla. „Konec konců, lidé z toho střílejí.“

„To máte svatou pravdu,“ řekl jsem. „Ale pan Lavery měl asi jenom díru v kapse. On není doma, že ne?“

„Bohužel není.“ Přikývla a zatvářila se zklamaně. „A já si myslím, že to od něho není hezké. Slíbil mi ten šek a já sem šla celou cestu pěšky –“

„Kdy jste mu vlastně volala?“ zeptal jsem se.

„No přece včera večer.“ Zamračila se, jako by se jí takové vyptávání nelíbilo.

„Asi mu do toho něco přišlo,“ řekl jsem.

Zadívala se na pevný bod mezi mýma velkýma hnědýma očima.

„Tak podívejte, paní Fallbrooková,“ řekl jsem. „Toho laškování už necháme, paní Fallbrooková. Ne že by se mi to nelíbilo. A ne že bych tohle říkal rád. Ale nezastřelila jste ho přece – nebo ano? – protože vám dlužil činži za tři měsíce?“

Velice pomalu si sedla na krajíček jedné židle a špičkou jazyka si přejela zející šarlatovou ránu, kterou měla místo úst.

„No dovolte, něco takového –!“ pravila rozzlobeně. „Vy nejste, mně se zdá, zrovna slušný člověk. Copak jste neříkal, že z té pistole se nestřílelo?“

Řekl jsem:

„Ze všech pistolí se někdy střílelo. Všechny pistole někdo někdy nabil. Tahle momentálně nabitá není.“

„No tak potom –“ podrážděně mávla rukou a čichla k zaolejované rukavičce.

„No dobře, to mi jen tak napadlo a byla to mýlka. Stejně jsem vás jenom zkoušel. Pan Lavery nebyl doma a vy jste si šla prohlídnout dům. Protože vám patří, máte klíč. Souhlasí?“

„Nechtěla jsem tu nijak slídit,“ řekla a kousla se do prstu. „Snad jsem to ani neměla dělat. Ale mám přece právo se přesvědčit, jak se tu se vším zachází.“

„No, zkrátka jste si to tu prohlídla. A víte docela určitě, že tu Lavery není?“

„Nedívala jsem se pod postele ani do lednice,“ řekla chladně. „Když nepřišel na zazvonění, zavolala jsem seshora ze schodů. Pak jsem šla dolů do haly a zavolala jsem ještě jednou. Dokonce jsem nahlédla i do ložnice.“ Sklopila jakoby v rozpacích oči a zamnula si rukou koleno. „No, tak to je všechno,“ řekl jsem.

Vesele přikývla. „Ano, to je všechno. A jak že jste říkal, že se jmenujete?“

„Vance,“ řekl jsem. „Philo Vance.“ (* *Slavný fiktivní detektiv z románů amerického autora S. S. Van Dina (1888-1936).*)

„A u které společnosti jste zaměstnán, pane Vance?“

„Momentálně jsem bez místa,“ řekl jsem, „dokud nebude mít policejní komisař zas nějaký malér.“

To ji vyplašilo. „Ale říkal jste přece, že tu jste ohledně splátek na auto?“

„To dělám jenom jako vedlejší zaměstnání,“ řekl jsem. „Meloušek, víte?“

Vstala a pohlédla mi do očí. Pak řekla chladně: „V tom případě bude myslím lip, když odejdete.“

Řekl jsem: „Myslel jsem, že bych se tu, pokud vám to nebude vadit, nejdřív porozhlédl. Mohla jste třeba něco přehlédnout.“

„Pochybuji, že by to bylo nutné,“ řekla. „Tenhle dům patří mně. Budu vám vděčná, když odejdete, pane Vance.“

Řekl jsem: „A když neodejdu, vy už si obstaráte někoho, kdo odejde. Posad'te se, paní Fallbrooková. Já si to tu jen trošku omrknu. Víte, s touhle pistolí je to nějaké divné.“

„Vždyť jsem vám říkala, že jsem ji našla na schodech,“ řekla zlostně. „Víc o ní nevím. O pistolích já vůbec nic nevím. Já – v životě jsem z pistole nevystřelila.“ Otevřela velkou modrou kabelku, vytáhla kapesník a zafňukala.

„To říkáte vy,“ řekl jsem. „Ale já vám na to nemusím naletět.“

Patetickým gestem ke mně vztáhla levou ruku, jako ta žena v East Lynne* (* *East Lyntis*, proslulý sentimentální román anglické romantické spisovatelky z 19. stol. Henry Woodové.), která se ocitla na šikmé ploše. „Bože, neměla jsem to dělat!“ zvolala. „Bylo to ode mě hnusné. Já to vím. Pan Lavery se bude strašně zlobit.“

„Dělat jste neměla jen jedno,“ řekl jsem, „neměla jste připustit, abych zjistil, že ta pistole je prázdná. Až potud jste měla všechno pod kontrolou.“

Dupla si. Právě tohle scházelo k úplnosti celé scény. Teď byla dokonalá.

„Vy strašný, odporný člověče,“ zaječela. „Neopovažte se mě dotknout! Nepřibližujte se ke mně ani o krok! Nezůstanu tady s vámi už ani minutu. Jak se opovažujete mě takhle urážet –“

Opanovala se a zmlkla, jako když utne, uprostřed věty. Potom svésila hlavu s purpurovým kloboukem a se vším všudy a rozběhla se ke dveřím. Jak běžela kolem mě, napřáhla proti mně ruku, jako kdyby si mě chtěla udržet od těla, ale nebyla dost blízko a já se ani nehnul. Prudce otevřela dveře dokořán, vyřítla se ven a po chodníčku na ulici. Dveře se pomalu zavřely a přes cvaknutí západky jsem slyšel její kvapné kroky.

Přešel jsem si nehtem přes zuby, kotníčkem prstu jsem se udeřil do brady, a poslouchal jsem. Nikde se neozvalo nic, co by šlo poslouchat. Šestiranná automatická pistole, vystřílená do posledního náboje. „V téhle scéně,“ řekl jsem nahlas, „něco nehraje.“ Připadalo mi, že v domě zavládlo nepřírozené ticho. Vykročil jsem po meruňkovém koberci klenutým obloukem k ústí schodiště. Tam jsem se zase na okamžik zastavil a znovu jsem naslouchal.

Pokrčil jsem rameny a pustil jsem se tiše po schodech dolů.

16

Hala v přízemí měla na každém konci jedny dveře a uprostřed ještě dvoje, těsně vedle sebe. Z těch jedny vedly do kumbálu na ložní prádlo a druhé byly zamčené. Došel jsem až na konec haly a nahlédl jsem do ložnice pro hosty, kde byly stažené žaluzie a ani stopy po tom, že by tu někdo spal. Vrátil jsem se na druhý konec haly a vystoupil jsem do další ložnice s širokou postelí, s kávově hnědým kobercem, s hranatým nábytkem ze světlého dřeva, se zrcadlem nad toaletním stolem a s podlouhlou zářivkou nad zrcadlem. V rohu stál na stolku s vrchní deskou ze zrcadlového skla skleněný chrt a vedle něho skříňka rovněž z křišťálového skla, plná cigaret. Všude po toaletním stolku byl rozsypaný pudr. Na ručníku, pověšeném nad košem na papíry, se černala šmouha od tmavé růže na rty. Na posteli ležely vedle sebe dva polštáře a v nich vytlačené důlky, které tam možná udělaly něčí hlavy. Z pod jednoho polštáře vykukoval dámský kapesníček. V nohách postele bylo uhlově černé pyžamo. Ve vzduchu tkvěla poněkud příliš nápadná vůně chypri. Copak tomu všemu asi říkala paní Fallbrooková, pomyslel jsem si.

Otočil jsem se a pohlédl jsem na svůj obraz ve vysokém zrcadle na dveřích kumbálu. Dveře byly bíle natřeny a měly kliku z křišťálového skla. Dal jsem na kliku kapesník, stiskl jsem ji a nahlédl jsem dovnitř. Kumbál vykládaný cedrovým dřevem byl skoro přečpaný pánskými obleky. Příjemně, přátelsky zavoněl tvídem. Ale nebyly tam výhradně jenom pánské obleky.

Visely tam také černobílé dámské šaty pánského střihu, z větší části bílé, pod nimi stály černobílé střevíčky, na polici nahoře ležel panamáček s černobílou stužkou. Dámských šatů tam bylo víc, ale ty jsem

si neprohlížel. Zavřel jsem dveře kumbálu a odešel jsem z ložnice s kapesníkem v ruce pro případ, že bych musel sahat ještě na nějaké kliky.

Dveře vedle kumbálu na ložní prádlo, ty zamčené dveře, vedly zřejmě do koupelny. Zatřásl jsem jimi, ale zůstaly zamčené. Shýbl jsem se a zjistil jsem, že v držadle kliky je krátký úzký otvor. To znamenalo, že dveře se zajišťují zevnitř stisknutím knoflíku v držadle kliky a že do toho úzkého otvoru se strká klíč bez zářezů, kterým jde uvolnit západka, kdyby se stalo, že by v koupelně někdo omdlel, nebo kdyby se tam zamkly děti a z uličnictví nechtěly ven.

Klíč pro tenhle účel by měl být na horní polici v kumbále na ložní prádlo, ale nebyl tam. Zkusil jsem to s kapesním nožem, ale ten byl moc tenký. Vrátil jsem se do ložnice a z toaletního stolku jsem si přinesl plochý pilníček na nehty. Ten zabral. Otevřel jsem dveře do koupelny. Přes nalakovaný koš viselo odhozené pískově žluté pánské pyžamo. Na podlaze ležely zelené trepky bez pat. Na kraji umývadla byl holicí strojek a tuba od holicího krému s odšroubovaným kloboučkem. Okno koupelny bylo zavřené a ve vzduchu tkvěl pronikavý zápach, který byl docela jiný než jiné zápachy.

Na světle zelených dlaždicích na podlaze měděně zářily tři prázdné nábojnice a v mléčném okenním skle byla hezounká dírka. Vlevo od okna a kousek nad ním něco na dvou místech poškodilo omítku tak, že pod malbou prosvítala běloba; cosi, například střela, tam proniklo do zdi. Záclona, která zakrývala sprchu, byla ze zeleného a bílého viskozového hedvábí, visela na lesklých chromovaných kroužcích a byla přetažena přes výklenek sprchy. Roztáhl jsem ji, kroužky kovově zachřestily a z nějakého důvodu mi připadalo, že neslušně nahlas.

Když jsem se shýbl, zaslechl jsem, jak mi trochu zavržalo v kříži. Ano, samozřejmě, byl tam – nikde jinde být nemohl. Ležel zkroucený v rohu pod dvěma nablýskanými kohoutky a z chromované sprchy mu pomalu odkapávala voda na prsa.

Kolena měl přitažená k tělu, ale bezvládná. Obě dírky v obnažené hrudi byly tmavě modré a obě byly natolik blízko u srdce, že ho musely zabít. Krev zřejmě smyla voda.

Oči hleděly prapodivně jasně a plné očekávání, jako kdyby ucítil vůni ranní kávy a zrovna se chystal jít na snídani.

Čistá, ekonomická práce. Právě jste se oholil a svlékl, abyste vlezl pod sprchu, opíral jste se o záclonu a reguloval teplotu vody. Za vámi se otevrou dveře a někdo vejde dovnitř. Ten někdo je, jak se ukáže, žena. Má pistoli. Vy se podíváte na pistoli a ona z ní vystřelí. Třikrát netrefí. Na tak krátkou vzdálenost se to zdá nemožné, ale je to tak. Snad je to docela běžná věc. Já skoro nevytáhnu paty z domu, a tak nemám žádné zkušenosti.

Není kam utéci. Mohl byste se na ni vrhnout a risknout to, kdybyste byl chlap toho zrna a kdybyste na to byl připraven. Ale protože se nakláníte ke kohoutkům sprchy a přidržujete záclonu, nemáte dobrou rovnováhu. A taky, jestli máte vůbec něco společného s ostatními lidmi, jste asi podle všeho trochu ztuhl strachem. Takže couvnete dovnitř. Couvnete, až kam můžete, ale výklenek na sprchování je malý a kachlíčková stěna vás zastaví. A tak stojíte, zády přitisknut k poslední zdi vašeho života. Jste mimo čas a prostor, jste už mimo život. A pak se ozvou ještě dva výstřely, možná tři a vy sklouznete podél té zdi a v očích už nemáte ani strach. Máte v nich jenom prázdno mrtvých.

Ona se nahne do výklenku a zastaví sprchu. Nařídí zámek ve dveřích koupelny. Cestou z domu zahodí vystřílenou pistoli na koberec na schodech. Měla by být opatrnější. Je to pravděpodobně vaše pistole. Je to tak? Radši ať to tak je.

Shýbl jsem se a zatahal jsem ho za ruku. Studenější a ztuhlejší by nemohl být ani led. Odešel jsem z koupelny a nechal jsem ji odemčenou. Nemělo už cenu ji zamykat. Tím se jedinečně přiděluje práce poldíkům.

Odešel jsem do ložnice a zpod polštáře jsem vytáhl kapesníček. Byl to titěrný lněný hadřík, červeně vyšíváný a s vlnovitým okrajem. V rohu byly nastehovány dvě malé červené iniciály A. F.

„Adrienne Fromsettová,“ řekl jsem. Zasmál jsem se. Byl to poněkud démonický smích.

Vytřepal jsem kapesníček, abych z něho dostal trochu té chyprové vůně, složil jsem ho do kusu papíru a strčil do kapsy. Vrátil jsem se nahoru do obývacího pokoje a chvíli jsem se hrabal v psacím stole u stěny. Nebyly v něm žádné zajímavé dopisy, telefonní čísla ani provokativní krabičky od sirek. Anebo jestli byly, já je nenašel. Podíval jsem se na telefon. Stál na malém stolečku u stěny vedle krbu. Měl dlouhou šňůru, takže pan Lavery mohl ležet na zádech na pohovce, s cigaretou v sametových hnědých rtech, s plnou sklenicí chlazeného nápoje na stolku při ruce, a mít spoustu času na hezké, dlouhé, příjemné popovídání s přítelkyní. Na ospalé, neuspěchané, laškovné, žertovné, ne příliš duchaplné a ne příliš tupé popovídání, takové, jaké se mu asi líbivalo.

A s tím už je taky konec. Nechal jsem telefon a šel jsem ke dveřím, nařídil jsem zámek tak, abych se zas dostal dovnitř, dveře jsem zavřel a pevně jsem je přitáhl k rámu, dokud zámek nezaklapl. Odešel jsem po chodníčku na ulici, tam jsem se zastavil na slunci a zadíval jsem se na druhou stranu na dům dr. Almora.

Nikdo nezačal křičet ani nevyběhl z domu. Nikdo nezapískal na policejní píšťalku. Všude bylo ticho, slunce a klid. Žádný důvod k rozčilování. To jenom Marlowe našel ještě jednu mrtvolu. Už v tom docela dobře umí chodit. Říkají mu Mrtvolkář Marlowe. Všude za ním jezdí s vozem z márnice, aby se přiživili na práci, kterou pro ně nachází.

Je to docela slušný mládenec, takový, jak by se řeklo, důmyslný. Šel jsem zpátky na křižovatku, vlezl jsem do vozu, nastartoval jsem, vycouval jsem na vozovku a odejel jsem odtamtud.

17

Pikolík v Atletickém klubu byl za tři minuty zpátky a kývl na mě, abych šel s ním. Vyjeli jsme do čtvrtého poschodí, zahrnuli jsme za roh a pikolík ukázal na pootevřené dveře.

„Tudy a vlevo, pane. A pokud možno co nejtišeji. Někteří členové spí.“

Vešel jsem do klubovní knihovny. Za skleněnými dveřmi tam byly knihy, na dlouhém stole uprostřed časopisy a na stěně osvětlený portrét zakladatele klubu. Ale vlastní účel knihovny byl podle všeho spánek. Příčně postavené skříně s knihami rozdělovaly celou místnost na malé alkovny a v alkovnách stály neuvěřitelně prostorné a měkké lenošky. V celé řadě těch lenošek zařezávali pokojně staří páni, obličejové purpurové vysokým krevním tlakem, a slabounce, praskavě chrápali svrasklými nosy.

Přelezl jsem několik nohou a odkradl jsem se vlevo. Derace Kingsley byl až v úplně poslední alkovně na vzdáleném konci místnosti. Měl tam postavená dvě křesla vedle sebe, otočená do kouta. Nad opěradlem jednoho z nich taktak vykukovala jeho tmavá hlava. Vklouzl jsem do prázdného křesla a kvapně jsem na něho kývl. „Mluvte tiše,“ řekl. „Tohle je šlofikárna. Tak co je? Najal jsem vás, abyste mi ušetřil starosti, ne abyste mi je přidělával. Kvůli vám jsem nešel na důležitou schůzku.“

„Já vím,“ řekl jsem a naklonil jsem se obličejem až k němu. Byl cítit alkoholem, ale docela příjemně. „Zastřelila ho.“

Obočí mu vylétlo prudce vzhůru a obličej mu výrazně zkameněl. Zaťal zuby. Začal slyšitelně oddychovat a zamnul si koleno velikou rukou.

„Povídejte,“ řekl hláskem asi tak sebejistým jako myšák. Ohlédl jsem se přes opěradlo křesla. Nejbližší funivec spal jako dudek, a jak dýchal, jemné chmýří v nozdách se mu třepotalo.

„U Laveryho nešel nikdo otevřít,“ řekl jsem. „Dveře pootevřené. Ale včera večer jsem si všiml, že na prahu vždycky uvíznou. Otevřel jsem je. V pokoji šero, dvě sklenice, z kterých se pilo. V domě úplně ticho. Za moment přišla po schodech štíhlá černovlasá dáma, která si říká Fallbrooková, majitelka toho domu, v ruce měla pistoli, zabalenou do rukavičky. Prý ji našla na schodech. Prý přišla vybrat dlužnou činži za tři měsíce. Odemkla si vlastním klíčem. Dedukuju: využila příležitosti k čenichání a prohlédla si dům. Pistoli jsem jí vzal, zjistil, že se z ní nedávno střílelo, ale jí jsem to neřekl. Prohlásila, že Lavery není doma. Zbavil jsem se jí tím, že jsem ji namíchnul a ona odešla, celá bez sebe vztekem. Možná že zavolá policii, ale mnohem spíš se prostě ztratí a půjde na motýly, a na celou tu záležitost zapomene – s výjimkou činže.“ Udělal jsem pauzu. Kingsley byl ke mně otočen obličejem, svaly na tvářích měl naběhlé, jak zatínal zuby. Bylo mu vidět na očích, že je mu z toho všeho nanic.

„Šel jsem dolů. Nějaká ženská tam zřejmě byla přes noc. Pyžama, pudr, voňavky a tak dále. Koupelna zamčená, ale podařilo se mi ji otevřít. Na podlaze tři prázdné nábojnice, ve stěně dva zásahy, jeden v okně. Lavery ve sprchovém koutě, nahý a mrtvý.“

„Panebože!“ zašeptal Kingsley. „To chcete říct, že měl u sebe dnes v noci ženskou a ta že ho ráno v koupelně zastřelila?“

„A co jste si myslel, že jsem se pokoušel říct?“ zeptal jsem se.

„Mluvte tiše,“ zasténal. „Přirozeně mě to šokuje. Proč v koupelně?“

„Vy mluvte tiše,“ řekl jsem. „Proč ne v koupelně? Napadá vás, kde by byl chlap míně ve střehu?“

Řekl: „Vy ovšem nevíte, že ho zastřelila žena. Totiž, nevíte to jistě, že ne?“

„Ne,“ řekl jsem. „To je pravda. Mohl to být někdo, kdo si na to vzal dámský revolver a vypráskal ho bez ladu a skladu, aby to vypadalo na ženskou ruku. Koupelna je na té straně domu, kde se stráž svažuje do údolí, okno vede do volného prostoru a myslím, že výstřely odtamtud by hned tak někdo neuslyšel, pokud by nebyl přímo v domě. Ta ženská, co tam byla přes noc, mohla ráno odejít – anebo tam taky vůbec žádná ženská nebyla. Ženské věcičky tam mohly být narařčené schválně. Zastřelit jste ho mohl docela dobře vy.“

„Proč bych ho střílel?“ skoro zablekotal a pevně smáčkl obě kolena. „Jsem civilizovaný člověk.“

O tom, zdálo se mi, také nemělo cenu se hádat. Řekl jsem: „Má vaše manželka revolver?“

Obrátil ke mně sešklebený, trpící obličej a pravil dutě: „Bože můj, člověče, to přece nemyslíte vážně!“

„Tak co, má?“

Slova z něho lezla jak z chlupaté deky. „Ano – má. Malý dámský revolver.“

„Koupil jste ho tady?“

„Ne – vůbec jsem ho nekoupil. Sebral jsem ho přede dvěma lety na nějakém večírku v San Francisku jednomu ožralovi. Mával tam s ním, myslel si, že to je ohromně vtipné. Už jsem mu ho nevrátil.“ Stiskl si bradu tak silně, že mu kotníčky prstů zbělaly.

„Asi se ani nepamatuje, jak a kdy o něj přišel. Patřil k těm, co mívají okna.“

„Klape to všechno až podezřele dobře,“ řekl jsem. „Poznal byste ten revolver?“

Hluboce se zamyslel, vystrčil bradu a přivřel oči. Znova jsem se ohlédl přes opěradlo. Jeden ten postarší funivec se vzbudil s takovým zachrochtáním, že ho to skoro shodilo z křesla. Zakašlal, podrbal se na nose hubenou, vyschlou rukou a z kapsičky u vesty vytáhl hodinky. Zamžoural na mě, strčil je zpátky a zase usnul.

Sáhl jsem do kapsy a strčil jsem revolver Kingsleymu do ruky. Cívil na něj ztrápeně.

„Já nevím,“ řekl váhavě. „Je mu podobný, ale nemůžu říct přesně.“

„Po straně má výrobní číslo,“ řekl jsem.

„Výrobní čísla revolverů si nikdo nepamatuje.“

„Já doufal, že si ho nebudete pamatovat,“ řekl jsem. „To by mi udělalo velikou starost.“

Sevřel revolver v dlani a položil si ho vedle sebe do křesla.

„Ta krysa špinavá,“ řekl tiše. „To on jí asi vzal roha.“

„Tomu nerozumím,“ řekl jsem. „Pro vás to byl nedostačující motiv, poněvadž jste civilizovaný člověk.

Ale pro ni byl dostačující.“

„Není to ten samý motiv,“ utrl se. „A ženské jsou vášnivější než muži.“

„Jako jsou kočky vášnivější než psi.“

„Jak to?“

„Některé ženské jsou vášnivější než někteří muži. Nic jiného se nedá říct. Budeme si muset obstarat lepší motiv, když chcete, aby to udělala vaše žena.“

Pootočil ke mně hlavu, jen natolik, aby se mi mohl zpřímá zadívat do očí, a v pohledu neměl pranic veselého. Kolem koutků úst, jak zaťal zuby, mu naskočily bílé pŕlměsíčky.

„Tohle myslím není vhodná situace pro žertíky,“ řekl. „Nemůžeme připustit, aby se ten revolver dostal do ruky policii. Crystal měla zbrojní pas a revolver byl zaregistrován. Takže oni to číslo budou znát, i když já ho neznám. Nemůžeme připustit, aby se jim dostal do ruky.“

„Ale paní Fallbrooková ví, že jsem ten revolver měl.“

Paličatě zavrtěl hlavou. „To budeme muset risknout. Ano, já vím, že riskujete vy. Mám v úmyslu zařídít to tak, aby se vám to vyplatilo. Kdyby to šlo narařičit jako sebevražda, řekl bych vám, doneste ten revolver zpátky. Ale podle toho, jak to lícíte, to možné není.“

„To není. Byl by se musel nejdřív třikrát netrefit. Ale já nemůžu kamuflovat vraždu, ani za desetidolarovou prémie. Revolver se bude muset vrátit.“

„Měl jsem na mysli větší sumu, než jakou uvádíte,“ řekl tiše. „Měl jsem na mysli pět set dolarů.“

„A co jste si, prosím vás, myslel, že si za to koupíte?“

Naklonil se až těsně ke mně. Tvářil se vážně, ponuře, ale ne tvrdě. „Je v Laveryho bytě – kromě toho revolveru – ještě něco, co by mohlo nasvědčovat, že tam v poslední době byla Crystal?“

„Černobílé šaty a klobouk, jaký měla na hlavě podle popisu pikolíka z Bernardina. Může tam být hromada věcí, o kterých nevím. Skoro jistě tam budou otisky prstů. Vy říkáte, že nikdy nemusela dát otisky prstů, ale to neznamená, že je pro srovnání někde neseženou. Plno jich bude u vás doma, v její ložnici. A právě tak v chatě u Koloušího jezera. A v jejím voze.“

„Měli bysme přivézt ten vůz,“ nařal větu. Zarazil jsem ho.

„K čemu? Mají spoustu jiných možností. Jakou užívá voňavku?“

Chvilku vypadal duchem nepřítomný. „Ach tak – Gillerlain Royal, šampaňské mezi voňavkami,“ pravil bezduše.

„Občas taky nějaký chanel.“

„Jak voní ta vaše?“

„Po santalovém dřevě a chypru.“

„Laveryho ložnice je tím cítit na sto honů,“ řekl jsem. „Pro můj nos to páchne trochu lacině. Ale já nejsem žádný znalec.“

„Lacině?“ škulbl sebou popuzeně. „Panebože, lacině? Dostáváme deset dolarů za gram.“

„Inu, tahleta vypadala spíš na dolar za litr.“ Opřel se zprudka rukama o kolena a zavrtěl hlavou. „O penězích mluvím já,“ řekl. „Pět set dolarů. Šek na ten obnos na ruku.“

Nevěnoval jsem té poznámce pozornost, zapadla do ticha jako ušpiněné peříčko. Jeden starý pán za náma se vrávoravě postavil na nohy a razil si těžce a tápavě cestu z klubovny.

Kingsley pravil vážně: „Najal jsem vás, abyste mě uchránil skandálu a přirozeně abyste uchránil taky mou ženu, kdyby bylo potřeba. Není vaše vina, že vyhlídky na to, vyhnout se skandálu, jsou skoro veškeré žádné. Teď jde už mé ženě o krk. Nevěřím, že zastřelila Laveryho. Pro takové přesvědčení nemám důvody. Vůbec žádné důvody. Mám prostě vnitřní jistotu, že to neudělala. Možná že tam včera v noci dokonce byla, tenhle revolver je možná dokonce její revolver. To nedokazuje, že ho zastřelila. Byla na revolver právě tak neopatrná jako na všechno ostatní. Mohl se ho zmocnit, kdo chtěl.“

„Poldíci v Bay City se nebudou moc namáhat, aby tomuhle věřili,“ řekl jsem. „Jestli je ten, kterého jsem tam potkal, průměrný reprezentant svého druhu, seberou prostě první osobu, která jim padne do oka, a začnou švihat pendrekama. A první osoba, která jim padne do oka, až si to tam prohlídnou, bude ona.“

Nervózně si mnul dlaně. Jeho neštěstí působilo trochu teatrálně, jak už neštěstí často působí.

„Potáhnu s váma až po jistou mez,“ řekl jsem. „To aranžmá v Laveryho vile je na první pohled skoro až moc dokonalé. Nechá tam šaty, v kterých ji viděli a které pravděpodobně jdou vystopovat až k ní. Na schodech nechá revolver. Těžko si představit, že by byla takhle pitomá.“

„Trochu povzbudit mě dovedete,“ řekl Kingsley unaveně.

„Jenže to všechno nic neznamená,“ řekl jsem. „Protože my se na to díváme z hlediska někoho, kdo chladně kalkuluje, kdežto lidé, kteří páchají zločiny z lásky nebo z nenávisti, je prostě spáchají a jdou od toho. Podle všeho, co jsem o ní slyšel, je to lehkomyšlná, pošetilá žena. Nic v Laveryho vile nenasvědčuje, že by to bylo předem připravené. Všechno nasvědčuje, že předem nebylo připraveno vůbec nic. Ale i kdyby tam nebyla jediná stopa po vaší manželce, poldíci by si ji stejně spojili s Laverym. Pečlivě si zjistí jeho minulost, jeho přátele, jeho ženské. Někde v tom zástupu se určitě vynoří i její jméno, a až se vynoří,

zamnou si poldíci radostně mozolnaté ruce, protože zjistí, že po ní měsíc nebylo ani vidu. A zjistí samozřejmě majitele revolveru, a jestli to je její revolver“

Zajel rukou po revolveru na křesle vedle sebe.

„Kdepak,“ řekl jsem. „Ten revolver musejí dostat. Marlowe je možná velice mazaný chlap a osobně vás má velmi rád, ale nemůže si dovolit risknout zašantročení tak životně důležitého doličného předmětu, jako je revolver, kterým byl někdo zabit. Ať udělám, co udělám, musí to být na základě skutečnosti, že vaše manželka je očividně podezřelá, ale že právě ta očividnost může mýlit.“ Zasténal a napřáhl ke mně ruku jako lopatu s revolverem. Vzal jsem ho od něho a schoval jsem ho. Pak jsem ho zase vytáhl a řekl jsem: „Půjčte mi kapesník. Nechci ho otírat svým. Mohli by mě prohledávat.“

Podal mi naškrobený bílý kapesník a já pečlivě otřel celý revolver a strčil jsem ho do kapsy. Pak jsem mu vrátil kapesník.

„Moje otisky nevadí,“ řekl jsem. „Ale nechci na něm mít vaše. Jediné, co můžu udělat, je tohle: vrátím se tam, položím revolver, kde byl, a zavolám policii. Nějak to s nima vyřídím, ať to dopadne, jak dopadne. S pravdou budu muset ven. Co jsem tam dělal a proč jsem to dělal.

nejhorším případě ji najdou a dokážou, že ho zabila. V nejlepším případě ji najdou mnohem dříve než já a dovolí mi vynaložit veškerou energii na to, abych dokázal, že ho nezabila, což v praxi znamená dokázat, že ho má na svědomí někdo jiný. Máte něco proti tomu?“

Zvolna zavrtěl hlavou. Řekl:

„Né – a těch pět stovek platí. Za důkaz, že Crystal ho nezabila.“

„Pochybuju, že si je vydělám,“ řekl jsem. „Radši, když vám tohle bude jasné hned od začátku. Jak dobře se znala s Laverym slečna Fromsettová? Jenom z kanceláře?“

Ztuhl v obličeji, jako kdyby ho chytla křeč. Pěstí se mu proměnily v tvrdé hroudy na stehnech. Neřekl nic.

„Když jsem se jí včera dopoledne ptal na jeho adresu, tvářila se nějak divně,“ řekl jsem. Pomalu vydechl.

„Jako kdyby kousla do kyselého jabka,“ řekl jsem. „Jako kdyby měla za sebou milostnou aférku, kterou partner nepěkně pokazil. Nevyjadřuju se moc neomaleně?“

Trochu se mu zachvělo chřípí a krátce popotáhl. Pak se ovládl a řekl klidně:

„Slečna – slečna Fromsettová ho svého času znala dost důvěrně. Je to dívka, která si v tomhle ohledu dělá, co se jí zlíbí. Lavery měl, mám dojem, zatracené osobní kouzlo – pro ženy.“

„Budu si s ní muset promluvit,“ řekl jsem.

„Proč?“ zeptal se úsečně. Na tvářích mu naskákaly rudé skvrny.

„Co je vám do toho, proč. To už patří k mému řemeslu, klást všem možným lidem všechny možné otázky.“

„Tak si s ní promluvte,“ řekl upjatě. „Když už je řeč o ní: ona se znala s Almorovými. Znala Almorovu ženu, tu, která spáchala sebevraždu. Lavery ji znal taky. Mohlo by to snad nějak souviset s tímhle případem?“

„To nevím. Vy jste do ní zamilovaný, že?“

„Kdybych mohl, zítra se s ní ožením,“ řekl škrobeně. Přikývl jsem a zvedl jsem se. Rozhlédl jsem se po místnosti. Byla už skoro prázdná. Úplně na konci pouštěl dosud párek fosilií z nosu bubliny. Zbytek mládenců z měkkých fotýlků mezitím odvrávoral za bůhvíjakými záležitostmi, jimiž se zabývali, když byli při vědomí. „Ještě něco,“ řekl jsem a podíval jsem se z výšky na Kingsleyho. „Když člověk zavolá poldíky moc pozdě po vraždě, strašně si je tím proti sobě popudí. My už jsme správný čas propásli a ještě to o chvílku odložíme. Rád bych tam šel, jako kdyby to bylo dnes poprvé. Snad to dokážu, když z celé záležitosti vypustím tu Fallbrookovou.“

„Fallbrookovou?“ Skoro ani nevěděl, o čem mluvím. „Kdo to sakra – aha, už si vzpomínám.“

„No, tak si radši nevzpomínejte. Od ní oni skoro určitě neuslyší ani pípnutí. Ta nepatří k lidem, kteří se z vlastní vůle zaplétají s policií.“

„Rozumím,“ řekl.

„Tak jen pozor, abyste si věděl rady vy sám. Dřív než vám řeknou, že Lavery je po smrti, a dřív než mi dovolí, abych se s váma spojil, budou se vás ptát na všechno možné – pokud si to dají dohromady. Ať nenaletíte na nějakou chytačku. Jestli naletíte, nebudu s to nic zjistit. Budu v báni.“

„Mohl byste mi zavolat z Laveryho domu – než zavoláte policii,“ řekl logicky.

„To vím. Ale když to neudělám, připíšíou mi to k dobru. A jedna z prvních věcí, co si zjistí, budou telefonní hovory. A když vás zavolám odjinud, pak už se můžu klidně přiznat, že jsem byl za váma tady.“

„Rozumím,“ opakoval. „Nebojte se, budu si vědět rady.“ Podali jsme si ruce a já ho nechal stát v klubovně.

18

Atletický klub byl na rohu na druhé straně ulice asi o půl druhého bloku domů dál od Treloarova paláce. Přешel jsem na druhou stranu a šel jsem na sever ke vchodu. Na místě gumového chodníku dodělali už chodník z růžového betonu. Kolem dokola stál plot, do budovy a z budovy se chodilo úzkou uličkou. V té se hemžilo úředníky, kteří se vraceli z oběda.

Recepce Gillerlainovy společnosti mi připadala ještě prázdnější než den předtím. V rohu za telefonní centrálkou byla zastrčena táž načepýřená blondýnka. Obdařila mě bleskovým úsměvem a já ji pistolnický pozdravil: namířil jsem na ni rovně natažený ukazovák, tři ostatní prsty zaťaté pod ním, a palcem jsem zakýval dopředu dozadu, jako když si pistolník z Divokého západu hraje s kohoutkem. Srdečně se zasmála, ale ani přitom nepípla. Tolik legrace si tady neužila za celý týden.

Ukázal jsem na prázdný psací stůl slečny Fromsettové a blondýnečka kývla, vrazila banánek do zdířky a promluvila. Otevřely se dveře, slečna Fromsettová elegantně připlula k svému psacímu stolu, posadila se a upřela na mě chladné, vyčkávající oči.

„Račte, pane Marlowe? Pan Kingsley je bohužel mimo podnik.“

„Právě jdu od něho. Kde bychom si mohli promluvit?“

„Promluvit?“

„Musím vám něco ukázat.“

„Ano?“ Přejela mě zamyšleným pohledem. Pravděpodobně se jí už spousty chlápků snažily ukázat všechno možné, včetně rytin. Být to jindy, nepokládal bych za sebe nedůstojné taky se o to pokusit.

„Je to obchodní záležitost,“ řekl jsem. „Obchodní záležitost pana Kingsleyho.“

Vstala a otevřela vrátka v přepážce. „Tak to bychom mohli jít třeba do jeho kanceláře.“

Šli jsme tam. Přidržela mi dveře, abych mohl projít. Když jsem šel kolem ní, popotáhl jsem nosem. Santalové dřevo. Řekl jsem:

„Gillerlain Royal, šampaňské mezi voňavkami.“

Pořád mi přidržovala dveře a sotva znatelně se usmála.

„Při mém platě?“

„O vašem platě jsem neřekl ani slovo. Nevypadáte na děvče, které si musí kupovat voňavky samo.“

„Ano, je to Gillerlain,“ řekla. „A jestli to chcete vědět, mně je protivné vonět se v kanceláři. Ale on si to přeje.“ Šli jsme dlouhou, šerou kanceláří a slečna Fromsettová si sedla do křesla vedle psacího stolu. Já si sedl, kde jsem seděl den předtím. Podívali jsme se jeden na druhého. Dnes měla na sobě světlehnědé šaty a u krku nabíranou náprsenku. Působila poněkud vřeleji, ale žádná žhavá pec to pořád nebyla.

Nabídl jsem jí cigaretu z Kingsleyho krabice, vzala si ji, zapálila si jeho zapalovačem a pohodlně se opřela v křesle.

„Nebudeme ztrácet čas duchaplnostmi,“ řekl jsem. „Vy už víte, kdo jsem a co dělám. A že jste to nevěděla včera dopoledne, tak to jen proto, že on si rád hraje na velké zvíře.“

Pohlédla na ruku, kterou měla položenou na koleně, potom pozvedla oči a usmála se skoro stydlavě.

„Je to ohromný člověk,“ řekla. „Přes to divadýlko o vlastní důležitosti, které tak rád hraje. Konec konců, klame tím jedině sebe. A kdybyste věděl, co musel vytrpět od té coury –“ Mávla cigaretou. „No, ale to snad radši vynechám. Kvůli čemu jste se mnou chtěl mluvit?“

.Kingsley říkal, že znáte Almorovy.“

Znala jsem paní Almorovou. Totiž, párkrát jsem se s ní sešla.“

„Kde?“

„U jednoho přítele. Proč?“

„U Laveryho?“

„Vy chcete být dotěrný, že, pane Marlowe?“

„Nevím, jak byste můj přístup měla definovat. Budu mluvit jako obchodník, a jako. kdyby to byla obchodní záležitost, ne mezinárodní diplomacie.“

„Prosím, jak si přejete,“ lehounce přikývla. „Ano, ve vile Chrise Laveryho. Chodívala jsem tam – jednou za uherský měsíc. Pořádal večírky s koktajlem.“

„Takže Lavery Almorovy znal – nebo aspoň paní Almorovou?“

Sotva znatelně se začervenala. Ano. Docela dobře.“

„A znal taky řůru jiných ženských – taky docela dobře.“

O tom nepochybuju. Paní Kingsleyová ji znala taky?“

„Ano, lip než já. Říkaly si křestním jménem. Paní Almorová je po smrti, to víte? Asi před půldruhým rokem spáchala sebevraždu.“

„Byla to docela určitě sebevražda?“

Vytáhla obočí, ale ten výraz mi připadal umělý, jako konvence, která prostě patří k otázce, jakou jsem položil.

Řekla: „Máte nějaký konkrétní důvod, abyste se na to ptal konkrétně takhle? Chci říct: má to něco společného s – s tím, na čem právě pracujete?“

„Myslel jsem si, že nemá. Pořád ještě nevím, jestli má. Ale včera zavolał dr. Almore policajta jen proto, že jsem se díval na jeho vilu. Jakmile si podle čísla mého vozu zjistil, co jsem zač. A ten poldík se ke mně choval hezky násilnicky, taky čistě jen proto, že jsem tam byl. Nevěděl, co tam dělám, a já mu neřekl, že jsem byl na návštěvě u Laveryho. Ale dr. Almore to určitě věděl. Viděl mě před Laveryho domem. A teď mi řekněte: proč pokládal za nutné volat policajta? A proč si ten policajt myslel, že je bůhvíjak mazané upozorňovat mě na fakt, že poslední chlápek, který se snažil dostat na kůži Almorovi, buduje teď silnice? A proč se mě ten policajt ptal, jestli mě najali její – tím asi myslel paní Almorovou – příbuzní? Pokud mi

můžete dát odpověď aspoň na některou z těchto otázek, budu možná vědět, jestli se mě ta věc týká, nebo ne.“

Chvilku o tom přemýšlela, při tom přemýšlení po mně jednou mrkla, a hned se zas zadívala jinam. „Sešla jsem se s paní Almorovou jen dvakrát,“ řekla zvolna. „Ale na vaše otázky mohu myslím odpovědět – na všechny. Posledně, jak jsem vám říkala, jsem ji viděla u Laveryho a bylo tam tenkrát dost lidí. Dost se pilo a hodně nahlas se mluvilo. Ženy se nebavily se svými manžely a muži se svými manželkami, pokud se tam vůbec vyskytovaly nějaké manželské páry. Byl tam nějaký Brownwell a ten měl pořádně v hlavě. Pokud vím, slouží teď u námořnictva. Dobíral si paní Almorovou ohledně praxe jejího manžela. Podle jeho řeči patří dr. Almore k těm doktorům, co pobíhají po nocích s brašnou plnou nasátých injekčních stříkaček a umožňují tak místním morfinistům, že nemusejí snídat růžové slony. Florence Almorová prohlásila, že se nestará o to, jak její manžel přijde k penězům, jen když je jich hodně a jen když je může utrácet ona. Měla taky v hlavě a řekla bych, že to nebyla ani v střízlivém stavu zrovna moc příjemná osoba. Taková ta kroutivá, naparáděná samička, co se jenom pořád moc smějí a roztahují se v křeslech, že je jim vidět až bůhvíkam. Taková velice světlá blondýnka s červenými tvářemi a s neslušně velkýma očima, modrýma jako mimino. No, a ten Brownwell jí řekl, ať si nedělá starosti, že tahle branže bude mít vždycky zlaté dno. S pacientem je hotov za čtvrt hodinky a za návštěvu si počítá něco mezi deseti a padesáti dolary. Ale jedna věc mu vrtá hlavou, říkal; jak je možné, že má takový doktor tolik materiálu bez styků s podsvětím. Zeptal se paní Almorové, jestli k nim chodí na večeri hodně příjemných gangsterů, a ona mu vychrstla do obličeje skleničku likéru.“

Ušklíbl jsem se, ale slečna Fromsettová ne. Zamáčkla cigaretu v Kingsleyho velikém měděném a skleněném popelníku a pohlédla na mě střízlivě.

„Dobře udělala,“ řekl jsem. „Každý by to udělal, pokud by po něm místo toho nemoh švihnout pořádnou tvrdou pěstí.“

„Ano. Několik neděl nato našli pozdě v noci Florenci Almorovou mrtvou v garáži. Vrata garáže byla zavřená a motor vozu běžel.“ Odmlčela se a lehce si naslinila rty. „A našel ji právě Chris Lavery. Vracel se domů bůhví v kolik ráno. Ležela na cementové podlaze v pyžamu, hlavu měla pod dekou, která byla přehozená taky přes výfuk auta. Dr. Almore nebyl doma. V novinách o tom vůbec nepsali, jenom že náhle zemřela. Ututlali to pěkně.“ Trošičku zvedla sepjaté ruce, a pak je nechala pomalu klesnout zpátky do klína. Řekl jsem: „Takže tam něco nehrálo?“

„Šušovalo se, že ne, ale to se šušká vždycky. Nějaký čas nato jsem se dozvěděla něco, čemu se nedá říct jinak než úplné bahno. Na Vine Street jsem potkala toho chlapa, toho Brownwella a on mě pozval na skleničku. Nelíbil se mi. ale musela jsem nějak přetlout půl hodiny. Seděli jsme vzadu v Levyho denním

baru a on se mě zeptal, jestli se pamatuju na tu žábu, co mu vychrstla skleničku do obličeje. Řekla jsem, že se pamatuju. Potom jsme spolu mluvili asi o tomhle. Pamatuju se na to velice dobře. Brownwell řekl: „Náš pard Chris Lavery se má jak prase v žitě. Až mu dojdou milenky, může z lidí vyrazet prachy.“

Řekla jsem: „Mám dojem, že vám nerozumím.“

On řekl: „Houby, asi mi nechcete rozumět. Ten večer, co ta Almorova ženská natáhla bačkory, obehráli ji u Lou Condého v ruletě o poslední košili. Začala se vztekat, prohlásila, že mají ruletu zfixlovanou, a udělala tam scénu. Condý ji musel prakticky odtáhnout do své kanceláře. Spojil se s dr. Almorem přes Lékařskou pohotovostní službu a doktor si pro ni za chvíli přijel. Jednou tou svou hodně zaměstnanou jehlou do ní něco píchl. Potom odejel a nechal ji na krku Condymu, aby ji dovezl domů. Měl podle všeho nějaký strašně naléhavý případ. A tak ji Condý odvezl domů. Tam se objevila doktorova ošetřovatelka z ordinace, protože tu doktor mezitím zavola, Condý vynesl Almorku nahoru a sestra ji uložila do postele. Condý se vrátil ke svým fidlátkům. Takže do postele ji museli donést, a přesto ještě tu noc vstala, odešla dolů do rodinné garáže a oddělala se monoxidem. Co tomu říkáte?“ zeptal se mě Brownwell.

Odpověděla jsem mu: „Nic o tom nevím. Co vy?“

On řekl: „Znám jednoho reportéra od toho plátku, co mu tady nadávaj noviny. Nekonalo se ani soudní ohledání mrtvoly, ani pitva. Pokud dělali nějaké testy, veřejnosti o tom nesdělili nic. Nemají tady ani stálého koronera. V té funkci se tu střídají místní funebráci, vždycky po týdnů. A ti přirozeně lezou někam politickému gangu. Na malém městečku je maličkost zfixlovat takovou věc, když o to stojí někdo, kdo má dlouhé prsty. A Condý je měl tenkrát pořádně dlouhé. Nestál o reklamu, jakou by mu udělalo nějaké policejní vyšetřování, a doktor taky ne.“

„Slečna Fromsettová se odmlčela a čekala, že něco řeknu. Když jsem neřekl nic, pokračovala: „Vy asi budete vědět, co tohle všechno podle Brownwella znamená?“

„Jistě. Almore ji poslal na věčnost a pak si s Condym koupili mlčení. Takové věci se už staly i v městečkách, kde mají mnohem čistší ruce, než jaké se v Bay City kdy snažili mít. Ale to není ještě všechno, že ne?“

„Ne. Rodiče paní Almorové si zřejmě najali soukromého detektiva. Ten měl tenkrát v Altair Street nějakou noční pochůzku a na místo neštěstí přišel de fakto jako druhý, hned po Chrisovi. Brownwell tvrdil, že asi musel znát nějaké důležité podrobnosti, ale neměl pak vůbec možnost je uplatnit. Zatkli ho pro řízení vozu v opilém stavu a musel si to jít odsedět.“

Řekl jsem: „To je všechno?“

Přikývla: „A nemyslete si, že si to nějak moc dobře pamatuju, to patří k mému zaměstnání, pamatovat si, co kdo říká.“

„Myslel jsem si jenom, že to pro nás nemusí moc znamenat. Nevím, jak by se to mělo týkat Laveryho, i když ji našel právě on. Ten váš povídavý přítel Brownwell si podle všeho myslí, že po tom, co se stalo, měl někdo příležitost vydírat doktora. Ale k tomu by byly potřebí nějaké důkazy, obzvlášť když se člověk chce dostat na kůži někomu, kdo už se před zákonem očistil.“

Slečna Fromsettová řekla: „Taky si myslím. A byla bych ráda, kdybych si mohla myslet, že vyděračství nepatří k těm všelijakým špinavůstkám, na které se specializoval Chris Lavery. Víc vám toho myslím neřeknu, pane Marlowe. A měla bych být v recepci.“

Chtěla se zvednout. Řekl jsem: „Ještě to není úplně všechno. Musím vám něco ukázat.“

Vytáhl jsem z kapsy ten voňavý hadřík, který byl pod Laveryho polštářem, naklonil jsem se v křesle a pustil jsem ho na stůl před ní.

19

Podívala se na kapesníček, podívala se na mě, sebrala se stolu tužku a šťouchla koncem, na kterém byla radýrovací guma, do toho kousku plátna. „Co je to na něm?“ zeptala se. „Postřík proti hmyzu?“

„Měl jsem dojem, že nějaký druh santalového dřeva.“

„Je to nějaká laciná chemická voňavka. Říct odpuzující je slabé. A proč jste chtěl, abych se podívala na tenhle kapesník, pane Marlowe?“ Zase se opřela do křesla a nehybně na mě utkvěla chladnými očima.

„Našel jsem ho ve vile Chrise Laveryho, pod polštářem v jeho posteli. Jsou na něm iniciály.“ Rozbalila kapesník gumovým koncem tužky, ani se ho nedotkla. Na obličejí se jí objevil trošku rozhněvaný, napjatý výraz.

„Jsou na něm vyšita dvě písmena,“ řekla chladně a vztekle. „Náhodou jsou stejná jako moje vlastní iniciály. Myslel jste tohle?“

„Správně,“ řekl jsem. „Lavery asi zná nejmíň půl tuctu ženských se stejnými iniciálami.“

„Tak vy přece jen budete dotěrný,“ řekla tiše.

„Je to váš kapesník – ano, nebo ne?“

Zaváhala. Natáhla ruku ke stolu, velice klidně si vzala ještě jednu cigaretu a zapálila si sirkou. Pomalu zatřepala sirkou a dívala se, jak plamínek leze po dřívku.

„Ano, je můj,“ řekla. „Asi mi tam upadl. To už je dávno.“

A ujišťuju vás, že jsem ho nestrkala pod polštář v jeho posteli. Tohle jste chtěl vědět?“

Neřekl jsem nic a ona dodala: „Musel ho asi půjčit nějaké ženě, která – která měla ráda tuhle voňavku.“

„V duchu si ji představuju,“ řekl jsem. „A k Laverymu se mi nějak nehodí.“

Pokrčila trošku horní ret. Byl to vysoký horní ret. Já mám rád vysoké horní rty.

„Myslím,“ řekla, „že byste měl vynaložit trošku víc námahy, než si uděláte obrázek o Chrisu Laverym. Jestli vám na něm něco připadalo nóbl, byla to čistě náhoda.“

„To není zrovna pěkné, tvrdit takovéhle věci o mrtvých,“ řekl jsem.

Chvilku zůstala jenom sedět a hleděla na mě, jako kdybych byl nic neřekl a ona čekala, že něco řeknu. Pak se jí začala pomalu chvět brada a za chvíli se třásla po celém těle. Zatřásla pěsti a cigareta v prstech se jí ohnula a zlomila. Podívala se na ni a prudce ji odhodila do popelníčku.

„Někdo ho zastřelil pod sprchou,“ řekl jsem, „a vypadá to na nějakou ženskou, která u něho byla přes noc. Právě se holil. Ta ženská nechala na schodech ležet revolver a v posteli tenhle kapesník.“

Velice nepatrně sebou v křesle pohnula. V očích neměla naprosto žádný výraz. Obličej měla studený, jako vyřezaný ze dřeva.

„A vy jste očekával, že vám o tomhle budu moci poskytnout informaci?“ zeptala se mě hoře.

„Podívejte se, slečno Fromsettová. Já bych se tohohle všeho taky chtěl dotýkat jemně a z dálky a v rukavičkách. Chtěl bych aspoň jednou hrát tuhle hru tak, jak by si někdo, jako jste vy, přál, aby se hrála. Ale to mi nikdo nedovolí – ani klienti, ani poldové, ani lidi, proti kterým hraju. Ať se sebevíc snažím být příjemný, nakonec stejně dopadnu obličejem do bláta a s palcem v něčím oku.“

Přikývla, jako kdyby mě sotva slyšela. „Kdy ho zastřelili?“ zeptala se a pak se znova lehce otřásla. „Asi dnes ráno. Brzo po tom, co vstal. Říkal jsem, že se právě doholil a chtěl vlézt pod sprchu.“

„To bylo pravděpodobně dost pozdě,“ řekla. „Já jsem tady od půl deváté.“

„Nemyslel jsem si, že jste ho zastřelila vy.“

„To je od vás hrozně laskavé,“ řekla. „Ale ten kapesník je přece můj, nebo není? I když ta voňavka moje není. Ale policie bude stěžet nějak zvlášť citlivá na různé kvality voňavek – anebo vůbec na něco.“

„To jistě – a platí to i na soukromé detektivy,“ řekl jsem. „Líbí se vám hodně tenhle rozhovor?“

„Bože,“ řekla a prudce přitiskla hřbet ruky na ústa.

„Vrah na něj vystřelil pětkrát nebo šestkrát,“ řekl jsem. „A až na dvě rány se netrefil. Držel ho v šachu ve sprchovacím koutě. Řekl bych, že to byla hezky hrůzostrašná scéna. Na jedné straně byla spousta nenávisti. Anebo hodně chladnokrevný mozek.“

„Jeho nebylo vůbec těžké nenávidět,“ řekla dutě. „A bylo nebezpečně lehké ho milovat. Ženy – i docela slušné ženy – se v mužích tak příšerně mýlí.“

„Čili mi chcete říct asi tolik, že jste si kdysi myslela, že ho milujete, ale to už vás přešlo, a že jste ho nezastřelila.“

„Ano.“ Mluvila suchým, tichoučkým hlasem, jako ta voňavka, co jí nerada užívala v kanceláři. „Věřím, že budete určitě respektovat, že je to důvěrné.“ Krátce a hořce se zasmála. „Tak on je mrtvý,“ řekla. „Ten chudáček, ten egoista, ten laciný, drzý, hezký falešník. Mrtvý, studený a v pánu. Ne, pane Marlowe, já ho nezastřelila.“ Čekal jsem, až ji to trochu přejde. Za chvíli řekla klidně: „Pan Kingsley to ví?“ Přikývl jsem. „A samozřejmě i policie?“

„Zatím ne. Aspoň ne ode mě. Já ho našel. Domovní dveře nebyly úplně zavřené. Šel jsem dovnitř. A našel jsem ho tam.“

Sebrala tužku a zase šťouchala do kapesníčku. „Ví pan Kingsley o tomhle navoněném hadříčku?“

„O tom neví nikdo, jenom vy, já a ten, kdo ho tam dal.“

„To je od vás hezké,“ řekla suše. „A taky je od vás hezké myslet si to, co jste si myslel.“

„Ve vás je taková nějaká nezúčastněnost a důstojnost, která se mi líbí,“ řekl jsem. „Ale nepřehánějte ji. Co byste čekala, že si budu myslet? Mám snad vytáhnout ten šnuptychlík zpod polštáře, čuchnout k němu, zvednout ho a říct:

Ale ale, iniciály slečny Adrienny Fromsettové a vůbec. Slečna Fromsettová musela znát Laveryho, možná velmi intimně. Řekněme – jenom kvůli výpovědi – tak intimně, jak jen si to já starý nemrava dovedu představit. A to znamená ztraceně intimně. Ale tohle je laciná vůně syntetického santálu a slečna Fromsettová by se nevoněla lacinou voňavkou. A pak, tohle leželo pod Laveryho polštářem a slečna Fromsettová prostě zásadně neschovává své šnuptychlíčky pod mužské polštáře. Proto to nemá absolutně co dělat se slečnou Fromsettovou. Je to jenom optický klam.“

„Mlčte, prosím vás,“ řekla.

Ušklíbl jsem se.

„Co si myslíte, že jsem zač?“ utrhla se.

„Vstoupil jsem do vašeho života moc pozdě, abych vám to řekl.“

Začervenala se, ale docela nepatrně, a tentokrát po celém obličejí. Potom: „Nemáte tušení, kdo to udělal?“

„Tušení, ale nic víc než tušení. Mám strach, že policii to bude připadat docela jednoduché. V Laveryho šatníku visí pár šatů paní Kingsleyové. A až se dozvědí všechno – i to, co se stalo včera u Koloušího jezera – mám strach, že rovnou vyndají želízka. Nejdřív ji musejí najít. Ale to pro ně nebude takový problém.“

„Crystal Kingsleyová,“ řekla dutě. „Tak ani tohohle nemohl zůstat ušetřen.“

Řekl jsem: „Nemusí to být tak. Mohl tu být nějaký úplně jiný motiv, něco, o čem vůbec nevíme. Mohl to udělat někdo jako dr. Almore.“

Šlehla po mně pohledem, pak zavrtěla hlavou.

„Mohl,“ stál jsem na svém. „Nevíme o ničem, co by to vyvracelo. Včera byl hezky nervózní na člověka, který se nemá čeho bát. Jenomže se přirozeně bojí i jiní lidé než viníci.“ Vstal jsem, podíval jsem se na ni a zaťukal jsem na psací stůl. Měla půvabnou šíji. Ukázala na kapesníček. „Co s tímhle?“ zeptala se tupě.

„Kdyby patřil mně, vypral bych ho, aby zmizela ta laciná vůně.“

„Ale něco to přece musí znamenat, ne? Mohlo by to znamenat hodně.“

Zasmál jsem se. „Myslím, že to neznamená vůbec nic. Ženy pořád někde zapomínají nějaké kapesníčky. Chlápkovi, jako byl Lavery, je podobné, že si z nich dělal sbírku a měl je v šupletí s lahvičkou santálu. Některá mu na tu zásobu třeba přišla a jeden si vzala pro vlastní potřebu. Anebo je třeba půjčoval a bavil se tím, jak která reagovala na iniciály jiného děvčete. Řekl bych, že Lavery byl takový nějaký pásek. Sbohem, slečno Fromsettová, a děkuju vám, že jste mi poskytla interview.“

Obrátil jsem se k odchodu, pak jsem se zarazil a zeptal jsem se jí: „Slyšela jste jméno toho reportéra v Bay City, od kterého měl Brownwell všechny ty informace?“ Zavrtěla hlavou.

„Anebo jak se jmenují rodiče paní Almorové?“

„Taky ne – ale to bych vám asi mohla zjistit. Zkusila bych to s radostí.“

„Jak?“

Obyčejně se to uvádí na parte, ne? A v losangeleských novinách bylo určitě nějaké úmrtí oznámení.“

„To byste byla velice laskavá,“ řekl jsem. Přejel jsem prstem po hraně psacího stolu a pohlédl jsem na ni po očku. Bledá pleť jako ze slonoviny, tmavé půvabné oči, vlasy světlé, jak jen to je možné, a oči tmavé, že tak tmavá může být jen noc.

Odešel jsem kanceláří a dveřmi ven. Blondýnečka u telefonní centrály na mě pohlédla s očekáváním, a s drobnou červenou pusinkou pootevřenou čekala zas nějakou švandu. Ale mně už nebylo do špásu. Šel jsem pryč.

20

Před Laveryho vilou nestála ani policejní auta, ani se tam nikdo nepotloukal po chodníku, a když jsem strčil do dveří a otevřel je, nebyl vevnitř cítit cigaretový ani doutníkový kouř. Do oken už nesvítlo slunce a nad jednou z likérových skleniček tiše bzučela moucha. Přešel jsem celý pokoj a naklonil jsem se přes zábradlí, které vedlo dolů. Ve vile pana Laveryho se nic nehýbalo. Nic se tu nerozléhalo; jenom dole v koupelně docela tichounké ťukání kapek, které dopadaly na rameno mrtvého muže.

Přistoupil jsem k telefonu a našel jsem v seznamu číslo policejní strážnice. Vytočil jsem je, a zatímco jsem čekal, až někdo zvedne sluchátko, vytáhl jsem z kapsy drobnou automatickou pistoli a položil jsem ji na stůl vedle aparátu.

Když se ozval mužský hlas slovy: „Policie Bay City – u aparátu Smoot,“

Řekl jsem: „V Altair Street v čísle 623 se střílelo. Bydlí tu nějaký Lavery. Je po něm.“

„Šest dva tři Altair. Kdo volá?“

„Jmenuj u se Marlowe.“

„Vy jste tam?“

„Jsem.“

„Ničeho se nedotýkejte. Vůbec ničeho.“

Zavěsil jsem, sedl jsem si na pohovku a čekal jsem. Nečekal jsem dlouho. V dálce zaječela siréna, ječela pořád silněji, mohutnými náporů zvuku. Na rohu zaskřípěly pneumatiky, nářek sirény se změnil v kovové vrčení, potom ticho a pneumatiky zaskřípěly znovu před domem. To policie v Bay City šetřila gumou. Na chodníčku zacvakaly kroky a já odešel k domovním dveřím a otevřel jsem je. Dva uniformovaní poldíci se vevalili do pokoje. Byly to jako obvykle těžké váhy, měly obvyklé větrem ošlehané obličej a podezíravé oči. Jeden měl pod čepicí za pravým uchem karafiát. Druhý byl starší, trochu prošedivělý a ponurý. Zastavili se a pohlédli na mě ostražitě, potom ten starší úsečně řekl: „Tak fajn, tak kde to je?“

„Dole v koupelně, za záclonou ve sprchovacím koutě.“

„Ty tu buď s ním, Eddie.“

Prošel rychle pokojem a zmizel. Druhý ze mě nespouštěl oči a koutkem úst mě vyzval: „Tak žádný podezřelý cukání, brácho.“ Sedl jsem si zas na pohovku. Polda prohledával místnost očima. Zpod schodiště se ozýval šramot, kroky. Polda, který byl se mnou, si najednou všiml pistole na telefonním stolku. Divoce se po ní vrhl, jako obránce v americkém fotbale.

„Vražedná zbraň?“ skoro zařval.

„Podle mě asi ano. Střílelo se z ní.“

„Aha!“ Naklonil se nad pistoli, odhalil zuby směrem ke ní a sáhl si na pouzdro vlastní pistole. Prstem rozeplnul poutko a popadl pažbu černého revolveru.

„Podle tebe co?“ vyštěkl.

„Podle mě asi ano.“

„To je výtečný,“ řekl posměšně. „To je moc dobrý.“

„Tak dobré to zas není,“ řekl jsem.

Trošku couvl. Očima mě opatrně sledoval. „Pročs ho zastřelil?“ zavrčel.

„Tím si taky už pěknou chvíli lámu hlavu.“

„A hele, vtipálek.“

„Sedneme si a počkáme na mládence z kriminálky,“ řekl jsem. „Šetřím si argumenty pro obhajobu.“

„S takovouhle na mě nechod,“ řekl.

„S žádnou na vás nechodím. Kdybych ho byl zastřelil, neseděl bych tady. Nevolať bych vás. Vy byste nenašel tu pistoli. Jen se s tímhle případem tolik nedřete. Víc jak deset minut na něm pracovat nebudete.“ Zatvářil se, že se ho to dotklo. Sundal si čepici a karafiát spadl na podlahu. Shýbl se, zvedl ho, roztočil ho mezi prsty, pak ho hodil za krbovou mřížku.

„Tohle bych nedělal,“ řekl jsem. „Mohli by to považovat za stopu a vyplývat na to spoustu času.“

„Trhni si nohou.“ Naklonil se přes mřížku, vylovil karafiát a strčil ho do kapsy. „Ty máš na všechno odpověď, co, brácho?“

Druhý polda se objevil na schodech a tvářil se vážně. Zastavil se uprostřed pokoje, podíval se na náramkové hodinky, poznamenal si něco do zápisníčku a pak odhrnul stranou žaluzie v průčelních oknech a podíval se ven. Ten, co zůstal se mnou, řekl: „Mužu se jít mrknout?“

„Vykašli se na to, Eddie. To není nic pro nás. Zavoláš koronera?“

„To snad udělá kriminálka, ne?“

„Jo, to máš pravdu. Dostane to kapitán Webber a ten si dělá rád všechno sám.“ Podíval se na mě a řekl: „Vy jste občan jménem Marlowe?“

„Je nějaký moc chytrý, na všechno má odpověď.“ Starší polda se na mě nepřítomně podíval, podíval se nepřítomně na Eddieho, všiml si pistole na telefonním stolku a na tu se podíval vůbec ne nepřítomně.

„Jo, to je vražedná zbraň,“ řekl Eddie. Já se jí ani nedotkl.

Druhý přikývl. „Mládencům to dneska nějak trvá. Co nám povíte, pane? Vy jste jeho kamarád?“ Ukázal palcem na podlahu.

„Včera jsem ho viděl prvně v životě. Jsem soukromý detektiv z Los Angeles.“

„Aha.“ Pohlédl na mě velice ostře. Druhý polda na mě pohlédl s hlubokým podezřením.

„Tě pic, to znamená, že to tu bude pěkný propletenec,“ řekl.

To byla první rozumná poznámka, kterou jsem od něho slyšel. Láskyplně jsem se na něho zašklebil.

Starší poldík znova vyhlédl z průčelního okna. „Tamhle naproti, to je Almorův barák, Eddie,“ řekl.

Eddie šel k němu a vyhlédl taky ven. „No jasný,“ řekl.

„Dá se vodsud přechíst tabulka. Hele, ten chlápek dole, není von ten samej, co –“

„Mlč,“ řekl druhý a spustil žaluzii. Oba se otočili a upřeli na mě prkenný pohled.

Ulicí přijelo auto, zarazilo, praskly dvířka a po chodníčku přicházely nové kroky. Starší z obou mládenců od patroly otevřel dveře dvěma mužům v civilu. Jednoho z nich jsem už znal.

Ten, co vešel první, byl na policajta mrňous, byl v nejlepších letech, s permanentně unaveným výrazem v hubeném obličejí. Nos měl ostrý, trochu ohnutý k jedné straně, jako kdyby ho byl do něj kdysi někdo šťouchl, když ho strkal, kam neměl. Modrý tralaláček mu seděl na hlavě jako kastrol a pod ním bylo vidět vlasy bílé jako křída. Na sobě měl tmavohnědé šaty a ruce v kapsách saka, s palci ven.

Chlap za ním byl Degarmo, ten hromotluk polda s šedoblond vlasy, s očima ocelově modrýma a se zuřivým, vrásčitým obličejem, jemuž se tenkrát nelíbilo, že jsem stál před domem dr. Almora.

Oba muži v uniformách pohlédli na mrňousa a dotkli se čepic.

„Mrtvola je v suterénu, pane kapitáne. Vypadá to, že má v těle dvě rány a že se pachatel předtím dvakrát nestrefil. Mrtvý je už hezky dlouho. Tady ten se jmenuje Marlowe. Je to soukromý detektiv z Los Angeles. Dál jsem ho nevyslychal.“

„Velmi správně,“ řekl břitce kapitán. V hlase mu znělo podezření. Zavadil o mě podezíravým okem a krátce přikývl. „Já jsem kapitán Webber,“ řekl. „Tohle je poručík Degarmo. Nejdřív se podíváme na mrtvolu.“ Přešel přes pokoj. Degarmo na mě pohlédl, jako kdyby mě v životě neviděl, a vykročil za ním. Odešli dolů, starší z mládenců od patroly šel s nimi. Poldík jménem Eddie a já jsme chvíli očumovali jeden druhého. Řekl jsem: „Tady je to rovnou naproti vile dr. Almora, že?“

Z obličeje se mu vytratil veškerý výraz. Nemělo se moc co vytrácet.

Řekl: „Jo. A co má bejt?“

„Nic nemá bejt,“ řekl jsem.

Mlčel. Zdola zaznívaly hlasy, nejasné, ztlumené.

Polda našpicoval uši a řekl přátelštěji: „Ty se na tamtu pamatuješ?“

„Trochu.“

Zasmál se. „Tu teda zabili hezky,“ řekl. „Celou tu afěrku zabalili a schovali vzadu v regále. V nejhořejším regále v přístěnku v koupelně. V tom, co si musí člověk stoupnout na štokrle, aby tam došáh.“

„Přesně tak,“ řekl jsem. „Rád bych věděl proč.“

Poldík se na mě podíval přísně. „Ty měli dobrý důvody, kamaráde. Nemysli si, že neměli. Tys toho Laveryho znal dobře?“

„Dobře ne.“

„Šels po něm kvůli něčemu?“

„Trošku jsem si ho zpracovával,“ řekl jsem. „Tys ho znal?“

Poldík jménem Eddie zavrtěl hlavou. „Ne. Akorát že jsem si vzpomněl, že Almorovu manželku našel tenkrát v noci někdo vodsud' z baráku.“

„Třeba tady nemusel bydlet Lavery,“ řekl jsem

„Jak dlouho tu bydlel?“

„Nevím.“

„Může to být tak půl druhýho roku,“ řekl zadumaně polda.

Rozmázli to trochu v losangeleskejch novinách?“

„Odstaveček ve Zprávách z okresů,“ řekl jsem, jen abych něco řekl.

Podrbal se za uchem a naslouchal. Po schodech bylo slyšet vracející se kroky. Polda nasadil zas bezvýrazný obličej, couvl ode mne a narovnal se.

Kapitán Webber přispěchal k telefonu, vytočil číslo a mluvil, potom trochu spustil ruku se sluchátkem a ohlédl se přes rameno.

„Kdo tu tenhle týden zastupuje koronera, Ale?“

„Ed Garland,“ řekl hromotlucky poručík bezvýrazně.

„Zavolejte Eda Garlanda,“ řekl Webber do telefonu. „Ať přijde okamžitě sem. A řekněte pohotovostní četě, ať sebou mrsknou.“

Zavěsil a ostře vyštěkl: „Kdo měl v ruce tuhle pistoli?“

Řekl jsem: „Já.“

Přistoupil ke mně, zhoupł se přede mnou na patách a vystrčil na mě špičatou bradičku. Pistoli držel jemně v kapesníku.

„Vy nevíte, že zbraně nalezené na místě zločinu se nemáte dotýkat?“

„Jistěže vím,“ řekl jsem. „Ale když jsem se jí dotkl, nevěděl jsem, že tu byl spáchán nějaký zločin. Nevěděl jsem, že se z ní střílelo. Ležela na schodech a já myslel, že ji tu někdo ztratil.“

„Pohádky řekl trpce Webber. „Takovéhle věci se vám ve vaší branži přihodí často?“

„Jaké věci?“

Probodával mě pohledem a neodpověděl.

Řekl jsem: „Co kdybych vám pověděl svou verzi, jak to všechno bylo?“

Načepýřil se jako kohoutek: „Co kdybyste tak odpovídal na otázky, přesně, jak vám je já podle svého uvážení položím?“

Na to jsem neřekl nic. Webber se prudce otočil na podpatku a řekl oběma uniformovaným: „Vy se, mládenci, můžete vrátit a hlase se u dispečera.“

Zasalutovali a vrazili zpátečku; domovní dveře za sebou zavírali jemně, dokud jim neuvízly na prahu, a pak je přibuchli stejně zuřivě, jako by to udělal každý. Webber poslouchal, dokud jejich vůz neodjel. Pak ke mně znova obrátil ponuré, bezcitné oči. „Ukažte mi legitimaci.“

Podal jsem mu náprsní tašku a on se v ní začal rýt. Degarmo si sedl do křesla, dal si nohu přes nohu a tupě se zadíval na strop. Z kapsy vytáhl sirku a pustil se do žvýkání. Webber mi vrátil náprsní tašku. Dal jsem si ji do kapsy.

„Lidi z vaší branže nadělají spoustu nepříjemností,“ řekl.

„Ne vždycky,“ řekl jsem.

Pozdvihl hlas. Už předtím dost ječel. „Povídám, že nadělají spoustu nepříjemností, a myslím tím, že nadělají spoustu nepříjemností. Ale zapíšte si za uši: vy v Bay City nenaděláte žádné!“

Neodpověděl jsem mu. Vystřelil na mě ukazovákem. „Vy jste z velkoměsta,“ řekl. „Vy si myslíte, že jste tuhý chlapík a že máte za ušima. Ale nedělejte si starosti. My už si s váma poradíme. My jsme z malého městečka, ale táhnem spolu. My tady nepěstujeme žádné politické techtle-mechtle. My pracujeme rovně a jasně, a hlavně rychle. S náma si nedělejte starosti, pane.“

„Žádně si nedělám,“ řekl jsem. „Nemám proč. Chci si jenom poctivě vydělat nějaký ten dolar.“

„A ty chytrácké řečičky si nechte od cesty,“ řekl Webber. „Nemám to rád.“

Degarmo spustil oči se stropu, ohnul ukazováček a požíval se na nehet. Promluvil těžkopádně a znudně. „Poslyšte, šéfe, ten chlápek dole se jmenuje Lavery. Je po něm. Já ho trochu znal. Byl to děvkař.“

„A co má být?“ vyštěkl Webber a nespustil oči ze mě. „Všechno tu nasvědčuje, že to provedla nějaká slečna,“ řekl Degarmo. „A vy víte, co tihle soukromí čmuchalové berou za kšefty. Důkazy k rozvodům. Co kdybychom ho k tomu spíš přizvali než ho vystrašit k smrti.“

„On má ze mě strach?“ řekl Webber. „Já to nepozoruju. Není to na něm vidět.“

Šel k průčelnímu oknu a prudce vytáhl žaluzii. Po tom dlouho trvajícím šeru vevalilo se dovnitř světlo tak překotně, že mě skoro oslnilo. Vrátil se nafoukaně ke stolu, namířil na mě tenký, pevný ukazováček a řekl: „Spusťte.“

Řekl jsem: „Pracuju pro jednoho losangeleského obchodníka, který si nemůže dovolit moc křiklavou reklamu. Proto si najal mě. Před měsícem mu utekla žena a později dostal telegram, z kterého se dalo usoudit, že odjela s Laverym. Ale můj klient potkal Laveryho před několika dny ve městě a Lavery to popřel. Můj klient mu natolik věřil, že začal mít starosti. Podle všeho je ta dáma hezky lehkomyšlná. Dostala se možná do nějaké špatné společnosti a má nějaký malér. Navštívil jsem Laveryho a on mi taky popřel, že by s ní byl utekl. Napůl jsem mu věřil, ale potom jsem získal věrohodný důkaz, že tu noc, kdy, jak se má zato, odjela z horské chaty, kde se rekreovala, byl s ní Lavery v jednom sanbernardinském hotelu.“

S tímhle jsem se vrátil a chtěl jsem si Laveryho podat znova. Na zvonění nikdo nešel, dveře byly pootevřené. Šel jsem dál, porozhlédl jsem se tu, našel jsem pistoli a prohledal jsem dům. Našel jsem jeho. Přesně tak, jak tam leží.“

„Neměl jste právo prohledávat dům,“ řekl chladně Webber.

„Přirozeně, neměl,“ řekl jsem. „Ale sotva bych si byl dal ujít tu příležitost.“

„Jméno toho člověka, co pro něj pracujete?“

„Kingsley.“ Dal jsem mu Kingsleyho adresu na Beverly Hills. „Je ředitelem jedné kosmetické firmy v paláci Treloar na Olivě Street. Gillerlainovy společnosti.“

Webber pohlédl na Degarma. Degarmo si to líně zapisoval na nějakou obálku. Webber se znova podíval na mě a řekl:

„A co dál?“

„Jel jsem do hor, na tu chatu, kde se ta dáma rekreovala. Jmenuje se to tam Kolouší jezero a je to poblíž Pumí Hory, devětašedesát kilometrů horskou silnicí ze San Bernardina.“

Pohlédl jsem na Degarma. Psal pomalu. Ruka se mu na chvíli zastavila, jako kdyby ztuhla, a zůstala třet ve vzduchu, pak zase klesla k obálce a psala dál. Pokračoval jsem:

„Asi před měsícem se žena správce Kingsleových pozemků na Kolouším jezeře pohádala s manželem a utekla; to si aspoň všichni mysleli. Včera ji našli utopenou v jezeře.“ Webber skoro zavřel oči a zhoupl se na patách. Skoro tiše se zeptal: „Proč mi to vykládáte? Narážíte na to, že to spolu nějak souvisí?“

„Souvisí to časově. Lavery tam na té chatě tenkrát byl. O jiné souvislosti nevím, ale myslel jsem si, že bude líp se o tom zmínit.“

Degarmo seděl tiše jako myška a civěl na podlahu před sebou. Obličej měl napjatý a tvářil se ještě divočeji než obvykle. Webber řekl:

„A ta ženská, co se utopila. To byla sebevražda?“

„Sebevražda nebo vražda. Nechala po sobě dopis na rozloučenou. Ale jejího manžela zatkli pro podezření z vraždy. Jmenuje se Chess. Bill, a jeho manželka Muriel Chessová.“

„O tomhle nechci nic vědět,“ řekl ostře Webber. „Omezíme se na to, co se událo tady.“

„Tady se neudalo nic,“ řekl jsem a pohlédl jsem na Degarma. „Byl jsem tu dvakrát. Poprvé jsem mluvil s Laverym, ale k ničemu to nevedlo. Podruhé jsem s ním nemluvil, a zase to k ničemu nevedlo.“

Webber řekl pomalu: „Položím vám otázku a chci slyšet upřímnou odpověď. Nebude se vám do ní chtít, ale radši hned než později. Vy víte, že nakonec to z vás dostanu. Ta otázka zní takhle: Vy jste prohledal dům a dovedu si představit, že hezky důkladně. Viděl jste tu něco, co by naznačovalo, že tu byla ta Kingsleyova ženská?“

„To není fér otázka,“ řekl jsem. „Vyžaduje od svědka úsudek.“

„Chci slyšet odpověď,“ řekl ponuře. „Nejste tu před soudem.“

„Odpověď zní ano,“ řekl jsem. „Dole v kumbále visí ženské šaty, jaké podle popisu očitých svědků měla na sobě paní Kingsleyova v San Bernardinu tenkrát večer, kdy se tam sešla s Laverym. Ten popis nebyl ovšem přesný. Černobílé šaty, z větší části bílé, panamáček se stáčenou černobílou stuhou.“

Degarmo ťukl prstem do obálky, kterou držel v ruce. „Vy jste teda pro toho svého klienta úplně k nezaplacení,“ řekl. „To nám tu ženskou přivádí rovnou sem, do domu, kde někdo spáchal vraždu, a je to ženská, s kterou měl zavražděný utéct. Mám dojem, šéfe, že vraha nebudeme muset hledat moc daleko.“

Webber na mě pořád upřeně civěl, tvářil se nijace, nebo skoro nijace, až na jakési bdělé napětí. Nepřítomně přikývl na to, co řekl Degarmo.

Řekl jsem: „Předpokládám, mládenci, že nejste padlí na hlavu. Ty šaty jsou šité na míru, lehko se dá zjistit kde. Ušetřil jsem vám hodinu tím, co jsem vám pověděl. Možná víc než jeden telefon.“

„Ještě něco? zeptal se Webber klidně. Než jsem mohl odpovědět, zastavil před domem vůz a pak ještě jeden. Webber odběhl k otevřeným dveřím. Vešli tři muži, jeden mrňavý, kudrnatý, druhý rozložitý jako býk; ti dva nesli těžké kufry z černé kůže. Za nimi vysoký hubený chlapík v tmavošedém obleku s černou vázankou. Měl velice bystré oči a bezvýrazný obličej. Webber ukázal prstem na kudrnáčka a řekl: „Dole v koupelně, Busoni. Potřebuju co nejvíc otisků z celého domu, obzvlášť takové, které vypadají na ženské prsty. Je to práce na delší dobu.“

„Já jsem pracant,“ zabručel Busoni. Potom odešli s mužem připomínajícím býka přes pokoj a po schodech dolů. „Máme tu pro vás mrtvolu, Garlande,“ řekl Webber třetímu muži. „Pojďte dolů, podíváme se na něj. Objednal jste převoz?“

Muž s bystrými očima krátce přikývl a odešli s Webberem dolů za druhými dvěma.

Degarmo strčil tužku a obálku do kapsy. Prkenně se na mě zadíval. Řekl jsem:

„Čeká se ode mě, že budu povídat o naší včerejší konverzaci – nebo to zůstane jen mezi náma?“

„Jen povídejte podle chuti,“ řekl. „Ochrana občanů patří k našim povinnostem.“

„Povídejte radši vy,“ řekl jsem. „Rád bych se dozvěděl ještě něco o případu Almorová.“

Zvolna zrudnul a v očích mu podle zablýskalo. „Říkal jste, že Almora neznáte.“

„Včera jsem ho neznal ani jsem o něm nic nevěděl. Mezitím jsem ale zjistil, že Lavery znal paní Almorovou, že ta spáchala sebevraždu, Lavery že ji našel mrtvou a že tu je přinejmenším podezření, že Lavery Almora vydíral – nebo měl aspoň možnost ho vydírat. A taky oba vaše hochy od patroly, jak se zdá, zajímalo, že Almorův dům je tady naproti. A jeden poznamenal, že ten případ pěkně ututlali nebo něco v

tom smyslu.“ Degarmo řekl pomalu a smrtáckým tónem: „Tohle tu kurvu bude stát uniformu. Neumějí nic lepšího než pouštět si hubu na špacír. Zatracený kretén vylízaný.“

„Takže na tom nic není,“ řekl jsem.

Podíval se na cigaretu, kterou držel v ruce. „Na čem nic není?“

„Na tom, že Almore zavraždil svou ženu a měl natolik dobré konexe, že to zfixloval.“

Degarmo vstal, přistoupil blíž a sehnul se ke mně: „Řekni to ještě jednou,“ pravil tiše. Řekl jsem to ještě jednou.

Dal mi facku. Skoro mě otočila. Tvář mě začala pálit a cítil jsem, že mi puchne. „Řekni to ještě jednou.“

Řekl jsem to ještě jednou. Mávl rukou a zasadil mi ránu, která mě zas málem otočila. „Řekni to ještě jednou.“

„Houby. Do třetice všeho dobrého. Třeba byste se netrefil.“ Masíroval jsem si rukou tvář.

Nakláněl se ke mně s ohrnutými rty, takže mu bylo vidět zuby, a velice modré oči mu krutě, zvířecky zářily. „Vždycky, když budeš takhle mluvit s poldou,“ řekl, „víš, co tě čeká. Zkus to ještě jednou, ale to už nebude facka.“ Kousl jsem se do rtů a masíroval jsem si tvář. „Jen strkej nos do našich záležitostí, a probudíš se v pankejtě a kočky na tebe budou vejrat,“ řekl. Neřekl jsem nic. Vrátil se k svému křeslu, zase se posadil a zhluboka dýchal. Přestal jsem si masírovat tvář, natáhl jsem ruku před sebe a pomalu jsem zahýbal prsty, aby se mi v nich rozproudila krev.

„Tohle si budu pamatovat,“ řekl jsem. „V dobrém i ve zlém.“

22

Chýlilo se k večeru, když jsem se dostal zpátky do Hollywoodu a nahoru do své kanceláře. Budova se vyprázdnila a na chodbách panovalo ticho. Všude byly otevřené dveře a v kancelářích pracovaly uklízečky s vysavači, mopy a oprašovači.

Odemkl jsem svoje dveře, sebral jsem se země obálku, která ležela pod otvorem pro poštu, ani jsem se na ni nepodíval a hodil jsem ji na stůl. Vytáhl jsem okna, vyklonil jsem se ven a zadíval jsem se na první neony, vtáhl jsem do sebe teplý vzduch, voňavý jídlem, který sem proudil z ventilátoru kavárny v sousedství. Stáhl jsem se sebe sako a vázanku, posadil jsem se k psacímu stolu, z hlubokého šuplíku jsem vytáhl kancelářskou flašku a koupil jsem si panáka. Nepomohl mi. Dal jsem si ještě jednoho se stejným výsledkem. Touhle dobou už asi Webber mluvil s Kingsleyem. Už asi uvědomili, nebo brzy uvědomí všechny policejní stanice, že se hledá Kingsleyho manželka. Celá záležitost jim připadá jako na dlani.

Nechutná aférka dvou dost nechutných lidí, trochu moc milování, trochu moc pití, trochu moc velké sblížení a nakonec divoká nenávist, záchvat vraždychtivosti a smrt.

Připadalo mi to všechno trochu moc jednoduché. Sáhl jsem po obálce a roztrhl jsem ji. Nebyla na ní známka. Stálo tam: *Pane Marlowe, rodiče Florence Almorové jsou pan Eustace Grayson s chotí, v současné době bydlí v Rossmore Arms, South Oxford Avenue 640. Ověřila jsem si to tím, že jsem zavolala na číslo, které je v seznamu. Vaše Adrienne Fromsettová.*

Elegantní rukopis, odpovídající elegantní ruce, která to psala. Odstrčil jsem dopis stranou a nalil jsem si znova. Zběsilý vztek ve mně se trochu uklidnil. Dal jsem se do přerovnávání věcí na psacím stole. Měl jsem nepříjemný, lepkavý pocit horkosti v ruce. Přejel jsem prstem přes hranu stolu a podíval jsem se na pěšinku, která vznikla tím, jsem setřel prach. Podíval jsem se na prach na prstě setřel jsem ho. Podíval jsem se na hodinky. Podíval jsem se do zdi. Podíval jsem se do prázdna. Postavil jsem flašku s pitím do šuplíku a šel jsem k umývadlu vypláchnout sklenici. Když jsem s tím byl hotov, umyl jsem si ruce, opláchl jsem si obličej studenou vodou a podíval jsem se na sebe. Rudý flek z levé tváře zmizel, ale vypadala trochu napuchlá. Ne moc, ale dost, aby mnou zase zalomcoval vztek. Vykartáčoval jsem si vlasy a podíval jsem se na šediny na skráních. Obličej pod vlasy vypadal nemocný. Vůbec se mi ten obličej nelíbil. Vrátil jsem se k psacímu stolu a přečetl jsem si znova lístek od slečny Fromsettové. Uhladil jsem ho přes sklenici, čichl jsem k němu, ještě jsem ho trochu uhladil a strčil jsem ho do kapsy saka.

Seděl jsem tiše jako myška a poslouchal jsem, jak se za otevřenými okny pomalu uklidňuje večerní ruch. A velice pomalu jsem se uklidnil s ním.

23

Rossmore Arms byla ponurá hromada červených cihel, navršená ze tří stran okolo obrovského dvora v průčelí. Byl tam plyšem vyzdobený vestibul, obsahující ticho, rostliny ve vázách, znuděného kanára v kleci veliké jako psí bouda, pach starého prachu v kobercích a vtíravou vůni dávno zahozených gardenií.

Graysonovi bydleli v předním traktu severního křídla v pátém patře. Seděli spolu v pokoji, který vypadal, jako by byl úmyslně zařízen ve stylu vyšlém z módy před dvaceti lety. Stál v něm masivní, měkce polštářovaný nábytek, kliky byly z mosazi a měly tvar vajíčka, na stěně viselo obrovské zrcadlo v pozlaceném rámu, u okna stál stolek s mramorovou deskou a okno lemovaly vínové plyšové stóry. Bylo tam cítit tabákem a kromě toho vzduch prozrazoval, že měli k večeři jehněčí s kapustou.

Graysonova manželka byla baculatá žena, která snad kdysi měla velké oči, modré jak mimino. Od té doby jí vybledly, trochu jí lezly z důlků a zakrývaly je brýle. Měla kudrnaté bílé vlasy. Seděla a spravovala

punčochy, tlusté nohy měla zkřížené v kotnících a sotva se jimi dotýkala podlahy. Na klíně držela velký proutěný košík na šití. Grayson byl vytáhlý, sehnutý muž se zažloutlým obličejem, s vystouplými rameny, štětinatým obočím a skoro bez brady. Hořejší polovina obličeje jevila zájem o vážné jednání. Dolejší jenom dávala sbohem. Na nose měl bifokální skla a právě popuzeně louskal večerník. Našel jsem si ho v městském telefonním seznamu. Byl to autorizovaný účetní revizor a vypadal na to. Dokonce měl prsty od inkoustu a z kapsičky rozepnuté vesty mu čouhaly čtyři tužky.

Posedmé si pečlivě přečetl mou vizitku, prohlédl si mě od paty k hlavě a řekl zvolna: „Co vás sem přivádí, pane Marlowe?“

„Zajímám se o člověka jménem Lavery. Bydlí naproti dr. Almorovi. Vaše dcera byla manželkou dr. Almora. Lavery je ten, co našel vaši dceru tenkrát v noci, jak – zemřela.“

Když jsem před posledním slovem schválně zaváhal, zavětrili oba jako stavěči psi. Grayson pohlédl na manželku a ta zavrtěla hlavou.

„O tom radši nebudeme mluvit,“ řekl Grayson bez okolků. „Je to pro nás příliš bolestné.“

Chvilku jsem počkal a tvářil jsem se spolu s nimi zasmušile. Pak jsem řekl: „Není divu, to chápu. Nechtěl bych vám způsobit bolest. Ale rád bych se seznámil s tím člověkem, kterého jste najali, aby se té věci podíval na kloub.“

Znova se na sebe podívali. Tentokrát paní Graysonová hlavou nezavrtěla. Grayson se zeptal: „Proč?“

„Bude dobře, když vám aspoň naznačím, o co mi jde.“ Pověděl jsem, na jakou práci mě Kingsley najal, ale jeho jméno jsem neuvedl. Pověděl jsem jim o včerejším incidentu s Degarmem před Almorovou vilou. Při téhle zmínce zase zavětrili.

Grayson řekl ostře: „Rozumím vám dobře? Dr. Almore vás neznal, nikdy jste se s ním nedostal do styku, a on přesto zavolal policii, protože jste stál před jeho domem?“

Řekl jsem: „Přesně tak. Stál jsem tam ovšem aspoň hodinu. Totiž, můj vůz tam stál.“

„To je velmi podivné,“ řekl Grayson.

„Řekl bych, že je to těžký neurotik,“ řekl jsem. „A Degarmo se mě zeptal, jestli si mě najali její příbuzní – myslel příbuzní vaší dcery. Zdá se, že se ještě pořád necítí v bezpečí, nemyslíte?“

„V bezpečí před čím?“ Při těch slovech se na mě nepodíval. Zapálil si znova dýmku, dával si přitom načas, potom udusal tabák koncem velké kovové tužky a zase si zapálil.

Pokrčil jsem rameny a neodpověděl jsem. Šlehl po mně očima a zahleděl se stranou. Paní Graysonová se na mě nedívala, ale chřípí se jí chvělo.

„Jak věděl, kdo jste?“ zeptal se zničehonic Grayson. „Poznamenal si registrační číslo mého vozu, zavolal Autoklub a našel si mě v telefonním seznamu. Tak bych to aspoň udělal já a viděl jsem ho oknem. Choval se aspoň do jisté míry, jak odpovídalo takové činnosti.“

„Tak policie skáče, jak on píská,“ řekl Grayson.

„To není jisté. Jestli se tenkrát spletli, nehodilo by se jim, aby se na to teď přišlo.“

„Spletli!“ Zasmál se, skoro pronikavě.

„No dobře,“ řekl jsem. „Je to pro vás bolestná věc, ale trochu čerstvého vzduchu jí neuškodí. Vy jste si od začátku myslel, že ji zavraždil, vidíte? Proto jste najal toho stopaře – toho detektiva.“

Paní Graysonová po mně mrkla, zatáhla hlavu mezi ramena a srolovala další pár zastupovaných ponožek. Grayson neřekl nic.

Řekl jsem:

„Existoval pro to nějaký důkaz, anebo čistě jen, že jste ho neměl rád?“

„Důkaz existoval,“ řekl Grayson trpce a najednou promluvil jasně, jako kdyby se rozhodl, že přece jen řekne, co ví. „Musel existovat. Bylo nám řečeno, že existuje. Ale nikdy jsme ho nedostali do ruky. O to se policie postarala.“

„Slyšel jsem, že toho mládence zatkli a zabásli pro jízdu v opilosti.“

„Slyšel jste dobře.“

„Ale on vám neřekl, co na Almora má?“

„Ne.“

„To se mi nelíbí,“ řekl jsem. „Vypadá to trochu, že ten chlapík se nemohl rozhodnout, jestli má to, co ví, využít ve váš prospěch, nebo si to nechat pro sebe a skřípnout doktora.“

Grayson se znova podíval na svou ženu. Ta řekla tiše: „Takový dojem na mě pan Talley neudělal. Byl to takový tichý, skromný, drobný pán. Ale člověk se může v lidech mýlit, to já vím.“

Řekl jsem: „Tak se jmenoval Talley. Doufal jsem, že mi to povíte, kromě jiných věcí.“

„A ty jsou?“ zeptal se Grayson.

„Kde bych našel Talleyho – a jaké důvody vás vedly k tomu, že jste začali mít podezření. Nějaké jste mít museli, jinak byste nenajali Talleyho, dokud by vám nedokázal, že má sám důvody k podezření.“ Grayson se velice nuceně a chladně usmál. Sáhl si na malou bradičku a začal si ji masírovat dlouhým žlutým prstem.

Paní Graysonová řekla: „Narkotika.“

„Doslova tak.“ Ozval se okamžitě Grayson, jako kdyby mu to jediné slovo dalo zelenou. „Almore byl, a bezpochyby pořád je, píchavý doktor. Naše dcera nám to jasně řekla. A dokonce před ním. Jemu se to nelíbilo.“

„Co tím přesně myslíte, že je píchavý doktor, pane Graysone?“

„Myslím tím lékaře, jehož klientelu tvoří většinou lidé, kteří žijí na samém prahu nervového zhroucení následkem pití a hýření. Lidé, kterým se neustále musejí dávat sedativa a narkotika. Obyčejně to s nimi dojde tak daleko, že je lékař dbalý etiky svého povolání odmítne ošetřovat, pokud nepůjdou do sanatoria. Ale nic takového neudělají dr. Almorové. Ti je ošetřují dál, dokud dostanou zapláceno, dokud pacient zůstane naživu a přiměřeně při smyslech, i když se z něho přitom stane beznadějný narkoman.“

„Je to výnosná praxe,“ řekl strojeně, „a mám za to, že pro lékaře nebezpečná.“

„O to nic,“ řekl jsem. „Ale dá se při tom vydělat fůra peněz. Neznáte nějakého Condého?“

„Ne. Ale víme, kdo to byl. Florence ho měla v podezření, že je to Almorův dodavatel narkotik.“

Řekl jsem: „To je možné. Almore by asi neměl chuť podepisovat si příliš mnoho předpisů. Znali jste Laveryho?“

„V životě jsme se s ním nesetkali. Ale věděli jsme, kdo to je.“

„A nenapadlo vám nikdy, že Lavery třeba vydírá Almora?“

To pro něj byla novinka. Přejel si rukou po temeni hlavy, pak přes obličej a spustil ji na kostnatá kolena. Zavrtěl hlavou.

„Ne. Proč by nám to mělo napadnout?“

„Byl přece u mrtvé první,“ řekl jsem. „Všechno, co se tam nezdálo Talleymu, muselo být zrovna tak zřejmé Laverymu.“

„A Lavery patří k takovýmhle lidem?“

„Nevím. Nemá žádný prokazatelný zdroj příjmů, žádné zaměstnání. Ale všude je ho vidět, obzvláště se ženami.“

„Na tom něco je,“ řekl Grayson. „A takové věci se dají zařídit velmi diskrétně.“ Křivě se usmál. „Narazil jsem na stopy podobných transakcí při své práci. Nezajištěné zápůjčky, které měly být dávno uhrazeny. Investice, na první pohled bezcenné, provedené lidmi, kteří by byli poslední, kdo by dávali peníze do bezcenných investic. Nepěkné dluhy, které měly být zřejmě dávno vyrovnány a nebyly, ze strachu, aby to nevzbudilo pozornost kontrolorů daně z příjmu. Ano, ano, takové věci se dají snadno zařídit.“

Podíval jsem se na paní Graysonovou. Ruce se jí ani na okamžik nezastavily. Zaštupovala už tučt ponožek. Graysonovy dlouhé kostnaté nohy dávaly ponožkám zabrat.

„Co se stalo Talleymu? Hodili mu na krk něco, co neudělal?“

„To je myslím mimo veškerou pochybnost. Jeho manželka o tom mluvila velmi trpce. Říkala, že mu v jednom výčepu nasypali uspávací prášek do sklenice, když tam popíjel s nějakým policistou. Naproti přes ulici prý čekal policejní vůz, a jakmile Talley nastartoval, hned ho sebrali. A taky prý ho ve vězení vyslýchali jenom docela zběžně.“

„To moc neznamená. To jí řekl po zatčení. Nějaká taková historka se od něho v jeho situaci dala čekat.“

„Inu, já si strašně nerad připouštím myšlenku, že policie je nepoctivá,“ řekl Grayson. „Ale takovéhle věci se dějí, a kdekdo to ví.“

Řekl jsem: „Jestli se v otázce smrti vaší dcery spletli poctivě, bylo by jim strašně proti srsti, kdyby je Talley odhalil. Mohlo by to znamenat několik padáků. Jestli si ale mysleli, že mu ve skutečnosti jde o vydírání, pak s ním asi nejednali moc v rukavičkách. Kde je Talley teď?“

Nakonec to jde všechno shrnout do jednoho problému: jestli existoval nějaký solidní klíč k řešení, Talley ho buď měl v ruce, nebo mu byl na stopě a věděl, co hledá.“

Grayson řekl: „Nevíme, kde je. Dostal šest měsíců, ale ty už dávno vypršely.“

„A co jeho žena?“

Podíval se na vlastní ženu. Ta řekla stručně: „Westmore Street č. 1618 1/2, Bay City. Eustace a já jsme jí poslali trochu peněz. Byla na tom zle.“

Poznamenal jsem si adresu, opřel jsem se pohodlně do křesla a řekl jsem:

„Dnes ráno zastřelil někdo Laveryho v jeho koupelně.“ Boubelaté ruce paní Graysonové ztuhly na rámu košíku. Grayson otevřel ústa a dýmku držel před nimi. Lehounce si odkašlal, jako kdyby byl nebožtík v pokoji. Jakživo se nic nepohybovalo pomaleji, než když si dával tu svou starou černou dýmku zpátky mezi zuby. „Není ovšem možné očekávat,“ řekl, odmlčel se, vyfoukl obláček bledého dýmu a pak dodal: „že v tom má prsty dr. Almore.“

„Rád bych věřil, že má,“ řekl jsem. „Rozhodně bydlí příhodně blízko. Policie si myslí, že ho zastřelila manželka mého klienta. A až ji najdou, budou pro to mít dost důkazů. Ale jestli v tom má prsty Almore, pak jedině v souvislosti se smrtí vaší dcery. Proto se o tom taky snažím něco vyzvědět.“

Grayson řekl: „Člověk, který jednou spáchá vraždu, bude před druhou váhat jen na pětadvacet procent.“ Promluvil, jako kdyby byl ten problém probádal do hloubky.

Řekl jsem: „Snad. Dost možná. A jaký měl podle vás motiv k té první?“

„Florence byla lehkomyšlná,“ řekl smutně. „Lehkomyšlná a neukázněná dívka. Byla rozhazovačná a výstřední, pořád sháněla nějaké nové a hodně pochybné přátele, moc mluvila a vždycky moc nahlas a obyčejně ze sebe dělala šaška. Taková manželka může být muži, jako je Albert S. Almore, velmi nebezpečná. Ale to myslím nebyl ten hlavní motiv, že ne, Lettie?“

Podíval se na manželku, ale ta se na něho nepodívala. Zapíchla jehlu do klubka příze a neřekla nic. Grayson vzdychl a pokračoval: „Měli jsme důvod k domněnce, že Almore má poměr se svou ošetřovatelkou a že mu Florence vyhrožovala veřejným skandálem. Nic takového on si nemohl dovolit, že ano. Jeden skandál by mohl snadno vyvolat druhý.“

Řekl jsem: „Jak spáchal tu vraždu?“

„Morfiem, samozřejmě. Měl ho vždycky u sebe, vždycky ho používal. Byl to odborník v zacházení s morfiem. A když potom upadla do hlubokého bezvědomí, odnesl ji do garáže a spustil motor. Pitva se nekonala, to víte. Ale i kdyby se konala, vědělo se, že ten večer dostala injekci.“

Přikývl jsem a on se spokojeně opřel do křesla, přešel si dlaní po temeni hlavy a přes obličej a pomalu spustil ruku na kostnaté koleno. Zdálo se, že i tomuhle problému věnoval hodně přemýšlení.

Pohlédl jsem na ně. Postarší manželský pár, sedí tu tiše a otravují si myšlenky nenávistí, půldruhého roku po tom, co se to stalo. Jim by se zamlouvalo, kdyby Laveryho zastřelil Almore. Byli by bez sebe radostí. Hrálo by je to u srdce a až do konečků prstů.

Po chvíli jsem řekl: „Vy ovšem spoustě těchhle věcí věříte, protože jim chcete věřit. Je pořád možné, že spáchala sebevraždu a ta kamufláž se dělala jednak kvůli Condyho hráčskému kasinu a jednak proto, aby Almore nebyl veřejně vyšetřován.“

„Hlouposti,“ řekl Grayson ostře. „Almore ji zavraždil, na to dám krk. Ležela v posteli a spala.“

„To nevíte. Možná že si píchala morfium sama. Možná že si vůči němu vypěstovala imunitu. V tom případě by působilo jen krátkou dobu. Mohla v nejhlubší noci vstát, podívat se na sebe do zrcadla a uvidět tam čerty, jak si na ni ukazují. Takové věci se stávají.“

„Mám dojem, že jste nás připravil už o dost času,“ řekl Grayson.

Vstal jsem. Oběma jsem jim poděkoval, popošel jsem o metr ke dveřím a řekl jsem: „Když zatkli Talleyho, pak už jste s tím nedělali nic?“

„Mluvil jsem s náměstkem prokurátora, nějakým Leachem,“ zabručel Grayson. „K ničemu to nevedlo. Neviděl nic, co by prokuraturu opravňovalo k zásahu. Nezajímalo ho ani to, že v případě hraje roli narkotikum. Ale asi za měsíc potom zavřeli Condyho podnik. Možná nějak ve spojitosti s mou stížností.“

„To asi jenom poldíci z Bay City vypustili trochu umělé mlhy. Kdybyste věděl, kde hledat, našel byste Condyho někde jinde. A s celým původním zařízením, úplně netknutým.“

Znova jsem se vydal ke dveřím a Grayson se zvedl z křesla a šoural se přes pokoj za mnou. Na žluté tváři měl ruměnec.

„Nechtěl jsem být hrubý,“ řekl. „Asi bychom si s Lettií neměli s tou věcí tolik lámat hlavu.“

„Řekl bych, že jste oba byli velmi trpěliví,“ odpověděl jsem mu. „Nebyl do toho všeho zapleten ještě někdo, koho jsme nejmenovali?“

Zavrtěl hlavou, pak se ohlédl po manželce. Držela v nehybných rukou novou ponožku, nataženou na hřibu. Hlavu měla trochu skloněnou k rameni. Jako kdyby poslouchala, ale ne nás.

Řekl jsem: „Jestli jsem dobře rozuměl, pomáhala tu noc paní Almorové do postele ošetřovatelka z ordinace dr. Almora. Byla to snad ta, s kterou měl mít pletky?“ Paní Graysonová pravila ostře: „Okamžik. Jakživi jsme to děvče neviděli. Ale měla takové hezké jméno. Okamžik strpení prosím.“

Měli jsme okamžik strpení. „Mildred – dál nevím,“ řekla. Zatajil se mi dech. „Nebyla to náhodou Mildred Havilandová, paní Graysonová?“

Rozjasnila se úsměvem a přikývla. „Ale ovšem, Mildred Havilandová. Nepamatuješ se, Eustace?“ Nepamatoval se. Díval se na nás jako kůň, který se octl v cizí maštali. Otevřel dveře a řekl: „Co na tom záleží?“

„A vy jste říkala, že Talley byl drobný člověk,“ hučel jsem do ní. „Nebyl to například žádný lamželezo, který by se choval, jak kdyby mu patřila zeměkoule?“

„Ach kdepak,“ řekla paní Graysonová. „Pan Talley není vyšší než prostřední postavy, kolem čtyřicítky, má takové hnědavé vlasy a mluví hrozně tiše. Vypadal tak nějak ustaraně. Chci říct, byl to takový člověk, co vypadají vždycky ustaraně.“

„Měl k tomu asi dobrý důvod,“ řekl jsem. Grayson mi podal kostnatou ruku a já mu ji stiskl. Měl jsem pocit, že si podávám ruku s věšákem na ručníky. „Jestli ho dostanete,“ řekl a pevně stiskl rty kolem troubele dýmky, „zastavte se tu s účtem. Myslím přirozeně, jestli dostanete Almora.“

Řekl jsem, že vím, že myslí Almora, ale že žádný účet nepřinesu.

Šel jsem zpátky mlčenlivou chodbou. Knoflíkový výtah bez liftboye měl čalounění z červeného plyše. Zaváněl vyčpělou voňavkou, jako když tři vdovy pijou čaj.

24

Dům ve Westmore Street byl malý dřevěný bungalov za větším domem. Na menším domě nebylo vidět žádné číslo, ale na předním visela vedle dveří šablona s číslem 1618 a za ní kalné světlo. Pod okny vedl k zadnímu domku úzký betonový chodníček. Domek měl titěrnou verandu a na ní stála jediná židle. Vylezl jsem na verandu a zazvonil jsem.

Bzučák se ozval nedaleko. Domovní dveře za síťovými dveřmi se otevřely, ale neobjevilo se žádné světlo. Ze tmy se ozval hašteřivý hlas:

„Co je?“

Promluvil jsem do tmy: „Pan Talley je doma?“ Hlas zbezvýrazněl. „Kdo s ním chce mluvit?“

„Kamarád.“

Žena, která seděla ve tmě vevnitř, vydala ze sebe neurčitý hrdelní zvuk, který měl snad naznačit, že ji to pobavilo. Anebo si možná jenom odkašlávala. „No dobře,“ řekla. „Kolik to dělá?“

„Nenesu žádný účet, paní Talleyová. Jste přece paní Talleyová?“

„Jděte si po svých a nechte mě být,“ řekl hlas. „Pan Talley tu není. Už delší čas tu není. A nebude.“

Přitiskl jsem nos na síťové dveře a pokusil jsem se nahlédnout do místnosti. Bylo vidět nezřetelné obrysy nábytku. V místech, odkud přicházel hlas, rýsovalo se něco jako gauč. Ležela na něm nějaká žena. Připadalo mi, že leží na zádech a kouká do stropu. Ani se nehýbala. „Jsem nemocná,“ řekl hlas. „Malérů už jsem měla., dost. Jděte si po svých a nechte mě být.“

Řekl jsem: „Jdu rovnou od Graysonových.“

Na chvílku bylo ticho, ale nic se nehnulo, pak vzdychla. „V životě jsem o žádných Graysonových neslyšela.“

Opřel jsem se o rám síťových dveří a ohlédl jsem se přes úzký chodníček na ulici. Na druhé straně stál nějaký vůz s rozsvícenými parkovacími světly. Stála tam i řada jiných vozů.

Řekl jsem: „Ale ano, slyšela, paní Talleyová. Jsou to mí klienti. Pořád se ještě snaží zjednat jasno. A co vy? Nemáte zájem na odškodnění?“

Hlas řekl: „Mám zájem na tom, abyste mi dal pokoj.“

„Potřebuju informaci,“ řekl jsem. „A dostanu ji. Potichu, když to půjde. Nahlas, když to potichu nepůjde.“

Hlas řekl: „Zas jeden policajt, co?“

„Ale vždyť vy víte, že nejsem policajt, paní Talleyová. Graysonovi by s policajtem nemluvili. Zavolejte je a zeptejte se jich.“

„V životě jsem o nich neslyšela,“ řekl hlas. „A i kdybych je znala, nemám telefon, jděte pryč, policajtskej. Jsem nemocná. Už měsíc jsem nemocná.“

„Jmenuju se Marlowe,“ řekl jsem. „Philip Marlowe. Jsem soukromý detektiv z Los Angeles. Mluvil jsem s Graysonovými. Něco jsem zjistil, ale potřebuju si promluvit s vaším manželem.“

Zena na gauči se tlumeně zasmála, přes místnost ji skoro nebylo slyšet. „Něco jste zjistil,“ řekla. „To jsem už někde slyšela. Panebože, a jak často? Něco jste zjistil. George Talley – jednou – taky něco zjistil.“

„A může shrábnout dividendy,“ řekl jsem, „jestli vynese správnou kartu.“

„Jestli musí vynášet nějakou kartu,“ řekla, „můžete ho rovnou vyškrtnout.“

Opřel jsem se o rám dveří a poškrábal jsem se na bradě. Vzadu na ulici někdo cvakl vypínačem kapesní svítilny. Nevěděl jsem proč. Pak zase zhasla. Zdálo se mi, že to bylo někde blízko mého vozu.

Bledá skvrna obličeje na gauči se pohnula a zmizela. Namísto ní se objevily vlasy. Žena se obrátila obličejem ke zdi.

„Jsem utahaná,“ řekla a bylo jí teď hůř rozumět, protože mluvila do zdi. „Jsem tak strašně utahaná. Vodprejskněte, milostpane. Buďte tak hodnej a zmizte.“

„Pomohlo by vám trochu peněz?“

„Copak necítíte ten smrad od cigaret?“

Začichal jsem. Necítil jsem žádný smrad od cigaret. Řekl jsem:

„Necítím.“

„Byli tady. Byli tady dvě hodiny. Bože, už toho mám plný zuby. Zmizte.“

„Podívejte se, paní Talleyová –“

Převalila se na gauči a nezřetelná skvrna obličeje se objevila znova. Skoro jí byly vidět oči, ale ne docela. „Podívejte se, vy tam,“ řekla. „Já vás neznám. A nechci vás znát. Nemám vám co říct. A kdybych měla, tak vám to neřeknu. Já žiju tady, pane, jestli se tomu dá říkat život. Krátce a dobře, lip to neumím. Chci mít trošku klidu a pokoje. Tak jděte pryč a nechte mě bejt.“

„Pusťte mě dovnitř,“ řekl jsem. „O tomhle si můžeme pohovořit. Myslím, že vám můžu ukázat –“ Najednou se zas převalila na gauči a nohy dopadly na podlahu. V hlase jí zazněla potlačovaná zlost

„Jestli nevypadnete,“ řekla, „začnu křičet, že budete koukat. A hned. Hned!“

„No dobře!“ řekl jsem rychle. „Strčím vám za dveře vizitku. Abyste nezapomněla, jak se jmenuju. Třeba si to ještě rozmyslíte.“

Vytáhl jsem vizitku a zaklínal jsem ji do pukliny v síťových dveřích. Řekl jsem: „No, tak dobrou noc, paní Talleyová.“

Neodpověděla. Upírala na mě oči přes pokoj, ve tmě jí slabounce světélkovaly. Vrátil jsem se přes verandu a po úzkém chodníčku na ulici.

Na druhé straně vozovky tiše předl motor vozu s rozsvícenými parkovacími světly. Motory předou tiše všude, ve stovkách a tisících ulic, ve stovkách a tisících vozů. Nasedl jsem do chryslera a nastartoval jsem ho.

25

Westmore Street byla ulice, která vedla od jihu na sever nevábrou městskou čtvrtí. Za nejbližším rohem vůz nadskočil na dávno nepoužívaných kolejích meziměstské tramvaje a vjel mezi skládky starého železa. Za prkennými ploty se tam do groteskních tvarů hromadily rozkládající se mrtvoly starých automobilů jako na moderním bojišti. V měsíčním světle vypadaly kopce zrezivělých dílů strašidelně. Kopce vysoké jak domy a mezi nimi úzké uličky.

V mém zrcátku zahořely něčí reflektory. Šlápl jsem na plyn, vyndal jsem z kapsy klíče a odemkl jsem přihrádku na palubní desce. Vytáhl jsem osmatřicítku a položil jsem si ji na sedadlo vedle sebe, na dosah ruky. Za ohradami se starým železem byla cihelna. Z jejího vysokého komína v dálce za pustou plání se nekouřilo. Jenom hromady temných cihel, nízké dřevěné stavení s nějakou cedulí, prázdno, nikde nikdo, ani světýlko. Vůz za mnou mě doháněl. Nocí projelo hluboké zavytí sirény, jejíž vypínače se někdo jenom lehce dotkl. Hlas sirény se zatoulal přes okraj zanedbaného golfového hřiště na východě, přes sklad cihel na západě. Ještě jsem trochu zvýšil rychlost, ale k ničemu to nebylo. Vůz zezadu se rychle blížil a celou silnici najednou zaplavila červená záře velikého reflektoru.

Jeli jsme už vedle sebe a druhý vůz se začal tlačit přede mě. Dupl jsem na brzdu, že se chrysler skoro postavil na čumák, strhl jsem ho za zadkem policejního vozu vlevo, obrátil jsem do protisměru a jen tak tak, že jsem nevyletěl z vozovky. Potom jsem dal motoru zabrat opačným směrem. Za mnou zaskřípěla rychlostní skříň, jak někdo vši silou řadil, zakvílel rozzuřený motor a červený reflektor přejel – aspoň to tak vypadalo – míle a míle planiny pokryté hromadami cihel.

Nemělo to smysl. Byli mi v patách a už se zas rychle přibližovali. Neměl jsem ponětí, jak se z toho dostat. Chtěl jsem se dostat někam, kde jsou domy a lidé, kteří by vyběhli na ulici, dívali se a snad si i pamatovali, co viděli. Nedokázal jsem to. Vedle mě se znova vynořil policejní vůz a drsný hlas zaječel: „Zastav, nebo do tebe udělám díru!“

Zajel jsem k chodníku a vytáhl jsem ruční brzdu. Pistoli jsem dal zpátky do přihrádky a přihrádku jsem zaklapl. Policejní vůz se houpal na pérách těsně před mým levým blatníkem. Vypadl z něho nějaký tlust'och, práskl dvířky a rozeřval se: „Tys nikdy neslyšel policejní sirénu? Vylez ven!“

Vylezl jsem z vozu a postavil jsem se vedle něho v měsíčním světle. Tlust'och držel v ruce pistoli. „Naval řidičskéj průkaz!“ Vyštěkl hlasem tvrdým jako čepel rýče.

Vytáhl jsem průkaz a podal jsem mu ho. Druhý polda ve voze vyklouzl zpod volantu, přistoupil ke mně a vzal, co jsem mu podával. Posvítil si na to baterkou a četl. „Jmenuje se Marlowe,“ řekl. „A sakra, ten mládenec je čmuchal. Co bys tomu řekl, Cooney?“

Cooney řekl: „To je všechno? Víc nic? Tak to asi tohle nebudu potřebovat.“ Strčil pistoli do pouzdra a zapnul je na knoflík. „Na tohle stačím s holejma pacičkama, co?“ řekl. „No ne?“

Druhý polda řekl: „Jel pětasměsátkou. A nedivil bych se, kdyby se ukázalo, že chlastal.“

„Ať na tebe dejchne, parchant,“ řekl Cooney.

Druhý se ke mně naklonil a zdvořile se zašklebil. „Ráčil bys na mě dejchnout, čmuchale?“

Dýchl jsem na něho.

„No,“ řekl uvážlivě. „Na nohou se ještě drží. To se mu musí nechat.“

„Na to, že je léto, je dneska v noci zima. Kup hošanovi panáka, Dobbsi.“

„Tomu teda říkám nápad,“ pravil Dobbs. Odešel k vozu a vytáhl čtvrtlitrovou láhev. Zvedl ji proti světlu. Byla z třetiny plná. „Tímhle se zrovna moc nezahřeješ,“ řekl. Podal mi láhev. „Ale jen si dej, to máš od nás gratis.“

„Co když nemám chuť?“ řekl jsem.

„To mi neříkej,“ zakvílel Cooney. „Mohli bysme si myslet, že chceš, abysme se ti vobtiskli chodidlama na žaludek.“ Vzal jsem láhev, odšrouboval jsem závěr a číchl jsem k hrdlu. Nápoj v láhvi byl cítit jako whisky. Čistě jen whisky.

„Přece nejde opakovat pořád ten samý trik,“ řekl jsem. Cooney řekl: „Je přesně osm dvacet sedm. Zapiš to, Dobbsi.“

Dobbsi odešel k vozu a nahnul se dovnitř, aby to poznamenal. Zdvihl jsem láhev a řekl jsem Cooneymu: „Trváte na tom, abych se tohohle napil?“

„Netrvám. Můžeš si vybrat. Jestli chceš, skočím ti místo toho rovněma nohama do pupku.“

Nahnul jsem láhev, naplnil jsem si ústa whiskou, ale nepolkl jsem, Cooney se na mě vrhl a zabořil mi pěst do žaludku. Whisky ze mě vystříkla a já se ohnul v pase a zakuckal. Láhev jsem upustil.

Sehnul jsem se, abych ji zvedl, a zahlédl jsem, jak mi Cooney zvedá tlusté koleno k obličeji. Uskočil jsem stranou, narovnal jsem se a vší silou jsem ho praštil do nosu. Zdvihl levačku k obličeji, zakňučel a pravačkou zajel k pouzdru s pistolí. Dobbs po mně skočil ze strany a mávl mi rukou pod pás. Pendrek mě udeřil zezadu pod levé koleno, noha mi zdřevěněla a já těžce dosedl na zem, skřípal jsem zuby a prskal whisky.

Cooney spustil ruku s obličeje a měl ji celou zakrvácenou.

„Kristepane,“ zachroptěl strašným sípavým hlasem. „Krev, mně teče krev!“ Divoce zařval a kopl mi po obličeji. Odkutálel jsem se dost daleko, že mě zasáhl jen do ramene. Ale i to stačilo.

Dobbs vrazil mezi nás a řekl: „To stačí, Charlie. Ať z něj, prosím tě, není fašírka.“

Cooney se odšoural o tři kroky, sedl si na blatník policejního vozu a dal si hlavu do dlaní. Zašmátral po kapesníku a jemně si jím otřel nos.

„Počkej moment,“ řekl skrz kapesník. „Moment počkej, kamaráde. Momentíček.“

Dobbs řekl: „Klid a zhluboka dýchat. To už stačí. Už jsem řek.“ Pomalu zahoupal pendrekem u nohy. Cooney se zvedl s blatníku a zavrával ke mně. Dobbs mu položil ruku na prsa a lehce ho odstrčil. Cooney se pokusil srazit Dobbsovi ruku.

„Musím vidět krev,“ zakrákal. „Musím vidět ještě nějakou krev.“

Dobbs řekl úsečně: „Nech toho. Nech si zajít chuť. Víc už nepotřebujeme.“

Cooney se otočil a dovrával na druhou stranu policejního vozu. Opřel se o něj a něco mumlal skrz kapesník. Dobbs mi řekl: „Vyskoč, miláčku.“

Vstal jsem a masíroval jsem si ohbí nohy za kolenem. Nerv v noze sebou cukal jako rozzlobená opice. „Nastup,“ řekl Dobbs. „Do našeho vozu.“ Přistoupil jsem k policejnímu vozu a vlezl jsem do něho. Dobbs řekl: „Ty pojedeš s jeho károu, Charlie.“

„Urvu mu z ní všechny ty jeho zatracený nárazníky,“ zařval Cooney.

Dobbs zvedl ze silnice láhev od whisky, zahodil ji přes plot a vklouzl do vozu vedle mě. Nastartoval. „Tohle ti přijde draho,“ řekl. „Neměls ho praštit.“

Řekl jsem: „A proč ne?“

„Je to dobrák,“ řekl Dobbs. „Trošku moc huláká.“

„Ale legrace s ním není,“ řekl jsem. „Není s ním vůbec žádná legrace.“

„To mu neříkej,“ řekl Dobbs. Policejní vůz se rozjel. „Dotk by ses ho.“

Cooney přibouchl dvířka chrysleru, nastartoval a zařadil rychlost, jako kdyby chtěl očesat převody. Dobbs elegantně otočil policejní vůz a vyrazil zase na sever kolem skladiště cihel:

„V naší nové base se ti bude líbit,“ řekl.

„Co mi hodíte na krk?“

Chvilku přemýšlel, řídil vůz citlivou rukou a dával pozor do zrcátka, jestli Cooney jede za námi.

„Jízda nedovolenou rychlostí,“ řekl. „Při zatýkání kladl odpor. VPS. VPS je policejní zkratka pro ‚v podnapilém stavu‘.“

„A co ta pěst do břicha, ten kopanec do ramene, to pití pod pohrůžkou tělesného násilí, ohrožování pistolí a rána pendrekem, ačkoliv jsem neměl zbraň? Nemohli byste proti mně použít ještě něco z toho?“

„Ale, na to zapomeň,“ řekl unaveně. „Ty si myslíš, že mě tohle baví?“

„Myslel jsem si, že u vás ve městě udělali pořádek,“ řekl jsem. „Myslel jsem si, že tu zavedli takové poměry, že slušný člověk může v noci na ulici bez neprůstřelné vesty.“

„Trošku pořádek tu udělali,“ řekl. „Ale o moc velký pořádek oni nestojí. Mohlo by to odradit špinavé dolary!“

„Dejte si pozor na hubu,“ řekl jsem. „Nebo přijdete o odborářskou legitimaci.“

Zasmál se. „Ať se jdou bodnout,“ řekl. „Za čtrnáct dní rukuju.“

Pro něho to byla vyřízená věc. Nic to pro něj neznamenal. Bral to jak denní chleba. Ani o tom nemluvil trpce.

26

Blok vězeňských cel byl skoro zbrusu nový. Šedivý nátěr kovových stěn a dveří měl dosud lesk novosti, jen tu a tam porušený plivanci tabákové šťávy. Světlo nahoře bylo zapuštěné do stropu za tlustou tabulkou z neprůhledného skla. U jedné stěny stály dvě palandy a na horní chrápal nějaký muž, zabalený do tmavošedé deky. Protože už tak brzo spal a nebyl cítit ani whisky, ani ginem, a protože si vybral horní palandu, kde nikomu nepřekážel, usoudil jsem, že je to stálý host.

Posadil jsem se na spodní palandu. Ohmatali mě, jestli nemám pistoli, ale z kapes mi nevzali nic. Vytáhl jsem cigaretu a masíroval jsem si horkou opuchlinu vzadu pod kolenem. Bolest vystřelovala až do kotníku. Whisky, kterou jsem vyprskl na klogy saka, nehezky páchla. Přidržel jsem si sako od těla a vyfoukl jsem kouř za látku. Kouř stoupal vzhůru, kolem plochého obdélníku rozsvíceného skla na stropě. Byl to, zdálo se mi, tichý kriminál. Někde hrozně daleko, v jiném křídle vězeňské budovy, vyváděla nahlas nějaká ženská. V mém křídle byl klid jako v kostele. Ta ženská, ať byla kde byla, ječela, jako když ji berou na nůž. Ječení ke mně zaléhalo slabě, zřetelně, neskutečně, skoro jako když pod měsíčkem vyjí kojoti, ale nebyla v něm ta pořád sílící žádostivost kojotího vytí. Za chvíli i to utichlo.

Vykouřil jsem rychle za sebou dvě cigarety a špačky jsem zahodil do malého klozetu v rohu. Muž na hořejší palandě pořád chrápal. Nebylo z něho vidět nic než vlhké, zamaštěné vlasy, které čouhaly přes okraj pokrývky. Spal na břiše. Měl dobré spaní. Byl za všechny prachy. Posadil jsem se zas na palandu. Byla z plochých ocelových tyček, na nich ležela tenká, tvrdá matrace. Na té byly, docela pěkně složené, dvě tmavošedé deky. Je to velice hezký kriminál, pomyslel jsem si. Je ve dvanáctém poschodí nové radnice. A to je velice hezká radnice. Bay City je velice hezké městečko. Bydlí tu lidé a myslí si to. Kdybych tu bydlel já, asi bych si to myslel taky. Díval bych se na ten hezký modrý záliv a na skalní útesy, na ten přístav plný plachetnic, na ty tiché ulice plné domů, věkovitých domů, zamyšleně přikrčených pod věkovitými stromy, i nových domů se svěže zelenými trávníky, drátěnými ploty a zákrsky přivázanými k tyčkám a zasazenými podél příjezdové cesty v průčelí. Znáám jednu dívku, která bydlí na Pěťadvacáté ulici. To je velká hezká

ulice. A ona je velice hezká dívka. Líbí se jí v Bay City. Jistě přitom nemyslí na černošskou a mexikánskou periferii, která se táhne přes ponuré pláně na jih od starých meziměstských kolejí. Ani na přístavní zapadáky podél plochého pobřeží na jih od skalních útesů, na upocené, mrňavé tančírny na kopci, na putyky, kde se prodává marihuana, na úzké, lišácké obličejce, které dávají pozor přes okraj novin v příliš tichých hotelových halách, ani na prstáky a karbaníky, na kriminálníky a ochmelky, na buzeranty a pasáky a lesbičanky na promenádě na pláži. Přistoupil jsem ke dveřím. Na chodbě se nikdo ani nehýbal. Světlo ve vězeňském bloku svítilo mdle a tiše. Provoz v base stál za starou belu.

Podíval jsem se na hodinky. Devět padesát čtyři. Čas jít domů, natáhnout bačkory a zahrát si partii šachu. Čas dát si pěknou, dobře vychlazenou sklenici a v klidu si pohodlně vykouřit dýmku. Čas položit si nohy na stůl a nemyslet na nic. Čas dát se do zívání nad obrázkovým časopisem. Čas být lidskou bytostí, domácí tvorem, člověkem, který nemá na práci nic než odpočívat, zhluboka dýchat noční vzduch a regenerovat si mozek na zítřek. Mezi celami přecházel chlap v šedomodré uniformě vězeňského dozorce a díval se na čísla. Před mou celou se zastavil, odemkl dveře a obšťastnil mě zamračeným pohledem, co si o něm bachaři myslí, že ho musí mít navěky přišitý na ciferníku.

Já jsem polda, kamarádíčku, dovedu do toho šlápnout, tak si dej majzla, kamarádíčku, nebo si tě podáme, že se budeš plazit po čtyřech, kamarádíčku, tak honem, trochu života do toho umírání, kamarádíčku, koukni kápnout božskou, kamarádíčku, tak pohyb a zapiš si za uši, že my jsme ostří hoši, že jsme poldové a s takovými smrady jako ty si děláme, co se nám zlíbí. „Vypadni,“ řekl.

Vylezl jsem z cely, on ji zase zamkl, ukázal palcem, šli jsme k širokým ocelovým vratům, odemkl je, prošli jsme jimi, on zamkl, klíče příjemně zacinkaly o veliký ocelový kruh a za chvíli jsme prošli ocelovou bránou, která byla zvenčí nalakovaná, jako kdyby byla že dřeva, a zevnitř zas tou vězeňskou šedí.

Tam stál u pultu Degarmo a mluvil s četařem administrativní služby.

Otočil ke mně kovově modré oči a řekl: „Jak se máte?“

„Výborně.“

„Líbí se vám u nás v base?“

„U vás v base se mi líbí výborně.“

„Chce s váma mluvit kapitán Webber.“

„Výborně,“ řekl jsem.

„Vy neumíte říkat nic jiného než výborně?“

„Teď právě ne,“ řekl jsem. „A ne tady.“

„Nějak kulháte,“ řekl. „To jste o něco zakop?“

„Jo,“ řekl jsem. „Zakop jsem o pendrek. Vyskočil a kous té zezadu pod levým kolenem.“

„To je smůla,“ řekl Degarmo a civěl na mě bezvýraznými očima. „Vyzvedněte si svoje věci z úschovy.“

„Mám je u sebe,“ řekl jsem. „Nikdo mi nic nevzal.“

„No tak to je výborné,“ řekl.

„To určitě,“ řekl jsem. „To je výborné.“ Četař u psacího stolu zvedl chundelatou hlavu a dlouze se na nás na oba zadíval. „Měl byste vidět Cooneyho irskej nosánek,“ řekl. „Jestli teda chcete něco vidět. Má ho rozmazanej po obličejí jako sirup po krajíci.“ Degarmo řekl duchem nepřítomně: „Co se mu stalo? Zaplet se do nějaké rvačky?“

„To teda nevím,“ řekl četař. „Dost možná, že to byl ten samej pendrek, co vyskočil a kous tohohletoho tady.“

„Na kancelářskou krysu ti to sakra nějak moc mluví,“ řekl Degarmo.

„Kancelářský kryse to hergot sakra vždycky moc mluví,“ řekl četař. „Právě proto asi není poručíkem od kriminálky.“

„Vidíte, jak to u nás chodí?“ řekl Degarmo. „Jsme tu jedna velká rodinka.“

„Taková usměvavá,“ řekl seržant za psacím stolem, „pro každého máme náruč otevřenou a v každý ruce držíme šutr.“

Degarmo mi prudce pokynul hlavou a šli jsme pryč.

27

Kapitán Webber se ke mně nahnul ostrým zahnutým nosem přes stůl a řekl: „Posad'te se.“

Sedl jsem si do dřevěného křesla s kulatým opěradlem a trochu jsem nadsedl, aby se mi levá noha nemačkala o ostrou hranu sedátka. Byla to prostorná, útulná rohová kancelář. Degarmo se posadil na konec psacího stolu, dal si nohu přes nohu, zamyšleně si zamnul kotník a zadíval se z okna.

Webber pokračoval: „Říkal jste si o výprask a dostal jste ho. Jel jste uzavřenou osadou rychlostí pětáosmdesát kilometrů za hodinu, pokoušel jste se uniknout policejnímu vozu, který vám dával znamení sirénou a červeným reflektorem, že máte zastavit. Když jste byl zadržen, choval jste se drze a jednoho policistu jste udeřil do obličejí.“ Neřekl jsem nic. Webber sebral se stolu sirku, rozlomil ji na dvě poloviny a obě je zahodil přes rameno. „Anebo snad policisti – jako obvyčejně – lžou?“ zeptal se.

„Neviděl jsem jejich hlášení,“ řekl jsem. „Asi jsem jel pětáosmdesátkou v uzavřené osadě, nebo aspoň v hranicích města. Policejní vůz parkoval před jedním domem, kde jsem byl na návštěvě. Rozjel se za mnou, když jsem odtamtud odjížděl, a to jsem ještě nevěděl, že to je policejní vůz. Neměl důvod za mnou jezdit a

mně se nějak nezdál. Trošku jsem na to šlápl, ale to jen proto, že jsem se chtěl dostat do lip osvětlené městské čtvrti.“ Degarmo zamžoural a spočinul na mně ponurým, nic neříkajícím pohledem. Webber netrpělivě cvakl zuby. Řekl: „Když už jste viděl, že to je policejní vůz, zahnul jste uprostřed bloku do protisměru a pořád jste se snažil ujet. Je to tak?“

Řekl jsem: „Je. Museli bysme si promluvit hezky otevřeně, aby se to vysvětlilo.“

„Nemám strach mluvit otevřeně,“ řekl Webber. „Mám dokonce sklony se tak nějak specializovat na otevřené rozhovory.“

Řekl jsem: „Ti poldíci, co mě sebrali, parkovali před domem, kde bydlí manželka George Talleyho. Byli tam dřív, než jsem tam dorazil já. George Talley, to je ten, co tu kdysi působil jako soukromý detektiv. Potřeboval jsem s ním mluvit. Degarmo ví, proč jsem s ním potřeboval mluvit.“

Degarmo vytáhl z kapsy sirku a začal klidně žvýkat její litý konec. Bezvýrazně přikývl. Webber se na něj nepodíval.

Řekl jsem: „Vy jste hlupák, Degarmo. Všechno, co děláte, je hloupost a děláte to hloupě. Když jste si mě podal včera před Almorovým domem, vzal jste si do hlavy, že na mě budete pouštět hrůzu, ačkoliv nebylo proč pouštět hrůzu. A vzal jste si do hlavy, že ve mně probudíte zvědavost, ačkoliv nebylo na co být zvědavý. Dokonce jste utrousil několik narážek, které mi naznačily, jak ukojit tu zvědavost, kdyby to začalo být důležité. Když už jste chtěl chránit své přátele, stačilo být zticha a počkat, až se do něčeho začnu plést sám. Jakživ bych byl nezačal a vy byste si tohle všechno mohl ušetřit.“

Webber řekl:

„Co má sakra tohle všecko co dělat s tím, že vás zatkli v bloku dvanáct set ve Westmore Street?“

„Má to co dělat s případem Almorová,“ řekl jsem. „George Talley se zabýval případem Almorová – dokud ho nelízli pro jízdu v podnapilém stavu.“

„No, já se případem Almorová jakživ nezabýval,“ štěkl Webber. „A taky nevím, kdo zapíchl do Julia Césara nůž první. Držte se věci, buďte tak laskav.“

„Držím se věci. Degarmo ví o případu Almorová, ale nerad o něm mluví. I vaši hoši od patroly o něm vědí. Cooney a Dobbs neměli proč jezdit za mnou, leda proto, že jsem šel navštívit manželku člověka, který se zabýval případem Almorová. Nejel jsem pětadesát kilometrů za hodinu, když se za mnou rozjeli. Pak jsem se jim snažil fouknout, protože mě z dobrých důvodů napadlo, že bych moh dostat nařezáno, že jsem tam chodil. K téhle myšlence mě inspiroval Degarmo.“

Webber šlehl pohledem po Degarmovi. Degarmo upíral tvrdé, modré oči přes kancelář do stěny před sebou. Řekl jsem: „A Cooneyho jsem bouch do nosu, teprve když mě donutil napít se whisky a pak mě,

když jsem se napil, praštil do žaludku, abych si poprskal whiskou sako a byl cítit. Ale o tomhle triku vy přece jistě neslyšíte poprvé, pane kapitáne.“

Webber zlomil novou sirku. Opřel se v křesle a zadíval se na malé, tuhé kotníčky svých prstů. Znovu pohlédl na Degarma a řekl: „Jestli vás dnes povýšili na policejního náčelníka, snad byste mě do toho mohl zasvětit.“ Degarmo řekl: „No co, trochu si pohráli s čmuchalem. Jen tak, z legrace. Když někdo nerozumí žertu –“

Webber řekl: „Umístil jste tam Dobbse a Cooneyho?“

„No – ano, umístil,“ řekl Degarmo. „Nevím, proč bysme těmhle zvědavcům museli trpět, že nám sem věčně lezou a šťourají do dávno vyřízených případů jen proto, aby sehnali kšeft a pumpli pár starých kořenů o kulatou sumičku na honoráři. Takoví chlapi potřebují dostat za vyučenou.“

„Tak se na to díváte vy?“ zeptal se Webber.

„Přesně tak se na to dívám já,“ řekl Degarmo.

„Rád bych věděl, co potřebuje člověk jako vy,“ řekl Webber. „Momentálně, myslím, potřebujete trochu na vzduch. Nešel byste se ho, prosím, nalokat, pane poručíku?“

Degarmo pomalu otevřel ústa. „Chcete říct, že si přejete, abych vyprejsknul?“

Webber se zničehonic předklonil a ostrou bradou přitom téměř rozřízl vzduch, jako kdyby to byla příď křižníku. „Byl byste tak laskav?!“

Degarmo se pomalu vztyčil, lícní kosti mu zflekately temným ruměncem. Opřel se tvrdou dlaní o desku psacího stolu a zadíval se na Webbera. Na okamžik zavládlo napjaté ticho.

Degarmo řekl:

„Jak myslíte, pane kapitáne. Ale neděláte dobře.“

Webber mu neodpověděl. Degarmo odešel ke dveřím a ven. Webber počkal, až se dveře zavřou, a pak promluvil.

„Vy tedy tvrdíte, že můžete ten půl druhého roku starý Almorův případ dát do souvislosti s dnešním střelením u Laveryho? Anebo chcete jen zamlžit obzor, poněvadž zatraceně dobře víte, že Laveryho zastřelila Kingsleyho manželka?“

„Souvislost s Laverym tu byla, ještě než ho zastřelili. Možná trochu volná souvislost, docela tenká nitka. Ale přece jen zase dost silná, aby se člověk zamyslel.“

„Zabýval jsem se tou aférou trochu důkladněji, než si možná myslíte,“ řekl Webber chladně. „I když jsem osobně jakživ neměl co dělat se smrtí Almorovy manželky a v té době jsem nebyl náčelníkem sboru detektivů. Jestli jste ještě včera ráno Almora ani neznal, musel jste se o něm od té doby hodně dozvědět.“

Vypověděl jsem mu, co jsem se přesně dozvěděl, jak od slečny Fromsettové, tak od Graysonových.

„Takže podle vaší teorie Lavery možná vydíral dr. Almora?“ zeptal se, když jsem skončil. „A právě to možná nějak souvisí s tou vraždou?“

Není to žádná teorie. Není to nic víc než jistá možnost, nevyznal bych se ve svém řemesle, kdybych ji ignoroval, vztahy, pokud tu nějaké byly, mezi Laverym a Almorem, mohly být hluboké a nebezpečné, anebo to mohla být jenom docela povrchní známost, nebo ani ta ne. Co já vím, je docela dobře možné, že spolu v životě nepromluvili. Ale jestli Almorův případ vůbec nesmrdí, proč spouštět takovou hrůzu na člověka, který se o něj začne zajímat? To, že George Talleyho sebrali pro řízení v opilosti, právě když na tom případě pracoval, by mohla být náhoda. To, že Almore zavolal policajta, protože jsem si prohlížel jeho dům, a to, že Laveryho někdo zastřelil dřív, než jsem si ním mohl ještě jednou promluvit, by mohla být taky náhoda. Ale není náhoda, že dva vaši lidé dnes večer hlídali Talleyho dům, připravení, ochotní a schopní mi zatopit, kdybych se tam objevil.“

„To máte pravdu,“ řekl Webber. „A s tímhle incidentem sem taky ještě neskončil. Chcete podat žalobu?“

„Život je moc krátký, abych podával žaloby na policisty kvůli přepadení,“ řekl jsem.

Trošku zamrkal. „Tak to všechno smažeme a budem to považovat za užitečnou zkušenost,“ řekl. „A pokud vím, není na vás ani hlášení, můžete jít klidně domů, kdy chcete. A být váma, přenechal bych veškerou starost o případ Lavery kapitánu Webberovi, i o veškeré vzdálené souvislosti, které, jak se možná ukáže, má s případem Almorová.“

Řekl jsem: „A o všechny vzdálené souvislosti, které by mohl mít s ženskou jménem Muriel Chessová, kterou našli včera utopenou v horském jezírku poblíž Pumí Hory?“

Povytláhl drobná obočí: „Myslíte?“

„Jedině že vy ji možná neznáte jako Muriel Chessovou. Za předpokladu, že ji vůbec znáte, znal jste ji možná pod jménem Mildred Havilandová, a byla zaměstnána jako sestra v ordinaci dr. Almora. Ukládala do postele paní Almorovou tenkrát v noci, co ji pak našli mrtvou v garáži, a pokud okolo toho byly nějaké techtle mechtle, mohla vědět, kdo to udělal, a dala se uplatit nebo postrašit. Brzo potom zmizela z města.“

Webber sebral dvě sirky a zlomil je. Upřeně na mě hleděl malýma, ponurýma očima. Neříkal nic.

„A v tomhle bodě,“ řekl jsem, „narazíte na opravdu základní shodu okolností, na jedinou shodu, kterou jsem v celé té záležitosti ochoten připustit. Protože tahle Mildred Havilandová se v jedné riversideské pivnici seznámila s mužem jménem Bill Chess a z nějakého svého soukromého důvodu si ho vzala a odstěhovala se k němu ke Koloušimu jezeru. A Kolouší jezero patří muži, jehož žena udržovala důvěrně

styky s Laverym, a ten zas našel mrtvou paní Almorovou. Tomu říkám opravdová shoda okolností. Nic jiného to nemůže být, ale je to základní, zcela podstatná shoda. Z ní pramení všechno ostatní.“

Webber vstal od psacího stolu, přistoupil k chladíči vody a vypil dva papírové pohárky. Pomalu rozdrtil pohárky v dlani, zmačkal je do koule a hodil kouli do hnědého kovového košíku pod chladíčem. Odešel k oknům, postavil se tam a zahleděl se na záliv. Tenkrát ještě nebylo zatemnění a v přístavišti jachet svítilo množství světel. Pomalu se vrátil k psacímu stolu a sedl si. Zdvihl ruku a zmáčkl si nos. K něčemu se rozhodoval. Pomalu řekl: „Nevidím v tom, sakra, žádný smysl, chtít to nějak dávat dohromady s něčím, co se stalo o půl druhého roku později.“

„No nic,“ řekl jsem. „Díky, že jste mi věnoval tolik času.“ Zvedl jsem se k odchodu.

„Bolí vás to hodně?“ zeptal se, když jsem se sehnul a podrbal se na noze. „Dost, ale už je to lepší.“

„Policejní služba,“ řekl skoro něžně, „je sakra problém. To máte skoro jako s politikou. Vyžaduje nejlepší lidi, a není v ní nic, co by nejlepší lidi přitahovalo. A tak musíme pracovat s tím, co seženeme – a seženeme tohle.“

„Já vím,“ řekl jsem. „Mně to bylo vždycky jasné. Nestěžuju si na to. Dobrou noc, pane kapitáne.“

„Ještě moment,“ řekl. Posadte se na moment. Když už se v téhle souvislosti musíme zabývat taky případem Almomvá, co kdybysme si na něj trošku posvítili?“

„Už je skoro na čase, aby to někdo udělal,“ řekl jsem. Zase jsem se posadil.

28

Webber řekl tiše: „Někteří lidé si zřejmě myslí, že my tady jsme banda darebáků. Myslí si zřejmě, že takový chlápek zabije vlastní manželku a pak mi jednoduše zavolá a řekne: ‚Ahoj, kapitánku, mám tady jednu vraždičku a mrtvola mi překází v předsíni. A mám tu taky takový kapitálek, pět set dolarů v hotovosti, které u mě leží bez užitku.‘ A já na to řeknu: ‚Výborně. Ničeho se nedotýkej, hned jsem u tebe s dekou.‘ „

„Tak strašné to není,“ řekl jsem.

„Kvůli čemu jste chtěl mluvit s Talleyem, když jste k němu dnes večer šel na návštěvu?“

„Měl nějaký tip ohledně smrti Florence Almorové. Její rodiče ho najali, aby za tím šel, ale on jim nikdy neřekl, co to bylo.“

„A vy jste si myslel, vám že to řekne?“ zeptal se Webber sarkasticky.

„Neměl jsem na vybranou než to zkusit.“

„Anebo jste chtěl jenom prostě oplatit Degarmovi, že na vás začal pouštět hrůzu?“

„To snad taky hrálo nějakou roli,“ řekl jsem.

„Talley byl drobný vyděrač,“ řekl Webber opovržlivě. „Při více než jedné příležitosti. V každém případě bylo docela dobré, že jsme se ho zbavili. Já vám povím, co to měl za trumf. Měl střevíček, který ukradl Florence Almorové z nohy.“

„Střevíček?“

Webber se pousmál. „Nic víc než střevíček. Potom jsme ho našli schovaný u něho v domě. Byla to taková taneční skořepinka ze zeleného sametu, s podpatkem posázeným drobnými kameny. Zakázková práce od nějakého hollywoodského ševce, který vyrábí obuv pro filmování a tak podobně. A teď se mě zeptejte, co bylo na tom střevíčku důležité.“

„Co na něm bylo důležité, pane kapitáne?“

„Měla dva páry, přesně stejné, vyrobené na jednu objednávku. Jak jsme zjistili, není to nic zvláštního. Pro případ, že se jeden sešlape nebo že si nějaký ožralý býk splete dámskou nohu s parketem.“ Udělal pauzu a kysele se usmál. „Jeden ten pár neměla, jak se zdá, nikdy na noze.“

„Mám dojem, že začínám chápat,“ řekl jsem.

Opřel se v křesle a ťukal na postranní opěradla. Čekal. „Chodníček z postranního vchodu do garáže je z drsného betonu,“ řekl jsem. „Z hodně drsného betonu. Dejme tomu, že po něm nešla, že ji někdo nesl. A dejme tomu, že ten, kdo ji nesl, jí obul střevíčky — a obul jí ten, který nikdy neměla na noze.“

„Ano?“

„A dejme tomu, že Talley si toho všiml, když Lavery telefonoval doktorovi, který byl na pochůzce. A tak sebral ten nenošený střevíček, protože ho pokládal za důkaz, že Florence Almorovou někdo zavraždil.“ Webber přikývl. „Důkaz by to byl, kdyby ho nechal, kde ho našel, aby ho tam našla policie. Jakmile ho jednou sebral, byl to už jenom důkaz toho, že je krysa.“

„Dělali jí zkoušku na kysličník uhelnatý?“ Položil ruce dlaněmi na stůl a zadíval se na mě. „Ano,“ řekl. „A opravdu ho v krvi měla. Vyšetřující tehdy také nenašli nic podezřelého na okolnostech smrti. Nikde žádné známky násilí. Policie uvěřila, že dr. Almore svou ženu nezabil. Snad to byla mýlka. Řekl bych, že vyšetřování bylo vedeno trochu povrchně.“

„A kdo je vedl?“ zeptal jsem se.

„Na to si, myslím, umíte odpovědět sám.“

„A když přišla policie na místo činu, to si nikdo nevšiml, že jí chybí střevíček?“

„Když přišla policie, žádný střevíček jí nechyběl. Nesmíte zapomínat, že po Laveryho zavolání se dr. Almore vrátil domů dřív, než zavolali policii. O té chybějící botě víme jenom od Talleyho a ten mohl docela dobře ukrást nenošenou botu z domu. Postranní vchod nebyl zamčený. Služky spaly. Proti tomu se dá namítnout, že Talley sotva mohl vědět o nějakém nenošeném střevíci k ukradnutí. Ale nevylučoval bych, že

ho něco takového mohlo napadnout. Je to mazaný lotřík. Jenže na krk mu takovéhle nutné vědomosti hodit nemůžu.“

Seděli jsme, hleděli jsme jeden na druhého a přemýšleli jsme o tom.

„Pokud ovšem,“ řekl Webber pomalu, „bychom nemohli předpokládat, že ta Almorova zdravotní sestra nebyla domluvená s Talleyem, že na Almora naraří past a budou z něj ždímat. To je možné. Jisté okolnosti by tomu nasvědčovaly. Ale víc okolností tomu nenasvědčuje. Jaké máte důvody k tvrzení, že ta dívka, co se utopila v horách, je sestra z Almorovy ordinace?“

„Mám dva důvody, žádný není sám o sobě nezvratný, ale dohromady jsou hezky pádné. Nějaký ostrý hoch, který vypadal a choval se jako Degarmo, byl před několika nedělemi nahoře v horách a ukazoval tam fotografii Mildred Havilandové. Ta fotografie vypadala podobně jako Muriel Chessová. Jiné vlasy, jiné obočí a tak dále, ale docela ucházející podoba. Nikdo mu moc nevyšel vstříc. Vystupoval tam jako De Soto a říkal, že je polda z Los Angeles. V Los Angeles není žádný polda, který by se jmenoval De Soto. Když se o tom doslechla Muriel Chessová, vypadala celá postrašená. Jestli to opravdu byl Degarmo, dá se to snadno zjistit. Ten druhý důvod je, že v Chessově chatě v krabici s práškovým cukrem schoval někdo zlatý nákotník se srdíčkem. Našel se po její smrti, když už jejího manžela zatkli. Na zadní straně srdíčka je vyrytý nápis: *Mildred od Ala. 28. června 1938. Z lásky.*“

„To mohl být nějaký jiný Al a nějaká jiná Mildred,“ řekl Webber.

„Tomu přece sám nevěříte, pane kapitáne.“

Předklonil se a píchl ukazovákem do vzduchu. „Co tím vším chcete přesně dokázat.“

„Chci tím dokázat, že Kingsleyho manželka nezastřelila Laveryho. Že jeho smrt nějak souvisí se záležitostmi Almorová. A s Mildred Havilandovou. A snad s dr. Almorem.

Chci tím dokázat, že Kingsleyho žena zmizela, protože se stalo něco, z čeho dostala pořádný strach, že možná ví, možná neví, něco o pachateli, ale že sama nikoho nezavraždila. Jestli se mi to podaří dokázat, vydělám pět set dolarů. A snažit se o tohle je docela zákonná činnost.“

Přikývl. „To jistě je. A já jsem první, kdo by vám pomáhal, kdybych věděl, že něco mluví pro vaši hypotézu. Tu ženskou jsme nenašli, ale zatím na to bylo strašně málo času. Ale nemůžu vám pomáhat šit boudu na jednoho z mých mláďenců.“

Řekl jsem: „Slyšel jsem vás říkat Degarmovi Ale. Jenže já měl na mysli Almora. Ten se jmenuje Albert.“

Webber se podíval na palec. „Jenomže ten se s tím děvčetem nikdy neoženil,“ řekl tiše. „Degarmo ano. A řeknu vám, dávala mu zabrat. Spoustu jeho špatných vlastností má na svědomí ona.“

Seděl jsem tiše jako pěna. Za chvíli jsem řekl: „Začínají se mi rýsovat věci, o kterých jsem neměl ani tušení. Co to bylo za děvče?“

„Mazaná, lstivá jak liška a zkažená. S chlapy to uměla. Stačilo, aby luskla prsty, a plazili se před ní po zemi. Ten lamželezo venku by vám ještě teď utrl hlavu, kdybyste se o ni v řeči jen otřel. Rozvedla se s ním, ale pro něho to tím neskončilo.“

„Víš, že je mrtvá?“

Hezkou chvíli seděl Webber tiše a pak řekl: „Podle jeho řeči bych myslel, že ne. Ale jak by to mohl nevědět, jestli je to ona?“

„V horách ji tenkrát nenašel – pokud víme.“ Vstal jsem a opřel jsem se o desku stolů. „Podívejte, pane kapitáne, vy si ze mě střílíte, že?“

„Nestřílím. Ani co by za nehet vlezlo. Někteří chlapi jsou takoví a některé ženské z nich tohle dokážou udělat. Jestli si myslíte, že Degarmo ji jel hledat do hor proto, že jí chtěl něco provést, tak víte o životě asi tolik jako nemluvně.“

„To jsem si nikdy tak docela nemyslel,“ řekl jsem. „Možné by to bylo, pokud se tam v horách Degarmo ovšem dobře vyznal. Ten, kdo to děvče zavraždil, se tam vyznal.“

„Všechno, co jsme si řekli, je jen mezi náma,“ pravil Webber. „A chtěl bych, aby to taky mezi náma zůstalo.“

Přikývl jsem, ale neslíbil jsem mu nic. Znova jsem mu dal dobrou noc a odešel jsem. Jak jsem šel přes kancelář ke dveřím, díval se za mnou. Díval se smutně, jako kdyby mu někdo něco udělal.

Chrysler stál na policejním parkovišti vedle budovy, klíčky trčely v startéru a ani jeden blatník nebyl naražený. Cooney svou hrozbu nesplnil. Odjel jsem zpátky do Hollywoodu a odešel jsem do svého bytu v Bristolu. Bylo pozdě, skoro půlnoc.

V zelené a slonově žluté chodbě bylo hrobové ticho, až na to, že v jednom z bytů zvonil telefon. Zvonil tvrdošijně, a jak jsem se blížil ke svým dveřím, pořád hlasitěji. Odemkl jsem dveře. Byl to můj telefon. Šel jsem potmě přes pokoj k dubovému stolu, kde na polici, přiražené k boční stěně, stál aparát. Než jsem k němu dorazil, zazvonil ještě aspoň desetkrát. Zdvihl jsem sluchátko z vidlice, ohlásil jsem se a byl to Derace Kingsley.

Hlas měl sklíčený, rozechvělý, přiškrcený. „Panebože, kde sakra vězíte?“ utrl se na mě. „Už vás volám půl dne.“

„No dobře. Tady jsem,“ řekl jsem. „Co je?“

„Dostal jsem zprávu od ní.“

Sevřel jsem sluchátko vší silou, pomalu jsem se nadechl a pomalu jsem vydechl. „Povídejte,“ řekl jsem. „Jsem kousek od vás. Za pět za šest minut mě čekejte.

A připravte se na akci.“

Zavěsil.

Zůstal jsem stát a držel jsem sluchátko na půl cesty mezi uchem a vidlicí. Pak jsem je velice pomalu položil do vidlice a zadíval jsem se na ruku, která je před chvílíčkou držela. Byla napůl otevřená a prsty byly křečovitě ohnuté, jako kdyby pořád ještě držely aparát.

Zaznělo diskrétní, půlnoční zaklepání na dveře, šel jsem k nim a otevřel jsem je. V krémovém sportovním saku se žlutozeleným šátkem kolem krku pod volně ohrnutým límcem vypadal Kingsley veliký jako kůň. Hluboko do čela měl naražený tmavý, červenohnědý klobouk s ohnutou střechou a oči pod střechou klobouku vypadaly jako oči nemocného zvířete.

Byla s ním slečna Fromsettová. Objevila se v dlouhých kalhotách k tělu, v sandálech a tmavozeleném plášti, byla bez klobouku a vlasy se jí prostopášně třpytily. V uších měla náušnice v podobě dvou umělých drobných gardénií, visících jedna nad druhou, dvě na každém uchu. Spolu s ní vešel do dveří Gillerlain Royalty, šampaňské mezi voňavkami.

Zavřel jsem dveře, ukázal jsem na židle a řekl jsem: „Napijete se, to vám asi udělá dobře.“

Slečna Fromsettová si sedla do křesla, přehodila si nohu přes nohu a rozhlédla se po cigaretách. Jednu našla, zapálila si ji pomalým, nedbalým ornamentálním gestem a smutně se usmála někam do kouta ke stropu. Kingsley zůstal stát uprostřed pokoje a zkoušel kousnout se do brady. Odešel jsem do jídelničky, namíchal jsem tři koktaily, přinesl je do pokoje a naservíroval jsem jim je. S jedním jsem si šel sednout do křesla u šachového stolku. Kingsley řekl: „Co jste dělal a co se vám stalo na noze?“

Řekl jsem: „Kopl mě jeden polda. To je takový dáreček od policie v Bay City. Mají tam na tohle zavedenou úplnou dárkovou službu. A kde jsem byl? V base, pro řízení motorového vozidla v podnapilém stavu. A jak se tak na vás dívám, myslím, že tam budu co nevidět zas.“

„Nevím, o čem mluvíte,“ řekl úsečně. „Nemám nejmenší tušení. A teď není zrovna vhodná doba na dělání legrace.“

„Tak ji nedělejte,“ řekl jsem. „Jakou zprávu jste dostal a kde je vaše žena?“

Sedl si s koktailem, zkřivil prsty pravé ruky a sáhl si pod sako. Vynořily se s obálkou, s podlouhlou obálkou. „Tohle jí vemete,“ řekl. „Pět set dolarů. Chtěla víc, ale víc nesehnal. Proplatili mi šek v jednom baru. Nebyla to žádná legrace. Musí se dostat z města.“

Řekl jsem: „Z kterého města?“

„Odněkud z Bay City. Nevím odkud. Sejdete se v podniku, který se jmenuje ‚U páva‘ na Arguello Boulevardu na rohu Osmé ulice nebo tam někde v okolí.“

Podíval jsem se na slečnu Fromsettovou. Pořád se dívala do rohu na strop, jako kdyby tu byla jen proto, že ji sem Kingsley svezl.

Kingsley mi hodil obálku, dopadla na šachový stolek. Podíval jsem se dovnitř. Byly to opravdu peníze. Až potud dávala jeho historka smysl. Nechal jsem obálku ležet na leštěném stolečku, vykládaném hnědými a bledě zlatými čtverci.

Řekl jsem: „Copak nemůže sehnat peníze sama? Její šek by vzali v každém hotelu. Většinou by jí za něj dali peníze. To jí snad zamrzlo bankovní konto nebo co?“

„Nemluvte tak o vážných věcech,“ řekl Kingsley těžce. „Je v ošklivé situaci. Nevím, jak to ví, že je v ošklivé situaci. Pokud ovšem nevysílali zatykač v rádiu. Nevysílali?“

Řekl jsem, že nevím. Nemám času nazbyt, abych poslouchal policejní hlášení. Byl jsem plně zaměstnán posloucháním živých policistů.

Kingsley řekl: „Ať je to jak chce, ona teď nebude riskovat, aby si někde dávala proplácet šek. Až dosud to šlo. Ale teď to nejde.“ Pomalu zdvihl oči a zadíval se na mě tak nepřítomně, že jsem se v životě s mnoha takovými pohledy nesetkal.

„No dobře. Těžce najdeme nějaký smysl v něčem, co žádný smysl nemá,“ řekl jsem. „Tak ona je v Bay City. Mluvil jste s ní?“

„Ne. Mluvila s ní slečna Fromsettová. Volala do kanceláře. Právě skončily úřední hodiny, ale byl se mnou ten polda z pobřeží, kapitán Webber, takže slečna Fromsettová ji pochopitelně nechtěla spojit. Řekla jí, aby zavolala ještě jednou. Crystal jí nedala žádné číslo, na které bysme mohli volat my.“

Podíval jsem se na slečnu Fromsettovou. Spustila oči se stropu a upřela mi je na temeno hlavy. Neměla v nich pranic. Podobaly se zataženým záclonám.

Kingsley pokračoval: „Já nechtěl mluvit s ní. Ona nechtěla mluvit se mnou. Nechci se s ní setkávat. Myslím, že je mimo veškerou pochybnost, že Laveryho zastřelila ona. Webber si to, jak se zdá, myslí určitě.“

„To nic neznamena,“ řekl jsem. „Co Webber říká a co si myslí, nemusí zdaleka být jedno a to samé. Ale nelíbí se mi, že ona ví, že po ní jde policie. Pro zábavu už dávno nikdo policejní krátkovlnnou vysílačku neposlouchá. Tak ona zavolala později ještě jednou. A pak?“

„Bylo skoro půl sedmé,“ řekl Kingsley. „Museli jsme zůstat v kanceláři a čekat, až zavolá. Povězte mu to vy.“ Otočil se k dívce.

Slečna Fromsettová řekla: „Brala jsem ten hovor v kanceláři pana Kingsleyho. Seděl přímo vedle mě, ale nemluvil. Řekla, že peníze máme poslat do baru ‚U páva‘, a ptala se, kdo je přinese.“

„Měla jste dojem, že má strach?“

„Vůbec ne. Mluvila naprosto klidně. Skoro bych řekla s ledovým klidem. Všechno měla promyšlené. Uvědomila si, že ty peníze bude muset přinést někdo, koho třeba nezná. Připadalo mi, že ví, že Derry – pan Kingsley je nepřinese.“

„Říkejte mu Derry,“ řekl jsem. „Bude mi aspoň jasné, koho máte na mysli.“

Pousmála se. „Bude se chodit dívat do baru ‚U páva‘ každou hodinu, vždycky asi patnáct minut po celé hodině. A já – nějak mi připadalo samozřejmé, že tam půjdete vy. Tak jsem jí popsala, jak vypadáte. A musíte si vzít Derryho šátek. Ten jsem jí popsala. On si vždycky trochu šatstva nechává v kanceláři a měl tam tenhle šátek. Je dost nápadný.“

To tedy byl. Byla to fantasmagorie, sestavená z tučných zelených ledvinek, rozložených na pozadí z vaječného žloutku. S tou budu stejně nápadný, jako kdybych tam přivezl červenomodrobílý trakař.

„Na to, jaký má slepičí mozeček, vede si docela dobře,“ řekl jsem.

„Ted’ není vhodná chvíle na legraci,“ poznamenal ostře Kingsley.

„To už jste říkal,“ odpověděl jsem mu. „Ale je to od vás zatracená troufalost, jestli vám připadá samozřejmé, že tam půjdu financovat někoho, koho, jak vím, hledá policie, aby se mohl zdejchnout.“

Zamnul si rukou koleno a tvář zkroutil do prohnaneho úšklebku.

„Připouštím, že na vás chceme trošku moc,“ řekl. „No, ale dohodneme se, ne?“

„Všichni tři budem mít na krku spoluvinu po dokonaném činu. Její manžel a jeho osobní sekretářka by se z toho možná bez velkých potíží vykroutili, ale co by za to udělali mně, to by nikomu na světě nepřipadalo jako ideální dovolená.“

„Zařídím to tak, že se vám to vyplatí,“ řekl. „A žádnou spoluvinu na krku mít nebudeme, jestli nic neprovedla.“

„Jsem ochoten předpokládat, že neprovedla,“ řekl jsem. „Jinak bych tu s váma nemluvil. Ale jedno vám říkám: jestli se mi bude zdát, že někoho zavraždila, předám ji policii.“

„Ona vám nic neřekne,“ pravil.

Sáhl jsem po obálce a strčil jsem ji do kapsy. „Řekne, pokud bude stát o tohle.“ Podíval jsem se na náramkové hodinky. „Jestli hned vyrazím, můžu ještě stihnout termín ve čtvrt na dvě. Touhle dobou už ji v tom baru musejí znát jak falešný pětník. Pro mě je to tím lákavější.“

„Obarvila si vlasy na tmavohnědé,“ řekla slečna Fromsettová. „To by snad mohlo trošku pomoci.“

Řekl jsem: „Mně nepomáhá, ani když si řeknu, že mám schůzku s nevinným pocestným.“ Dopil jsem skleničku a vstal jsem. Kingsley do sebe svou sklenici hodil, vstal, odmotal si šátek s krku a podal mi ho. „Co jste to tam prováděl, že na vás vlítla policie?“ zeptal se.

„Řídil jsem se informacemi, které mi velmi laskavě opatřila slečna Fromsettová. Na základě těch informací jsem začal pátrat po člověku jménem Talley, který tenkrát vyšetřoval případ Almorová. A na základě toho jsem skončil v lapáku. Měli ten dům pod dohledem. Talley je soukromý detektiv, kterého si najali Graysonovi,“ dodal jsem a pohlédl jsem na tu vysokou tmavovlasou dívku. „Vy už mu asi budete umět vysvětlit, o co jde. Stejně na tom nezáleží. Já na to teď nemám čas. Počkáte na mě společně tady?“

Kingsley zavrtěl hlavou. „Půjdem ke mně a budeme čekat, až nás zavoláte.“

Slečna Fromsettová vstala a zívla. „Já ne. Jsem unavená, Derry. Půjdu si domů lehnout.“

„Půjdeš se mnou,“ řekl břitce. „Musím tě mít u sebe, nebo zcvokovatím.“

„Kde bydlíte, slečno Fromsettová?“ zeptal jsem se. „V Brysonově mrakodrapu na Sunset Place. Byt číslo 716. Proč?“ Podívala se na mě pátravě.

„Možná že se s vámi někdy budu potřebovat spojit.“ Po Kingsleyho ponurém obličejí se mihl záblesk podráždění, ale oči měl pořád jako oči nemocného zvířete. Omotal jsem si jeho šátek kolem krku a šel jsem do jídelničky zhasnout. Když jsem se vrátil, stáli oba u dveří. Kingsley ji obejmul rukou kolem ramen. Vypadala velmi unaveně a dost otráveně.

„No, tak já doufám –“ začal a pak ke mně rychle přistoupil a podal mi ruku. „Vy jste opravdu poctivý chlap, Marlowe.“

„Tak běžte, zmizte,“ řekl jsem. „Jděte pryč. Jděte co nejdál odsud.“

Šlehl po mně zlým pohledem a pak odešli. Počkal jsem, dokud jsem neslyšel, že přijel výtah, zastavil, dveře se otevřely a zavřely a výtah se rozjel dolů. Pak jsem odešel taky, dolů po schodech do garáže v suterénu a znovu jsem probudil ze spánku svého chryslera.

30

Bar ‚U páva‘ byl v úzké budově vedle obchodu s upomínkovými předměty, za jehož výkladem jiskřil ve světle pouliční lucerny táč plný skleněných zvířátek. Bar ‚U páva‘ měl průčelí ze skleněných cihel a kolem páva z barevných skel, zapuštěného do cihel, lilo se zevnitř přitlumené světlo. Vešel jsem dovnitř kolem španělské stěny, rozhlédl jsem se po lidech u barového pultu a pak jsem se posadil k vnějšímu okraji malého boxu. Světlo v místnosti bylo jantarové, kožené potahy oranžově červené a v boxech stály leštěné stolky z plastické hmoty. V jednom boxu chmurně popíjeli pivo čtyři vojáci, oči měli trochu skelné a zřejmě už je

otravovalo i pití piva. Box naproti nim, kde seděla společnost dvou děvčat a dvou nastrojených mladíků, byl jediným zdrojem hluku v místnosti. Neviděl jsem nikoho, kdo by se podobal mé představě o Crystal Kingsleyové.

Scvrklý číšník se zlýma očkama a s obličejem jako ohlodaná kost položil na stolek přede mne servítek s natištěným pávem a přinesl mi cocktail bacardi. Popíjel jsem ho a díval jsem se na jantarový ciferník hodin nad barem. Bylo právě čtvrt na dvě pryč.

Jeden z mužů s těmi dvěma děvčaty se najednou zvedl, upjatě odešel ke dveřím a zmizel. Ozval se hlas toho druhého:

„To ho musíš hnedka urážet?“

Zvonivý dívčí hlásek řekl: „Urážet? Jeho? To se ti povedlo! Vždyť mě požádal o ruku.“

Mužský hlas pravil vyčítavě: „No, ale urážets ho nemusela, nemyslíš?“

Jeden z vojáků se najednou zasmál hlubokým basem, pak si smích setřel z obličeje hnědou rukou a znova se napil piva. Podrbal jsem se vzadu na noze pod kolenem. Pořád bylo ještě horké a oteklé, ale pocit ochromení už zmizel. Do baru přišel mrňavý, bledoučký mexikánský kluk s obrovskými očima, pobíhal od boxu k boxu a snažil se prodat pár kousků ranních novin, než ho barman vyhodil. Koupil jsem si jedny a prohlédl je, jestli tam nejsou nějaké zajímavé vraždy. Nebyly.

Složil jsem noviny a pak jsem zbystřil pozornost, protože odkudsi se vynořila štíhlá hnědovláska v uhlově černých pantalonech, v žluté košili a v dlouhém šedivém plášti a přešla kolem boxu, ani se na mě nepodívala. Snažil jsem se uvědomit si, jestli mi je její obličej povědomý, anebo jestli to je jenom takový standardní typ libové krásky trochu tvrdých rysů, že jsem ho už musel vidět aspoň desettisíckrát. Odešla kolem španělské stěny ven na ulici. Dvě minuty nato se vrátil ten mrňavý mexický kluk, zašilhal po barmanovi, přeběhl přes místnost a zastavil se přede mnou.

„Pane,“ řekl a nádherné velké oči mu svítily uličnictvím.

Potom mi pokynul prstem a vyběhl zas ven. Dopil jsem koktail a šel jsem za ním. Dívka v šedivém plášti, žluté košili a černých pantalonech stála před obchodem s upomínkovými předměty a dívala se do výkladu. Když jsem se objevil na ulici, pohnula očima. Přistoupil jsem k výkladu a postavil jsem se vedle ní. Znova se na mě podívala. Obličej měla bílý a unavený. Vlasy vypadaly temnější než jen tmavohnědé. Odvrátila oči a promluvila do výkladu.

„Dejte mi, prosím, ty peníze.“ Sklo výkladní skříně se jí před ústy trochu zamžilo.

Řekl jsem: „Musel bych vědět, kdo jste.“

„Vy víte, kdo jsem,“ řekla tiše. „Kolik jste mi přinesl?“

„Pět set.“

„To nestačí,“ řekla. „To vůbec nestačí. Rychle, dejte to sem. Čekala jsem celou věčnost, až někdo přijde.“

„Kde si mužem promluvit?“

„Nemáme o čem. Dejte mi ty peníze a jděte pryč.“

„Tak jednoduché to není. To, co dělám, je pro mě hodně riskantní. Na revanš se musím aspoň dozvědět, co se děje a na čem jsem.“

„Běžte se bodnout,“ řekla kysele. „To nemohl přijít sám? Nestojím o žádné řeči. Potřebuju odsud vypadnout, a co nejdřív.“

„Vy jste přece nechtěla, aby chodil sám. Podle vašich řečí si myslel, že s ním nechcete mluvit ani telefonicky.“

„To měl pravdu,“ řekla úsečně a pohodila hlavou. „Ale se mnou si promluvit musíte,“ řekl jsem. „Mě se tak lehce nezbavíte jako jeho. Buď si promluvíte se mnou, nebo s policií. Tomu neutečete. Jsem soukromý detektiv a musím si taky trochu krýt záda.“

„To je mu podobné, tomu nádherovi,“ řekla. „Pošle si na mě soukromého detektiva.“ V hlase jí zazněl hluboký posměšek.

„Udělal to, jak uměl nejlíp. Nebylo pro něho nic lehkého vědět, co má dělat.“

„O čem chcete mluvit?“

„O vás, a co jste celou tu dobu dělala, kde jste byla a co hodláte podnikat. O takových věcech. Jsou to maličkosti, ale důležité maličkosti.“

Dýchla na sklo výkladní skříně a počkala, až se pára, která jí šla od úst, rozptýlí.

„Myslím, že byste ve vlastním zájmu udělal mnohem lip,“ pravila pořád tím chladným, nic neříkajícím hlasem, „kdybyste mi dal ty peníze a nechal mě, abych si poradila sama.“

„Ne.“

Znova po mně zlostně zašilhala. Pak netrpělivě pokrčila rameny v šedivém plášti.

„No dobře, když musí být po vašem. Bydlím v Granadě, na Osmé, dva bloky odtud na sever. Byt číslo 618. Dejte mi deset minut náskok. Chci tam radši přijít sama.“

„Mám tu vůz.“

„Radši bych šla sama.“ Rychle se otočila a vyrazila pryč. Došla až na roh, přešla přes bulvár a zmizela na protější straně pod stromořadím pepřovníků. Odešel jsem si sednout do chryslera a dal jsem jí těch deset minut náskok, než jsem nastartoval.

Granada byl ohyzdný šedivý rohák. Domovní dveře z tabulového skla byly v úrovni chodníku. Zajel jsem za roh a uviděl jsem mléčnou kouli s nápisem „Garáže“. Do garáže se jelo po svažující se rampě, která

vedla do hrobového, gumou páchnoucího ticha vozů, zaparkovaných v řadách. Ze skleněné budky vyšel černošský kolohnát a přelétl pohledem můj chrysler.

„Kolik chcete, když si ho tu na chvílku nechám? Jdu nahoru.“

Pohlédl na mě zlýma, zastřenýma očima. „Je už drobet pozdě, šéfe. A taky potřebuje pořádně oprášit. To bude dolar.“

„Co se tu děje?“

„To bude dolar,“ řekl bezvýrazně.

Vypadl jsem. Dal mi lístek. Já mu dal ten dolar. Ani jsem se ho neptal, řekl mi sám, že výtah je vzadu vedle pánského záchodu.

Vyjel jsem do šestého poschodí, díval jsem se na čísla na dveřích, poslouchal jsem ticho a ucítil jsem mořský vzduch, který vál dovnitř na koncích chodeb. Vypadalo to na dost slušný činžák. V každém činžáku bydlí pár paniček, které jsou veselé v rozkroku. To by vysvětlovalo dolar tomu černému kolohnátovi. Ten teda umí člověka odhadnout, ten mládenec.

Došel jsem ke dveřím bytu číslo 618, na chvílku jsem se zastavil před nimi a pak jsem lehce zaklepal.

31

Měla na sobě pořád ten šedivý plášť. Ustoupila mi z cesty a já vešel kolem ní do čtvercového pokoje s manželskými postelemi, které se dají zaklopit do stěny, a s minimem nezajímavého nábytku. Lampička na stolku u okna zalévala místnost ztlumeným, žlutavým světlem. Okno za stolkem bylo otevřené.

Dívka řekla: „Tak se posaďte a povídejte.“

Zavřela dveře a šla si sednout do ponurého staromódního houpacího křesla na druhé straně pokoje. Já se posadil na měkkou pohovku. V hlavách pohovky zakrývala bledě-zelená záclona otevřený průchod. Ten zřejmě vedl do koupelny a toaletního pokojíku. V nohou pohovky byly zavřené dveře. Zřejmě kuchyňka. A to bylo asi všecko. Dívka zkřížila nohy v kotnících, opřela si hlavu o opěradlo houpací židle a pohlédla na mne zpod dlouhých řas, příliš nalíčených maskarem. Obočí měla tenká, klenutá a stejně hnědá jako vlasy. Byl to klidný, záhadný obličej. Nevypadal na obličej ženské, která by zrovna plýtvala pohybem.

„Podle toho, co vím od Kingsleyho,“ řekl jsem, „jsem si vás představoval jinak.“ Zkřivila trochu rty. Neřekla nic.

„Ani podle toho, co vím od Laveryho,“ řekl jsem. „To jenom ukazuje, že s různými lidmi mluvíme různými jazyky.“

„Na takovéhle řečičky nemám čas,“ řekla. „Co vlastně potřebujete vědět?“

„On mě najal, abych vás našel. Pracoval jsem na tom. Předpokládal jsem, že to budete vědět.“

„Ano. Jeho muchlovací slečna z kanceláře mi to řekla do telefonu. Že prý za mnou přijde chlap, který se jmenuje Marlowe. Pověděla mi o tom šátku.“

Sundal jsem šátek s krku, složil jsem ho a strčil do kapsy.

Řekl jsem:

„Takže vím něco málo o tom, kde jste všude byla. Ne moc. Víím, že jste si nechala vůz v hotelu Prescott v San Bernardinu a že jste se tam sešla s Laverym. Víím, že jste poslala telegram z El Pasa. Co jste dělala pak?“

„Nechci od vás nic než ty peníze, co mi poslal. Nevím, co by vám mělo být do toho, kde jsem všude byla.“

„O tom se s váma hádat nemusím,“ řekl jsem. „Přijde jen na to, jestli ty peníze opravdu chcete.“

„No, jeli jsme do El Pasa,“ řekla unaveně. „Tenkrát jsem pomýšlela na to, že si ho vezmu. Tak jsem poslala ten telegram. Vy jste ten telegram viděl?“

„Ano.“

„No, a pak jsem si to rozmyslela. Řekla jsem mu, aby jel domů a mě nechal být. Udělal mi scénu.“

„A odjel domů a nechal vás být?“

„Ano. Proč by ne?“

„Co jste dělala potom?“

„Odjela jsem do Santa Barbary a pár dní jsem tam zůstala. De facto víc než týden. Pak jsem jela do Pasadeny. Zrovna tak. Pak do Hollywoodu. Pak jsem se nastěhovala sem. To je všechno.“

„A celou tu dobu jste byla sama?“ Trošku zaváhala a potom řekla: „Ano.“

„Nebyla jste s Laverym – třeba jen několik dnů?“

„Když odejel domů, tak už ne.“

„A co to mělo znamenat?“

„Co co mělo znamenat?“ To jí vylétlo poněkud ostře

„Co to mělo znamenat, že jste se potloukala po všech těch všelijakých městech a nedala o sobě vůbec vědět? Copak jste nevěděla, že si bude dělat starosti?“

„Vy myslíte můj manžel?“ pravila chladně. „S tím jsem si moc hlavu nelámala. Myslel si přece, že jsem v Mexiku, ne? A pokud jde o to, co to všechno mělo znamenat –no, prostě jsem si to celé musela urovnat v hlavě. Život se mi beznadějně zašmodrchal. Musela jsem být někde úplně sama a chtěla jsem se pokusit, dát se do pořádku.“

„Předtím,“ řekl jsem, „jste strávila měsíc u Koloušího jezera, pokoušela jste se dát si všechno do pořádku a nikam to nevedlo. Je to tak?“

Podívala se na vlastní střevíce a pak na mě a vážně přikývla. Vlnitá hnědé vlasy jí sklouzly po tvářích do obličeje. Zdvihla levou ruku a shrnula si je zpátky a pak se prstem podrbala na spánku.

„Měla jsem dojem, že potřebuju nějakou změnu prostředí,“ řekla. „Nemuselo to být zrovna zajímavé prostředí. Jenom nějaké cizí prostředí. Aby mi nic nepřipomínalo. Kde bych byla hodně sama. Třeba nějaký hotel.“

„A jak se vám to daří?“

„Moc ne. Ale k Deraci Kingsleymu se nevrátím. On chce, abych se vrátila?“

„To nevím. Proč jste se vrátila sem, do města, kde bydlí Lavery?“

Kousla se do kotníčku prstu a pohlédla na mě přes zaťatou pěst.

„Chtěla jsem ho zas vidět. Strašně mi popletl hlavu. Miluju ho, a přitom – no, asi ho prostě miluju. Ale ne že bych si ho chtěla vzít. Dává to nějaký smysl?“

„Tohle dává. Ale nevracet se domů a potloukat se po všelijakých obskurních hotelích, to smysl nedává. Pokud vím, žila jste si po léta, jak jste chtěla.“

„Musela jsem být sama, abych – abych si to všechno promyslela,“ řekla skoro zoufale a znova se hezky silně kousla do prstu. „Dáte mi, prosím, ty peníze a odejdete?“

„Jistě. Už běžím. Ale neměla jste právě tenkrát ještě nějaký jiný důvod proč odjíždět od Koloušího jezera? Například něco ve spojitosti s Muriel Chessovou?“

Zatvářila se překvapeně. Ale překvapeně se umí zatvářít každý. „Proboha, co by to mělo být? Taková natvrdlá cuchta – co mně na ní záleží?“

„Myslel jsem si, jestli jste se třeba nepohádaly – kvůli Billovi.“

„Kvůli Billovi? Myslíte Billa Chesse?“ Vypadala ještě překvapeněji. Skoro až moc

. „Bill tvrdí, že jste ho sváděla.“

Opřela hlavu o opěradlo a nepřesvědčivě, plechově se zasmála. „Proboha, ten uvozdřený ožrala?“ Najednou jí obličej vystřízlivěl. „Co se stalo? K čemu ty tajnosti?“

„Možná že je to uvozdřený ožrala,“ řekl jsem. „Policie si myslí, že je to krom toho taky vrah. Vrah své ženy. Našli ji v jezeře utopenou. Ležela tam měsíc.“

Olízla si rty, sklonila hlavu k rameni a zadívala se na mě upřeně. Rozhostilo se elegantní hrobové ticho. Kolem nás proudil do pokoje vlhký dech Pacifiku.

„Moc mě to nepřekvapuje,“ řekla pomalu. „Tak to nakonec dopadlo takhle. Občas se spolu strašně poprali. Vy jste si myslel, že tohle mělo něco společného s mým odjezdem?“

Přikývl jsem. „Nebylo to vyloučeno.“

„Nemělo to s ním vůbec nic společného,“ řekla vážně a zavrtěla hlavou. „Bylo to přesně tak, jak jsem vám řekla. Nijak jinak.“

„Muriel je mrtvá,“ řekl jsem. „Utopila se v jezeře. Vás to moc nevzrušuje, že ne?“

„Prakticky jsem ji neznala,“ řekla. „Opravdu. Byla strašně uzavřená. Konec konců –“

„To jste ovšem asi nevěděla, že jeden čas byla zaměstnaná v ordinaci dr. Almora?“

To už se tvářila naprosto zmateně. „Jakživa jsem nebyla u dr. Almora v ordinaci,“ řekla zvolna. „Několikrát byl u nás, ale to už je strašně dávno. Já – o čem to vlastně mluvíte?“

„Muriel Chessová se ve skutečnosti jmenovala Mildred Havilandová a byla sestrou v ordinaci dr. Almora.“

„To je divná náhoda,“ řekla udiveně. „Věděla jsem, že Bill se s ní seznámil v Riverside. Nevěděla jsem jak a za jakých okolností, ani odkud pocházela. V ordinaci dr. Almora, říkáte? To přece nemusí nic znamenat, nebo ano?“

Řekl jsem: „Ne. Je to myslím opravdu jen náhoda. Takové věci se stávají. Ale už chápete, proč jsem s váma musel mluvit. Muriel našli utopenou, vy jste odjela a Muriel byla Mildred Havilandová, která byla jeden čas ve spojení s dr. Almorem – stejně jako Lavery, jenže zas jinak. A pak, Lavery bydlí naproti dr. Almorovi. Zdálo se vám, že znal – myslím, že Lavery znal – odněkud odjinud Muriel?“

Přemýšlela o tom a lehce se kousala do dolního rtu. „Tenkrát u jezera ji viděl,“ řekla nakonec. „Ale nechoval se, jako kdyby ji znal od dřívějšíka.“

„Přirozeně, to se dalo čekat,“ řekl jsem. „To je mu přesně podobné.“

„Pochybuju, že by měl Chris co dělat s dr. Almorem,“ řekla. „Znal se s Almorovou manželkou. Doktora, mám dojem, vůbec neznal. Takže asi nemohl znát ani sestru z jeho ordinace.“

„No, tak se mi zdá, že nevíte nic, co by mi nějak pomohlo,“ řekl jsem. „Ale aspoň vidíte, proč jsem s várna musel mluvit. Teď bych vám teda snad moh dát ty peníze.“

Vytáhl jsem obálku, vstal jsem a obálku jsem jí pustil do klína. Nechala ji tam ležet. Zase jsem se posadil. „Hrajete to moc dobře,“ řekl jsem. „To zmatené neviňátko se spodním tónem tvrdé zahořklosti. Lidé se ve vás škaredě pletli. Považovali vás za bezohledného blázna se slepičím mozečkem, který se neumí ovládat. Byli na strašném omylu.“

Zadívala se na mě a povytáhla obočí. Neřekla nic. Potom se jí koutky úst pozvedly v lehkém úsměvu. Sáhla po obálce, zaklepala jí na koleno a položila ji na stolek vedle sebe. Celou tu dobu ze mě nespouštěla oči. „A tu Fallbrookovou jste zahrála taky moc dobře,“ řekl jsem. „Když ale na to tak vzpomínám, zdá se mi, že jste to krapánek přehnala. Ale tehda jsem vám báječně naletěl. Ten purpurový klobouček, který by se

docela dobře vyjímá na blond hlavě, ale na hnědém vrabčím hnízdě volal o pomstu, to upadané nalíčení, jako kdyby vám to udělal ve tmě někdo s vyvrknutým zápěstím, to nervózní potrhle chování. Prostě všechno prvotřídní. A když jste mi tak zničehonic dala tu pistoli do ruky – úplně jsem ztvrdl.“

Zahihňala se a strčila ruce do hlubokých kapes pláště. Podpatky zaťukala o podlahu.

„Ale proč jste se tam vůbec vracela?“ zeptal jsem se. „Proč takové riziko, za denního světla, v půli dopoledne?“

„Tak vy si myslíte, že jsem zastřelila Chrise Laveryho?“ řekla klidně.

„Nemyslím. Vím to.“

„A proč jsem se tam vracela? To chcete vědět?“

„Vlastně mi na tom nezáleží,“ řekl jsem.

Zsmála se. Ostře, studeně. „Chtěl všechny moje prachy,“ řekla. „Vybral mi je z peněženky. Všechny, i drobné. Proto jsem se tam vrátila. Nebylo to žádné riziko. Vím, jak žil. Vlastně bylo bezpečnější se tam vrátit. Vzít například dovnitř mléko a noviny. V takových situacích ztrácejí lidi hlavu. Já ne. Nevěděla jsem, proč bych ji měla ztrácet. Je tak nesrovnatelně bezpečnější ji neztrácet.“

„Rozumím,“ řekl jsem. „Takže vy jste ho samozřejmě zastřelila v noci předtím. Mohlo mi to napadnout, ne že by to mělo nějaký význam. Zrovna se holil. Ale chlapi s tmavými vousy a dámskými návštěvami se někdy holí těsně, než jdou do postele, že ano?“

„Říká se to,“ pravila skoro vesele. „A co přesně s tím hodláte dělat?“

„Jestli jsem v životě poznal nějakou chladnokrevnou mrchu, tak jste to vy,“ řekl jsem. „Co s tím hodlám dělat? Přirozeně vás předám policii. Bude mi potěšením.“

„Pochybuju.“ To slovo skoro zazpívala. „Vám bylo divné, proč jsem vám dala tu vystřílenou pistoli. Proč ne? Měla jsem v kabelce jinou. Takovouhle.“ Vytáhla pravičku z kapsy pláště a namířila ji na mě. Zašklebil jsem se. Nebyl to možná zrovna nejsrdečnější úšklebek, ale úšklebek to byl.

„Tuhle scénu jsem nikdy neměl rád,“ řekl jsem. „Detektiv odhalí vraha. Vrah vytáhne pistoli, namíří touto na detektiva. Vrah vypráví detektivovi celou tu smutnou historii s úmyslem nakonec ho zastřelit. Čímž promrhá spoustu drahocenného času, i kdyby nakonec detektiva zastřelil. Jenomže vrah ho nikdy nezastřelí. Něco se vždycky stane, něco mu v tom vždycky zabrání. Ani bozi nemají rádi tuhle scénu. Vždycky ji dokáží pokazit.“

„Jenže co kdybysme to tentokrát udělali trošku jinak,“ pravila tiše, vstala a kráčela ke mně tiše po koberci. „Co kdybych vám nevyprávěla nic a nic se nestalo a já vás opravdu zastřelila?“

„Stejně by se mi ta scéna nelíbila,“ řekl jsem.

„Vy nějak nemáte strach,“ řekla, pomalu si olízla rty a velice zlehka přistoupila ke mně. Tak zlehka, že nebylo vůbec slyšet kroky.

„Nemám,“ lhal jsem. „Je moc pozdě v noci, moc ticho, okno je otevřené a pistole by nadělala moc rámusu. Dolů na ulici je to moc daleko a vy nejste zrovna prvotřídní pistolník. Asi byste mě netrefila. Laveryho jste netrefila třikrát.“

„Vstaňte,“ řekla. Vstal jsem.

„Budu moc blízko vás, abych se netrefila,“ řekla. Přitiskla mi pistoli na prsa. „Takhle. Ted’ka se přeci nemůžu netrefit, nebo můžu? Tak buďte hezky zticha. Zvedněte ruce do výše ramen a už se nehýbejte. Jestli se jen trošičku hnete, pistole spustí.“

Zvedl jsem ruce k ramenům. Podíval jsem se na pistoli. Jazyk mi zdřevěněl, ale dokázal jsem jím ještě hýbat. Ohmatala mě levačkou, ale žádnou pistoli u mě nenašla. Nechala toho, kousla se do rtu a zadívala se na mě. Pistole se mi zavrtávala do prsou. „Ted’ se, prosím, račte otočit,“ řekla zdvořile jako krejčí při zkoušce. „Vy děláte všechno trošku šejdrem,“ řekl jsem. „Rozhodně nejste žádný pistolník. Stojíte moc blízko u mě a – nerad to říkám, ale je to zas ta stará historka – s neodjištěnou pistolí. To jste taky přehlídla.“

Takže chtěla udělat dvě věci najednou. Dlouhý úkrok dozadu a palcem se přesvědčit, jestli má odjištěno, ale přitom ze mě nespustit oči. Dva velice jednoduché pohyby, na které stačí vteřinka. Jenže jí se nelíbilo, že jí to říkám. Nelíbilo se jí, že jí vnucuju svou myšlenku. To maličké zaváhání ji vyvedlo z míry.

Vyrazila tichý, přidušený výkřik a já spustil pravici a strhl jsem jí obličejem prudce sobě na prsa. Levou rukou jsem ji praštil do pravého zápěstí, hranou dlaně do kloubu palce. Pistole jí vypadla z ruky na podlahu. Zaškubala mi hlavou na prsou a měl jsem dojem, že se pokouší křičet. Pak mě chtěla kopnout a tím ztratila poslední nepatrný zbytek rovnováhy. Zdvihla ruce, aby mě poškrábala v obličejí. Chytil jsem ji za zápěstí a pomalu jsem jí je kroutil za zády. Byla velice silná, ale já byl mnohem, mnohem silnější. Proto se rozhodla, že zvadne, a celou váhou se mi pověsila na ruku, kterou jsem ji držel za hlavu. Jednou rukou nešla udržet. Začala se hroutit k zemi a já se musel shýbnout s ní.

Dělali jsme přidušený rámus, jak jsme zápasili na zemi u pohovky, a jestli snad zapraskalo prkno v podlaze, neslyšel jsem to. Měl jsem dojem, že kroužek záclony ostře zaskřípal o záclonovou tyč. Nevěděl jsem to jistě a neměl jsem čas si tu otázku promyslet. Najednou se mi po levici vynořila nějaká postava, kousek za mnou, a z dosahu jasné viditelnosti. Věděl jsem, že tam stojí nějaký chlap a že to je chlap jako hora.

Víc jsem nevěděl. Celá scéna ohnivě explodovala a pak se zahalila v tmu. Ani jsem si nepamatoval, že mě praštil. Plameny a tma, a těsně než na všechno padla ta tma, zvedl se mi prudce žaludek.

Byl jsem cítit ginem. Ne nějak obyčejně, jako kdybych si dal několik panáků po ránu v zimě, aby mi pomohly vstát, ale jako kdyby v Pacifickém oceánu byl místo vody čistý gin a já do něho z paluby skočil po hlavě. Měl jsem gin ve vlasech a v obočí, na bradě a pod bradou. Měl jsem ho na košili. Smrděl jsem jako hospoda ve tři ráno. Byl jsem jen v košili a ležel jsem na zádech vedle pohovky na něčím koberci a díval jsem se na zarámovaný obrázek. Rám byl z laciného nalakovaného měkkého dřeva a obrázek znázorňoval kus nesmírně vysokého bledě žlutého viaduktu, přes který táhla leskle černá lokomotiva šedomodrý vlak. Jedním mohutně klenutým obloukem viaduktu byla vidět široká žlutá pláž, posetá rozvalenými naháči a pruhovanými plážovými slunečníky. V popředí šla tři děvčata s papírovými slunečníky, jedna v třeshňově červeném, jedna v bledě modrém a jedna v zeleném. Záliv v pozadí pláže byl modřejší, než má záliv vůbec právo být. Pražilo do něj slunce a byl celý flekatý a posetý bodavě bělostnými plachtami. Za ramenem zálivu, které se zařezávalo do pevniny, tyčily se tři horské hřebeny v třech přesně neladících barvách, zlaté, terakotové a levandulové. Dole byl přes obraz nápis velkými písmeny: NAVŠTIVTE FRANCOUZSKOU RIVIÉRU MODRÝM ŠÍPEM. Byl jsem v situaci jako stvořené pro takový návrh,

Sáhl jsem si unaveně rukou na temeno hlavy. Nahmatal jsem něco vlhkého. Pod dotykem mi z toho vystřelila bolest až do chodidel. Zasténal jsem a hned jsem z profesionální hrdosti – ze zbytečku profesionální hrdosti – proměnil to zasténání v zavrčení. Pomalu a opatrně jsem se překulil na bok a uviděl jsem nohy spuštěné zaklapovací postele; jedné z obou, druhá byla zaklapnuta ve zdi. Vzorek na natřeném dřevě mi byl povědomý. Ten obrázek visel od začátku nad pohovkou a já se na něj ani nepodíval. Jak jsem se překulil, skutálela se mi s prsou hranatá láhev od ginu a dopadla na podlahu. Byla z mléčného skla a prázdná. Připadalo mi nemožné, že by se do takovéhle jediné lahvičky mohlo vejít tolik ginu. Vtáhl jsem pod sebe kolena, chvíli jsem zůstal na všech čtyřech a čichal hlasitě jako pes, který není schopen dorazit oběd, ale nechce se mu nechat ho být. Zakroutil jsem hlavou. Bolelo to. Znova jsem jí zakroutil a pořád to bolelo, a tak jsem se vyškrábal do stoje a zjistil jsem, že nemám na nohou boty.

Boty ležely u lišty u stěny a působily dojmem nejsešmaťhanějších bot světa. Unaveně jsem si je obul. Byl ze mě úplný stařec. Šoural jsem se z toho posledního, dlouhého kopečku. Ale pořád mi ještě v ústech zbýval jeden zub. Dotkl jsem se ho jazykem. Měl jsem dojem, že po ginu nechutná.

„Ono se ti to všechno vrátí,“ řekl jsem. „Jednou se ti to všechno vrátí. A nebude se ti to líbit.“ Na stolku u otevřeného okna stála ta lampička. Předě mnou stála ta naducaná zelená pohovka. A za ní ten průchod zakrytý zelenou záclonou. Nikdy si nesedejte zády k zelené zácloně. To vždycky špatně dopadne. Něco se

vždycky stane. Komu jsem tohleto říkal? Dívce s pistolí. Dívce s vyžehleným, prázdným obličejem a s tmavohnědou kšticí, která bývala kdysi blond.

Rozhlédl jsem se, jestli tam někde není. Byla tam. Ležela na jedné z těch dvou postelí, na té sklopené. Měla na sobě světlehnědé punčochy a jinak nic. Vlasy měla pocuchané. Na krku tmavé šmouhy. Osta otevřená, a z nich trčel obrovský, napuchlý jazyk. Oči jí vylézaly z důlků a bělma nebyla bílá.

Čtyři vzteklé šarlatově rudé škrábance drze svítily na bělostném mase nahého břicha. Hluboké, vzteklé škrábance, vydrápnuté čtyřmi rozhořčenými nehty. Na pohovce ležely zchumlané šaty, většinou její. Taký tam bylo moje sako. Vyprostil jsem je z té hromady a oblékl jsem si je. V chumlu šatů mi něco zapraskalo pod rukou. Vytáhl jsem podlouhlou obálku, dosud plnou bankovek. Strčil jsem ji do kapsy. Marlowe, pět set dolarů. Doufejme, že tam jsou všechny. Moc jiného se doufat nedalo. Jemně jsem našlápl na celá chodidla, jako kdybych krácel po velice tenkém ledě. Shýbl jsem se, abych se podrbal vzadu pod kolenem, a bylo těžko říct, co mě bolí víc, jestli koleno, nebo hlava, když se sehnu, abych si podrbal koleno.

Chodbou se blížily těžké kroky a ozvalo se drsné mumlání přidušených hlasů. Kroky se zastavily. Drsná pěst zabušila na dveře.

Stál jsem, civěl jsem na dveře a rty jsem měl pevně stisknuté. Čekal jsem, že někdo otevře a vejde. Zkusili kliku, jestli je zamčeno, ale nevešel nikdo. Ozvalo se zase zabušení, utichlo, hlasy zase zamumlaly. Pak kroky odešly. Uvažoval jsem, jak dlouho může trvat, než seženou správce s univerzálním klíčem. Dlouho ne.

Ani ne tak dlouho, aby mezitím Marlowe stihl vrátit se domů z Francouzské riviéry.

Přistoupil jsem k zelenému závěsu, rozhrnul jsem ho a objevila se krátká temná chodbička do koupelny. Šel jsem tam a rozsvítil jsem. Na podlaze dvě bavlněné předložky, gumový kobereček přehozený přes okraj vany, v rohu nad vanou okno z neprůhledného skla. Zavřel jsem dveře do koupelny, postavil jsem se na okraj vany a vytáhl jsem okno. Bylo to v šestém poschodí. Žaluzie v okně nebyla. Vystrčil jsem hlavu z okna a uviděl jsem tmou a úzký záblesk ulice se stromořadím. Podíval jsem se stranou a zjistil jsem, že okno koupelny vedlejšího apartmá není víc než metr odtud. Dobře živý kamzík by to dokázal jako nic.

Otázka zněla, jestli by to dokázal zmlácený soukromý detektiv, a jestli ano, co mu to vynese. Někde za mnou, dost daleko, jako by nějaký zastřený hlas prozpěvoval policejní litanii: „Otevřte, nebo vyrazíme dveře.“ Ošklíbl jsem se po tom hlase. Nevyráží je, protože vyrážení dveří nedělá dobře ramenům a policajti jsou k svým ramenům ohleduplní. Jejich vlastní ramena, to je asi tak všechno, k čemu jsou ohleduplní. Strhl jsem s věšáku ručník, stáhl jsem obě poloviny okna až dolů a posadil jsem se na římsu. Polovinou těla jsem se vyklonil k vedlejší římse a držel jsem se přitom rámu otevřeného okna. Tak tak jsem dosáhl na vedlejší okno, abych je mohl stáhnout dolů, jestli nebude zajištěné. Bylo. Natáhl jsem tam nohu a prokopl jsem sklo

u kliky. Zařinčelo to, že to muselo být slyšet až v Renu. Omotal jsem si ručník kolem levé ruky a sáhl jsem po klice. Dole po ulici přešel nějaký vůz, ale nikdo na mě nezařval. Stáhl jsem rozbité okno a přešel jsem na sousední římsu. Ručník mi vypadl z ruky a třepotal se tmou na kus trávníku hluboko dole mezi oběma křídly budovy. Prolezl jsem oknem do sousední koupelny.

33

Slezl jsem z okna do tmy a tmou jsem šmátral po dveřích, otevřel jsem je a poslouchal jsem. Okny na sever lilo se dovnitř skrz záclonu měsíční světlo a osvětlovalo pokoj s dvěma postelemi, ustlanými a prázdnými. Ne sklapovacími postelemi. Bylo to nějaké větší apartmá. Přešel jsem kolem postelí k jiným dveřím a do obývacího pokoje. Oba pokoje byly zavřené a byly zatuchle cítit. Hledal jsem rukama lampu, nahmatal jsem ji a rozsvítil jsem. Přešel jsem prstem po hraně dřevěného stolu. Ležela na ní tenká vrstva prachu, jaká se nahromadí i v nejčistším pokoji, když je zavřený a nikdo v něm nebydlí.

V pokoji byl jídelní stůl, jaké bývají v knihovnách, lenoška se zabudovaným rádiem, přihrádka na knihy v podobě truhlíku, velká knihovna plná románů v barevných obálkách, tmavý dřevěný sekretář se sifonem, likérovou láhví z broušeného skla a čtyřmi pruhovanými sklenkami, postavenými stopkou nahoru na indickém tácu z tepané mosazi.

Vedle toho stály dvě fotografie ve společném dvojitém stříbrném rámečku, mladě vypadající muž a žena středního věku s kulatými, zdravými obličejí a veselýma očima. Koukali na mě, jak kdyby jim moje přítomnost vůbec nevadila,

Přičichl jsem k alkoholu, byla to skotská whisky, a trochu sem si nalil. Hlavu jsem měl po tom ještě tupější, ale jinak mě to tělesně vzpružilo. Rozsvítil jsem světlo v ložnici a podíval jsem se do šatníků. V jednom visely pánské obleky, šité na míru, bohatá zásoba pánských obleků. Firemní štítek krejčího v kapse jednoho saka uváděl, že majitel se jmenuje H. G. Talbot. Odešel jsem k prádelníku, chvilku jsem se v něm hrbal a našel jsem modrou košili, která vypadala na mě trochu malá. Odnesl jsem ji do koupelny, svlékl jsem vlastní košili, umyl jsem si obličej a hrud', mokrým ručníkem jsem si utřel vlasy a oblékl jsem si tu modrou košili. Na vlasy jsem vydatně použil páně Talbotovy poněkud vtíravé vodičky a ulízal jsem si je jeho kartáčem a hřebenem. To už jsem byl cítit ginem jenom docela slabounce, možná vůbec ne. Horní knoflíček košile se nechtěl dát dopnout, provedl jsem tedy novou prohlídku prádelníku, našel jsem tmavomodrou krepovou kravatu a uvázal jsem si ji. Oblékl jsem si znovu sako a podíval jsem se na sebe do zrcadla. Na tu pozdní noční hodinu jsem vypadal trochu moc upraveně, i na tak pečlivého člověka, jako byl, podle svědectví svých šatů, pan Talbot. Trošku moc upraveně a trochu moc střízlivě.

Malinko jsem si pocuchal vlasy, spustil jsem kravatu na půl žerdi, vrátil jsem se ke karafě s whisky a udělal jsem, co bylo v mých silách, abych nebyl tak střízlivý. Zapálil jsem si jednu cigaretu pana Talbota a přál jsem v duchu panu a paní Talbotovým, ať jsou kde jsou, aby se měli mnohem líp než já. Doufal jsem, že zůstanu naživu dost dlouho, abych k nim mohl přijít na návštěvu. Odešel jsem ke dveřím obývacího pokoje, k těm, co vedly na chodbu, otevřel jsem je a s cigaretou v ústech jsem se opřel o rám otevřených dveří. Nedělal jsem si naději, že mi to vyjde. Ale nedělal jsem si o nic větší naději, že mi vyjde, když budu čekat, až vystopují, že jsem utekl oknem. Kousek dál v chodbě zakašlal nějaký muž, povystrčil jsem trochu hlavu a on se díval přímo na mě. Svižně vykročil ke mně, drobný, břítký mužík v pečlivě vyžehlené policejní uniformě. Měl nazrzlé vlasy a rudozlaté oči. Zívl jsem a řekl jsem líně: „Co se tu děje, pane komisaři?“

Zamyšleně na mně utkvěl pohledem. „Nějaká menší nepříjemnost u vašich sousedů. Neslyšel jste nic?“

„Měl jsem dojem, že slyším někoho bouchat na dveře. Přišel jsem právě před chvilkou domů.“

„To trochu pozdě,“ řekl.

„Jak se to vezme,“ řekl jsem. „Tak nějaká nepříjemnost u sousedů, říkáte?“

„Nějaká slečna,“ řekl. „Znáte ji?“

„Mám dojem, že jsem ji viděl.“

„Jo,“ řekl. „Měl byste ji vidět teď –“ Chytil se za krk, vyvalil oči a nepříjemně zachrochtal. „Takhle vypadá,“ řekl. „Neslyšel jste teda nic, co?“

„Nic, aspoň nic nápadného – jenom to bouchání na dveře.“

„Jo. Jak že se jmenujete?“

„Talbot.“

„Tak moment, pane Talbot. Momentíček počkejte.“ Odešel chodbou o kus dál a naklonil se do otevřených dveří, kterými proudilo ven světlo. „Pane poručíku,“ řekl. „Soused je doma.“

Ze dveří vyšel statný muž, zastavil se a podíval se přes chodbu přímo na mě. Statný muž se špinavě blond vlasy a velice modrýma očima. Degarmo. To se teda povedlo. „Tady ten chlápek bydlí vedle,“ řekl úslužně drobný, vyžehlený poldík. „Jmenuje se Talbot.“ Degarmo se mi díval přímo do obličeje, ale nic v pohledu těch jedovatých modrých očí neprozrazovalo, že mě už někdy viděl. Přešel chodbou tiše ke mně, položil mi tvrdou ruku na prsa a strčil mě do pokoje. Když mě zatlačil asi dva metry ode dveří, řekl přes rameno: „Pojď dál a zavři dveře, Mrňousi.“ Drobný poldík vešel dovnitř a zavřel dveře. „To je legrace,“ řekl Degarmo líně. „Vem si ho na mušku, Mrňousi.“

Mrňous hbitě otevřel černé pouzdro na opasku, a než jsem stačil zamrkat, už držel v ruce osmatřicítku. Olízl si rty. „Pánové,“ řekl tiše a slabě hvízdal. „Pánové. Jak jste to poznal, pane poručíku?“

„Co poznal?“ zeptal se Degarmo a nespouštěl mě z očí. „Tak copaks měl za lubem, příteli – chtěl sis jít dolů pro noviny – aby sis zjistil, jestli je po ní?“

„Pánové,“ řekl Mrňous. „Vrah z vilnosti. Serval s té holky šaty a uškrtil ji, pane poručíku. Jak jste to poznal?“

Degarmo mu neodpověděl. Jenom stál, trochu se pohupoval na podpatcích, obličej bez výrazu a jako ze žuly.

„Jo, určitě to bude vrah z vilnosti,“ řekl Mrňous z ničeho nic. „Čuchněte si trochu, pane poručíku, cítíte? Tady se už bůhvíkolik dní nevětralo. A podívejte se, jak je ta knihovna zaprášená a hodiny na krbu se zastavily, pane poručíku. Vlez sem skrz – můžu si to tu omrknout, pane poručíku?“

Vyběhl z pokoje do ložnice. Slyšel jsem, jak tam slídí. Degarmo prkenně stál.

Mrňous se vrátil. „Vlez sem oknem v koupelně. Ve vaně je rozbitý sklo. A něco tam smrdí ginem, ale strašně. Pamatujete se, jak ten pokoj vedle smrděl ginem, když jsme tam přišli? Podívejte tuhle košili, pane poručíku. Smrdí, jako kdyby ji někdo do ginu zrovna namočil.“ Zvedl mou košili. Vůně ginu se rychle rozlila pokojem. Degarmo o ni jen zavadil zrakem, pak přistoupil ke mně, prudce mi rozhalil sako, podíval se na košili, kterou jsem měl na sobě.

„Už vím, jak to bylo,“ řekl Mrňous. „Ukrad košili tomu chlápku, co tady bydlí. Vidíte, pane poručíku?“

„Vidím.“ Degarmo se mi opřel rukou o prsa a pak ji pomalu nechal klesnout. Bavili se o mně, jako kdybych byl kus dřeva.

„Prohledej ho, Mrňousi.“

Mrňous mě oběhl a tu a tam mě ohmatal, jestli nemám pistoli. „Nic u sebe nemá,“ řekl.

„Vezmem ho pryč zadem,“ řekl Degarmo. „Je to naše kořist, jestli to stihneme, než se tu objeví Webber. Ten bambula Reed by nenašel nos mezi očima.“

„Ale vám tenhle případ nepřidělili,“ řekl nejistě Mrňous. „Slyšel jsem něco, že vás prej suspendovali nebo co.“

„Nemám co ztratit,“ řekl Degarmo, „když mě suspendovali.“

„Já bych moh ztratit tady tu uniformu,“ řekl Mrňous. Degarmo na něho unaveně pohlédl. Drobný poldík zrudl a jasná rudozlatá očka se zadívala úzkostlivě.

„No dobře, Mrňousi. Tak to jdi nahlásit Reedovi.“

Drobný poldík si olízl rty. „Stačí říct, pane poručíku, a táhnu to s várna. Nemusím vědět, že vás suspendovali.“

„Odvedem ho dolů sami, jenom my dva,“ řekl Degarmo.

„No jasně.“

Degarmo mi položil prst na bradu. „Vrah z vilnosti,“ řekl tiše. „To mě teda podrž.“ Studeně se na mě usmál, čistě jen koutky širokých, brutálních úst.

34

Vyšli jsme z apartmá a kráčeli jsme chodbou na druhou stranu od pokoje číslo 618. Tam byly dveře pořád otevřené a proudilo z nich světlo. Před nimi stáli teď dva muži v civilu a kouřili cigarety schované v dlaních, jako kdyby foukal vítr. Z pokoje bylo slyšet hádavé hlasy. Zašli jsme za roh k výtahu. Degarmo otevřel nouzové dveře vedle výtahové šachty a vydali jsme se dolů po betonových schodech, na kterých se kroky razléhaly, z poschodí do poschodí. U dveří do vestibulu se Degarmo zastavil a s rukou na klíče poslouchal. Pak se ohlédl přes rameno.

„Máte tu vůz?“ zeptal se mě. „V garáži v suterénu.“

„Výborně.“

Sešli jsme po schodech dolů a vynořili jsme se v temném suterénu. Černošský kolohnát vylezl z budky a já mu podal lístek. Podíval se po očku na Mrňousovu policejní uniformu. Neřekl nic. Ukázal na chryslera. Degarmo si vlezl za volant. Já si vlezl vedle něho a Mrňous na zadní sedadlo. Vyjeli jsme po rampě nahoru a do vlhkého, chladného večerního vzduchu. O několik ulic dál se proti nám vyřítíl velký vůz s dvěma otočnými červenými reflektory.

Degarmo si odplivl z okénka a prudce strhl chryslera do opačného směru.

„To bude Webber,“ řekl. „Zase s křížkem po funuse. Tohohle jsme mu teda vyfoukli před nose, Mrňousi.“

„Mně se to moc nelíbí, pane poručíku. Vážně ne.“

„Hlavu vzhůru, chlapče. Můžeš se dostat zas zpátky ke kriminálce.“

„Lepší nosit mosazný knoflíky a mít co jíst,“ řekl Mrňous.

Odvaha se z něho vypařovala mílovými kroky.

Asi přes deset ulic dával Degarmo vozu zabrat a pak trochu zpomalil. Mrňous řekl nejistě:

„No, vy snad víte, co děláte, pane poručíku, ale tudyhle se na radnici nejezdí.“

„To máš pravdu,“ řekl Degarmo. „A nikdy se tudy nejezdilo, co?“

Ubral plyn, až vůz jel skoro krokem, a pak zahrnul do vilové čtvrti, kde za pečlivými malými trávníčky seděly pečlivé malé domky. Jemně přibrzdil, doklouzal s vozem k chodníku a zastavil se asi uprostřed mezi dvěma příčnými ulicemi. Přehodil ruku přes opěradlo, otočil hlavu a podíval se dozadu na Mrňouse.

„Myslíš, že ji tenhle chlápek oddělal, Mrňousi?“

„Poslouchám,“ řekl Mrňous přiškrceným hlasem.

„Máš baterku?“

„Ne.“

Řekl jsem: „Baterka je v kapse na dveřích nalevo.“

Mrňous se tam začal hrabat, něco kovově cvaklo a do tmy vytryskl bělostný paprsek.

Degarmo řekl:

„Podívej se tomu chlapovi do zátylku.“ Paprsek se pohnul a zůstal stát. Slyšel jsem, jak za mnou drobný mužik oddychuje, a ucítil jsem jeho dech na krku. Něco mi zastrachalo po hlavě a dotklo se boule. Zabručel jsem. Světlo zhaslo a dovnitř se zase nahrnula tma z ulice.

Mrňous řekl: „Řek bych, že ho asi někdo něčím křísнул, pane poručíku. Nevím, co si z toho mám vybrat.“

„Tu holku taky někdo křísнул,“ řekl Degarmo. „Nebylo to moc vidět, ale bouli má taky. Někdo ji křísнул, aby s ní mohl stáhnout šaty a poškrábat ji, než ji oddělal. Aby ty škrábance krvácely. Potom ji uškrtil. A přitom při všem nenadělal ani trochu rámusu. A proč ne? A v tom pokoji není telefon. Kdo to hlásil, Mrňousi?“

„Jak to mám sakra vědět? Volal nějaký chlap a říkal, že na Šestý třídě v činžáku Granada je v čísle 618 zavražděná ženská. Když jste přišel na strážnici, Reed pořád ještě sháněl fotografa. Služba říkala, že ten chlápek chraptěl, asi změnil hlas. Žádný jméno neudal.“

„No dobře,“ řekl Degarmo. „Kdybys to děvče zabil ty, jak bys odtamtud zmizel?“

„Šel bych pryč,“ řekl Mrňous. „Proč ne? Hele, ty,“ vyštěkl na mě: „Proč tys nešel pryč?“

Neodpověděl jsem mu. Degarmo řekl bezbarvě: „Přece bys nevyhlízel oknem v koupelně v šestém poschodí a pak nerozbíjel jiné okno do koupelny v cizím bytě, kde by podle všeho spali lidé, že ne? Nevydával by ses za chlapa, který tam bydlí, a nepromrhával bys spoustu času voláním na policii, že ne? Sakra, to děvče tam mohlo klidně ležet týden. Přece bys šanci na takový náskok nezahlodil, že ne, Mrňousi?“

„To asi ne,“ řekl Mrňous opatrně. „Já bych teda asi vůbec nevolal. Jenomže tyhle sexuální zvrhlíci dělají všelijaký voloviny, vždyť to znáte, pane poručíku. Nejsou normální, jako my. A tenhle chlápek moh mít partnera a ten ho moh uspat, aby ho do toho namočil.“

„Nepovídej mi, žeš na to poslední přišel úplně sám,“ zavrčel Degarmo. „My tu sedíme a mládenec, který by na tohle na všechno moh odpovědět, sedí s náma a ani nemuká.“ Otočil ke mně velikou hlavu a upřeně se na mě zadíval. „Cos tam dělal?“

„Nemůžu si vzpomenout,“ řekl jsem. „Mám zřejmě okno, jak mě praštili do hlavy.“

„My ti pomůžem, aby sis vzpomenul,“ řekl Degarmo. „Odvezeme tě pár kiláků odsud do hor, kde se budeš moci v klidu dívat na hvězdičky a vzpomínat. Však ty už si vzpomeneš.“

Mrňous se ozval: „Tohle se neříká, pane poručíku. Co kdybysme se vrátili na radnici a udělali to podle služebních předpisů?“

„Služební předpisy si můžeš strčit někam,“ řekl Degarmo. „Mně se tady ten chlápek líbí. Chci si s ním pěkně a dlouho popovídat. Potřebuje jen trochu pobízet, Mrňousi. Je to takový stydlín.“

„S tím nechci nic mít,“ řekl Mrňous. ,

„A co chceš dělat, Mrňousi?“

„Chci se vrátit na radnici.“

„Nikdo tě nedrží, chlapče. Chceš jít pěšky?“

Mrňous chvíli mlčel. „To je ono,“ řekl nakonec tiše. „Chci jít pěšky.“ Otevřel dvířka a vylezl na chodník. „A počítám, že vám je jasný, pane poručíku, že to budu muset hlásit?“

„Jistě,“ řekl Degarmo. „Pověz Webberovi, že jsem se po něm ptal. Až si příště koupí karbanátek, řekni mu, aby si dal ještě jeden na mou památku.“

„Tomu nerozumím,“ řekl drobný polda. Přibouchl dvířka. Degarmo je zajistil, šlápl na plyn, a než přejel kolem první příčné ulice, dostal už z motoru šedesátku. Za třetí příčnou ulicí už z něho dostal pětasedmdesát. Na bulváru zpomalil, obrátil vůz k jihu a začal jezdit bez cíle dovolenou rychlostí. Sem tam se kolem nás oběma směry mihl nějaký opožděný vůz, ale většinou svět dřímalo v chladném tichu časného rána.

Za chvíli jsme přejeli hranice města a Degarmo promluvil: „Tak spust’te,“ řekl tiše. „Snad přijdeme na to, jak to bylo.“

Vůz vyjel na vrcholek dlouhého svahu a sjel dolů serpentinou mezi stromy a keři na pozemcích nemocnice válečných vysloužilců, které se podobaly nějakému parku. Kolem vysokých trojitých kandelábrů se v přímořské mlze, která v noci pronikla z oceánu až sem, dělaly svatozáře. Spustil jsem.

„Dnes večer ke mně do bytu přišel Kingsley a řekl, že dostal telefonickou zprávu od své manželky. Chtěla honem trochu peněz. Kingsley si představoval, že jí ty peníze zanesu já a že ji dostanu z rejže, ať je to, co je to. Já jsem si to představoval trochu jinak. Řekli jí, podle čeho mě pozná, a měl jsem čekat v baru „U páva“ na rohu Osmé a Arguella, vždycky čtvrt hodiny po celé hodině, jedno po jaké hodině.“

Degarmo řekl pomalu: „Potřebovala se zdechnout a to znamená, že existuje něco, před čím se potřebovala zdechnout, například vražda.“ Lehce zdvihl ruce a nechal je zas klesnout na volant.

„Šel jsem tam, několik hodin po tom, co volala. Řekli mi, že má vlasy obarvené na hnědo. Potkal jsem ji ve dveřích toho baru, ale nepoznal jsem ji. V životě jsem ji neviděl in persona. Viděl jsem jedině snímek, který vypadal na docela povedenou momentku, jenže mohla být nakrásně povedená a přitom se jí nemusela moc podobat. Poslala pro mě takového mexikánského kluka. Chtěla peníze, ale o konverzaci nestála. Já od ní chtěl slyšet, co se stalo. Nakonec jí došlo, že něco mi říct bude muset, a tak mi pověděla, že bydlí v Granadě. Poručila mi, abych počkal deset minut, než pojedu za ní.

Degarmo řekl: „To stačilo, aby mohla nastražit past.“

„Past to byla, to jistě, ale nevím, jestli v tom měla prsty ona. Nechtěla, abych k ní chodil, nechtěla mluvit. Ale byla by přece měla vědět, že budu trvat na nějakém vysvětlení, než vysázím peníze, takže ty její vytáčky měly třeba dokázat jen to, abych měl pocit, že jsem pánem situace. Herečka to byla. To jsem poznal. Ale prostě šel jsem k ní a měli jsme spolu rozhovor. To, co říkala, nedávalo moc velký smysl, dokud nepřišla, řeč na to, že někdo zastřelil Laveryho. Potom najednou dávalo všechno moc rychle moc dobrý smysl. Řekl jsem jí, že ji předám policii.“ Kolem nás ubíhala na sever Westwood Village, temná až na jeden autoservis s celonočním provozem a na několik oken v činžácích v dálce.

„A pak na mě vytáhla pistoli,“ řekl jsem. „Myslím, že ji chtěla použít, ale stoupla si moc blízko ke mně a já jí nasadil kravatu. Jak jsme spolu zápasili, vylezl někdo, kdo byl schovaný za tou zelenou záclonou, a praštil mě. Když jsem přišel k sobě, vražda byla hotová.“ Degarmo řekl pomalu: „Nezhlíd jste aspoň na chvilku toho, co vás praštil?“

„Ne. Měl jsem pocit, nebo jsem ho snad napůl viděl, že to je chlap a pěkný hromotluk. A tohle leželo na pohovce mezi jejím šatstvem.“ Vytáhl jsem z kapsy Kingsleyho žlutozelený šátek a přehodil jsem mu ho přes kolena. „Tohle jsem ten večer, chvíli předtím, viděl na Kingsleyovi,“ řekl jsem.

Degarmo se podíval na šátek. Zdvihl ho ke světlu na přístrojové desce. „Na něco takového člověk hned tak nezapomene,“ řekl. „To jednoho praští do očí. Tak Kingsley, B? No, to mě podrž. Co bylo potom?“

„Někdo začal mlátit na dveře. Já měl pořád ještě hlavu v limbu, moc mi to nemyslelo a trochu jsem zpanikařil, Byl jsem opilý ginem, boty zuté a sako svellečené a dost možná, že jsem trochu vypadal a smrděl jako někdo, kdo je schopen strhat se ženské šaty a uškrtit ji. Tak jsem vylezl oknem v koupelně, dal jsem se, pokud to šlo, do pořádku, a dál už to víte.“

Degarmo řekl: „Proč jste nezůstal zticha v tom pokoji, co jste tam vlez?“

„K čemu? I docela obyčejný polda z Bay City by stejně za moment zjistil, kudy jsem zmizel. Jediná moje šance, pokud jsem vůbec nějakou měl, byla, že se mi povede odejít, než se na to přijde. Nebýt tam nikdo, kdo mě zná, měl jsem docela slušnou šanci dostat se z domu.“

„Pochybuju,“ řekl Degarmo. „Ale chápu, že jste tím nemoh moc ztratit. Jaký byl, podle vás, motiv?“

„Proč ji Kingsley zabil – jestli ji zabil? To není nic těžkého. Podváděla ho, dělala mu samé nepříjemnosti, ohrožovala jeho postavení u firmy, a teď dokonce zabila člověka. A taky měla peníze a Kingsley se chtěl oženit s jinou. Měl možná strach, že s takovou fůrou peněz jí z toho advokát vyseká a ona se mu pak vysměje. A kdyby ji z toho advokát nevysekal a ona musela jít sedět, zase by se k jejím penězům nedostal; v obou případech by to vyšlo na stejno. Musel by se s ní dát rozvést, aby se jí zbavil. Samé prvotřídní motivy k vraždě. A mimoto se chytil příležitosti hodit to na krk mně. Nakonec by na to sice nikdo nenaletěl, ale znamenalo by to zmatek a zdržení. Kdyby si vrahové nemysleli, že jim vraždy projdou, napáchalo by se hodně málo vražd.“

Degarmo řekl: „Stejně to moh být ale někdo jiný, někdo, kdo se zatím vůbec neobjevil na scéně. I když on šel za ní do jejího bytu, stejně to moh udělat někdo jiný. A Laveryho taky moh oddělat někdo jiný.“

„Když vám je tahle verze sympatičtější.“ Ohlédl se po mně. „Vůbec žádná verze mi není sympatická. Ale jestli téhle vraždě, přijdu na kloub, vylezu z toho jenom s důtkou policejního ředitelství. Jestli ne, povezu se z města autostopem. Řekl jste, že jsem hlupák. Dobře, ať jsem. Kde bydlí Kingsley? Jedno umím: donutit lidi, aby mluvili.“

„Na Carson Drive, devět set šedesát pět v Beverly Hills. Asi pátá příčná, když zahnete pod kopcem na sever. Je to na levé straně, hned pod Sunsetem. Jakživ jsem tam nebyl, ale vím, jak je to tam očíslované.“ Podal mi žlutozelený šátek.

„Strčte si ho zas do kapsy. To si na něj schováme jako překvapení.“

35

Byl to dvoupatrový bílý dům s tmavou střechou. Jasně měsíční světlo zalévalo jeho zdi, jako kdyby měl čerstvý nátěr. Dolní poloviny oken v průčelí zakrývaly mříže z kujného železa. Od chodníku se táhl rovný trávník k hlavnímu vchodu, zasazenému šikmo do vyčnívající zdi. Ve všech oknech, která byla vidět, byla tma. Degarmo vylezl z vozu, šel po cestičce přes trávník a ohlédl se po vozovce vedoucí ke garáži. Pak odešel vozovkou a zmizel za rohem domu. Slyšel jsem rachot vytahované garážové rolety, pak úder, jak ji zas stáhl dolů. Znova se objevil na rohu domu, zavrtěl na mě hlavou a šel po trávě k domovním dveřím. Opřel se palcem o zvonek, druhou rukou vytáhl bravurně z kapsy cigaretu a strčil si ji do úst.

Otočil se ode dveří, aby si zapálil, a světlo zápalky mu rozrylo obličej hlubokými vráskami. Po chvilce se objevilo světlo ve větráku nade dveřmi. Špehýrka na dveřích se prudce osvětlila. Viděl jsem, že Degarmo ukazuje služební odznak. Dveře se pomalu a jakoby proti vůli člověka za nimi otevřely. Degarmo zapadl dovnitř. Byl pryč čtyři nebo pět minut. Za různými okny se rozsvěcela světla a zase zhasínala. Potom

Degarmo vyšel z domu, a jak se vracel k vozu, zmizelo světlo ve větráku a celý dům se zas ponořil do tmy, jako když jsme přijeli.

Zastavil se u vozu, s cigaretou v ústech, a zadíval se do zatáčky ulice.

„V garáži je jeden malý vůz,“ pravil. „Kuchařka říká, že je to její. Po Kingsleym ani stopa. Od rána prý ho neviděli. Podíval jsem se do všech pokojů. Asi mluví pravdu. Dnes k večeru tam byl Webber s daktyloskopem a hlavní ložnice je ještě plná prášku na snímání. Webber zřejmě sbíral otisky, aby je moh porovnat s otisky, které jsme našli u Laveryho. Jak to dopadlo, mi neřekl. Kde by asi moh být – myslím Kingsley?“

„Bůhví,“ řekl jsem. „Na silnici, někde v hotelu, v parních lázních, aby si trochu uklidnil nervy. Ale nejdřív to budem muset zkusit s jeho slečnou. Jmenuje se Fromsettová a bydlí v Brysonově paláci na Sunset Place. To je v centru, blízko Bullock's Wilshire.“

„A ta slečna dělá co?“ zeptal se Degarmo, jak si sedal za volant.

„Drží stráž v kanceláři, a když padla, drží za ruku Kingsleyho. Ale žádná našminkovaná husička od psacího stroje to není. Má něco v hlavě a umí být elegantní.“

„V téhle situaci bude muset vynaložit všechno, co v té hlavě má,“ řekl Degarmo. Odjel na Wilshire a tam jsme zas zahnuli na východ.

Za pětadvacet minut jsme byli u Brysonova paláce, bílé, štukované budovy s ozdobnými lucernami na nádvoří v průčelí a s vysokými datlovými palmami. Vchod byl v rohu velkého L, šlo se tam po mramorových schodech maurským obloukem a přes vestibul, který byl zbytečně moc velký, po koberci, který byl zbytečně moc modrý. Všude kolem byly rozestavěné modré ozdobné vázy, tak velké, že by se v nich dali chovat tygři. Byl tam recepční pult a noční vrátný s takovým tím knířečkem, co se vejde pod nehet.

Degarmo se řítí kolem pultu k otevřenému liftu, vedle něhož seděl na stoličce unavený děda a čekal na zákazníka. Vrátný za ním vyštěkl jako teriér. „Okamžik prosím. Ke komu račte?“ Degarmo se otočil na podpatku a udiveně na mě pohlédl. „On řek, ‚račte‘?“

„Ano, ale nebijte ho,“ řekl jsem. „Takové slovo existuje.“

Degarmo si olízl rty. „Já vím, že existuje,“ řekl. „Mockrát jsem ale přemýšlel kde. Podívej, přítelíčku,“ řekl vrátnému. „My chceme do sedmsetšestnáctky. Máš něco proti tomu?“

„Zajisté že mám,“ řekl vrátný chladně. „U nás neohlašujeme hosty ve –“ zvedl ruku a elegantně si ji natočil, aby se podíval na úzké oválné hodinky, které měl na vnitřní straně zápěstí, – ve čtyři třiadvacet ráno.“

„To jsem si myslel,“ řekl Degarmo. „Proto jsem vás taky nechtěl obtěžovat. Jasně?“ Vytáhl z kapsy služební odznak a zdvihl ho tak, aby se zlaté a modré emailování zalesklo ve světle. „Jsem poručík od

policie.“ Vrátný pokrčil rameny. „No dobrá. Doufám, že z toho nevzejdou žádné nepříjemnosti. Raději vás tedy ohlásím. Jména, prosím?“

„Poručík Degarmo a pan Marlowe.“

„Byt číslo 716. To je slečna Fromsettová. Okamžik.“ Zašel za skleněnou přepážku a po delší přestávce jsme ho slyšeli mluvit do telefonu. Vrátil se a kývl. „Slečna Fromsettová je doma. Je ochotna vás přijmout.“

„To mi teda spad kámen ze srdce,“ řekl Degarmo. „A nenamáhejte se alarmovat vašeho domácího fízla a posílat ho nahoru. Jsem na domácí fízly alergický.“ Vrátný nás obdařil mdlým studeným úsměvem a zapadli jsme do výtahu.

V sedmém poschodí byl chládek a ticho. Připadalo mi, že jsme chodbou ušli celý kilometr. Konečně jsme se dostali ke dveřím, na nichž v kroužku pozlacených listů byla pozlacená číslice 716. Vedle dveří bylo tlačítko ze slonoviny, Degarmo je zmáčkl, za dveřmi zazněly zvonky a dveře se otevřely.

Slečna Fromsettová si přes pyžamo přehodila modré prošívání roucho. Na nohou měla drobné trepky s bambulemi na vysokých podpatcích. Tmavé vlasy měla půvabně načechrané, coldcream s obličejem si setřela a trošku, ale dostatečně se nalíčila.

Prošli jsme kolem ní do poněkud úzkého pokoje s několika hezkými oválnými zrcadly a s šedivým stylovým nábytkem s čalouněním z modrého damašku. Nevypadalo to na nábytek zařízeného pokoje k pronajmutí. Posadila se na křehké šmajchlkřesílko, opřela se a čekala, až někdo něco řekne.

Řekl jsem jí „Tohle je poručík Degarmo od policie v Bay City. Hledáme Kingsleyho. Doma není. Napadlo nás, že byste nám snad mohla říct, kde ho najdem.“

Promluvila na mě, ale nepodívala se na mě. „A to je to tak nutné?“

„Ano. Něco se stalo.“

„Co se stalo?“

Degarmo řekl hrubě: „Potřebujem jenom vědět, kde je Kingsley, miláčku. Nemáme čas na dlouhé úvody.“

Dívka na něj pohlédla naprosto bezvýrazně. Pak se podívala na mě a řekla:

„Snad by bylo lépe, kdybyste mi to řekl, pane Marlowe.“

„Šel jsem tam s těmi penězi,“ řekl jsem. „Setkal jsem se s ní podle úmluvy. Šel jsem s ní do jejího bytu, abych si s ní promluvil. Tam mě praštil do hlavy nějaký chlap, který byl schovaný za závěsem. Toho chlapa jsem neviděl. Když jsem přišel k sobě, byla zavražděná.“

„Zavražděná?“

Řekl jsem: „Zavražděná“

Zavřela krásné oči a koutky rozkošných úst jí poklesly. Pak prudce pokrčila rameny, vstala a přistoupila k malému stolečku s mramorovou deskou na pavoucích nohách. Ze stříbrné krabičky s vypouklým reliéfem vyňala cigaretu, zapálila si a zahleděla se do prázdna směrem ke stolku. Zapálenou sirkou mávala čím dál tím pomaleji, až přestala a hodila ji neuhašenou do popelníku. Otočila se a postavila se zády ke stolku.

„Měla bych asi hystericky vykřiknout nebo tak něco,“ řekla. „Ale nějak to ve mně nevzbuzuje vůbec žádné pocity.“ Degarmo řekl: „Nás teď momentálně nezajímají vaše pocity. Chceme vědět, kde je Kingsley. Můžete nám to říct a nemusíte. Tak nebo tak si můžete nechat osobní reakce od cesty. Tak se rozhodněte.“

Řekla mi tiše: „Tady pan poručík je od policie v Bay city?“

Přikývl jsem. Pomalu, důstojně a s pohrdáním se k němu otočila. „V tom případě,“ řekla, „nemá o nic větší právo být v mém bytě než který jiný otrapa, který by mě tu chtěl hulákáním zastrašovat.“

Degarmo na ni ponuře pohlédl, ušklíbl se, přešel přes pokoj a z hlubokého, měkce polstrovaného křesla natáhl dlouhé nohy před sebe. Pokynul mi rukou. „Tak dobře, vemte si ji na starost vy. Mládenci z Los Angeles mi vyjdou vstříc, jak budu chtít, ale než bych jim to vysvětlil, bude od příštího úterý za týden.“

Řekl jsem: „Slečno Fromsettová, jestli víte, kde je nebo kam jel, řekněte nám to prosím. Chápete přece, že se musí najít.“

Řekla klidně: „Proč?“

Degarmo zvrátil hlavu dozadu a zasmál se. „Ta holčička je dobrá,“ řekl. „Třeba si myslí, že bysme před ním měli tajit, že jeho ženu někdo oddělal.“

„Je lepší, než si myslíte,“ řekl jsem mu. Vystřízlivěl a kousl se do palce. Drze si ji změřil od paty k hlavě.

Řekla: „Chcete to vědět jen proto, že se mu to musí říct?“

Vytáhl jsem z kapsy žlutozelený šátek, mávl jsem s ním, abych ho rozbalil, a přidržel jsem jí ho před očima. „Tohle našli v bytě, kde byla zavražděna. Vy to asi znáte.“ Podívala se na šátek a podívala se na mě a ani jeden, ani druhý pohled mi neřekl nic. Pravila: „Žádáte ode mě opravdu velmi důvěrné sdělení, pane Marlowe. Když uvážím, že jste se konec konců neprojevil jako zrovna moc bystrý detektiv.“

„Žádám,“ řekl jsem, „a očekávám, že mi tu důvěru věnujete. A jak jsem byl bystrý, o tom vy ve skutečnosti nevíte nic.“

„To je nádhera,“ vmísil se do hovoru Degarmo. „Z vás dvou by byl bezvadný párek. Rovnou byste mohli do cirkusu. Ale teď momentálně –“

Promluvila, než skončil, jako kdyby vůbec neexistoval. „Jak byla zavražděna?“

„Byla uškrcena, vrah s ní serval šaty do naha a poškrábal ji.“

„Něco takového by Derry neudělal,“ řekla klidně.

Degarmo lehce zamlaskal. „Nikdo nikdy neví, co někdo jiný udělá, miláčku. Tolik ví každý polda.“

Zase se na něj ani nepodívala. Zeptala se stejně vyrovnaně: „Chcete vědět, kam jsme jeli, když jsme odešli od vás, a jestli mě doprovodil domů – a tak dále?“

„Ano.“

„Protože jestli mě doprovodil, nebyl by měl čas jet na pobřeží a zabít ji? Proto to chcete vědět?“

Řekl jsem: „Hlavně proto.“

„Nedoprovodil mě domů,“ řekla pomalu. „Vzala jsem si na Hollywood Boulevardu taxi, ani ne pět minut potom, to jsme odešli od vás. Pak už jsem se s ním neviděla. Myslela jsem, že jel domů.“

Degarmo řekl: „Rajda se obvykle snaží dosvědčit svému milenci lepší alibi. Jenže lidi jsou všelijací, že?“

Slečna Fromsettová mi řekla: „Chtěl mě dovést domů, ale je to pro něj strašná zájízka a byli jsme oba unaveni. Tohle vám říkám proto, protože vím, že to nemá vůbec žádný význam. Kdybych si myslela, že má, neříkala bych vám to.“

„Takže on měl času dost,“ řekl jsem.

Zavrtěla hlavou. „Nevím. Nevím, kolik času bylo zapotřebí.“

Nevím, jak by se byl mohl dozvědět, kam jít. Ode mě se to nedozvěděl, od ní přeže mě taky ne. Neřekla mi to.“

Dívala se mi tmavýma očima do očí, pátravě, zkoumavě.

„Žádal jste mě o takovéhle důvěrné sdělení?“

Složil jsem šátek a strčil jsem si ho zpátky do kapsy. „Potřebuju vědět, kde je teď.“

„To vám nemohu říct, protože o tom nemám nejmenší ponětí.“ Očima sledovala šátek, dokud mi nezmizel v kapse. Pak mi ulpěla pohledem na kapse. „Říkáte, že vás někdo udeřil. Myslíte tak, že jste ztratil vědomí?“

„Ano. Někdo, kdo byl schovaný za závěsem. Na to člověk pořád ještě naletí. Vytáhla na mě pistoli a měl jsem plné ruce práce, abych jí tu pistoli vzal. Není pochyb o tom, že Laveryho zastřelila ona.“

Najednou Degarmo vstal: „Předvádíte mi tu hezkou, docela elegantní scénku, kamaráde,“ zavrčel, „ale nikam to nevede. Vypadnem.“

Řekl jsem: „Moment. Ještě jsem neskončil. Řekněme, že mu něco vrtalo hlavou, slečno Fromsettová, něco, co mu opravdu nedalo spát. Dnes večer na to vypadal. Řekněme, že o tom všem věděl víc, než jsme si mysleli – nebo než já jsem si myslel – a věděl, že už to každou chvíli musí prasknout. Pak by asi chtěl tiše odjet někam, kde by si promyslel, co udělat. Nemyslíte, že by to bylo možné?“

Zmlkl jsem a čekal, koutkem oka jsem se díval, jak je Degarmo netrpělivý.

Za chvíli řekla dívka bezbarvě: „Nikam by neutíkal ani by se neschovával, protože před tímhle se nedá ani utéct, ani schovat. Ale potřebuje možná trochu času, aby všechno uvážil.“

„Někde, kde ho nikdo nezná, v nějakém hotelu,“ řekl jsem a vzpomněl jsem si na historku, kterou jsem slyšel v Granadě. „Anebo někde, kde je ještě mnohem větší klid než v hotelu.“

Rozhlížel jsem se po telefonu.

„Mám ho v ložnici,“ řekla slečna Fromsettová, protože hned poznala, co hledám.

Přešel jsem přes pokoj a dveřmi do druhé místnosti. Degarmo se na mě přilepil. Ložnice byla laděna do slonovinové žlutí a starorůžové. Stála tam široká postel bez pelesti a s polštářem, kde byl kulatý důlek po hlavě. Na toaletním stolku, vestavěném do zdi, se třpytily toaletní potřeby a nad ním byla do stěny zapuštěna zrcadla. Otevřenými dveřmi svítilo morušové kachlíkování v koupelně. Telefon stál na nočním stolku vedle postele. Posadil jsem se na kraj postele, pohladil jsem důlek, kde ležela hlava slečny Fromsettové, zvedl jsem telefon a vytočil jsem meziměstskou. Když se ozvala telefonistka z centrály, řekl jsem jí, že chci obecního strážníka Jima Pattona z Pumí Hory, osobně, bleskově. Položil jsem sluchátko zpátky do vidlice a zapálil jsem si cigaretu. Degarmo, zešíroka rozkročený, neurvalý, neúnavný a vždycky v náladě být nepříjemný, mě probodával očima. „Co teď?“ zahučel.

„Počkejte, uvidíme.“

„Kdo tu vlastně poroučí?“

„Vaše otázka je odpověď. Já – pokud nechcete, aby se do toho zamíchala losangeleská policie.“ Rozškrtl sirku o nehet palce, díval se, jak hoří, a zkusil, jestli zhasne, když na ni bude dlouho a pravidelně foukat, ale jenom to ohnulo plamínek. Zbavil se té sirky, strčil si mezi zuby novou a dal se do žvýkání. Za chvíli telefon zazvonil. „Máte tu Pumí Horu.“

V aparátu se ozval Pattonův vysoký hlas. „Haló? Tady Patton, Pumí Hora.“

„Tady Marlowe, Los Angeles,“ řekl jsem. „Pamatujete se na mě?“

„Aby ne, mládenče. Jenomže jsem ještě napůl v limbu.“

„Mohly by mi udělat laskavost?“ řekl jsem. „I když nevím, proč byste mi ji měl dělat. Zajed'te nebo pošlete někoho ke Koloušimu jezeru a podívejte se, jestli tam není Kingsley. Ale ať vás nevidí. Stačí, když zjistíte, jestli tam nestojí jeho vůz nebo jestli nemá rozsvíceno. A postarejte se, aby zůstal, kde je. Zavolejte mi, jakmile to budete vědět. Přijedu tam. Můžete to udělat?“

Patton řekl: „Nemám důvod ho zdržovat, jestli bude chtít odjet.“

„Přijede se mnou policejní důstojník z Bay City, který ho potřebuje vyslechnout kvůli vraždě. Ne kvůli té vaší, kvůli jiné.“

Na drátě se rozhostilo pulsující ticho. Patton řekl: „Není to od vás nějaký podtrh, že ne, mládenče?“

„Není. Zavolejte mi zpátky na číslo Tunbridge 2722.“

„Počítám, že to pořídím tak za půl hodiny,“ řekl. Zavěsil jsem. Degarmo se zašklebil. „Ta kost vedle vám dala nějaké znamení, které mi ušlo?“

Vstal jsem s postele. „Ne, jenom se snažím vmyslet do jeho situace. Není to žádný chladnokrevný zabiják. Ať mu hlava hořela sebevíc, teď už je po ohni. Napadlo mi, že si třeba zajel do nejdlejšího a nejkřivějšího zákoutí, které zná – čistě aby se dal dohromady. Za pár hodin se asi půjde sám udat. Z vašeho hlediska bude vypadat lip, když se k němu dostanete, než to udělá.“

„Pokud si neposlouží kovovou plombou do mozku,“ řekl chladně Degarmo. „Chlápci, jako je on, jsou na to zatížení.“

„V tom mu nezabráníte, dokud ho nenajdete.“

„To máte pravdu.“

Vrátili jsme se do obývacího pokoje.

Slečna Fromsettová vyklouzla z kuchyňky a řekla, že vaří kávu, a jestli nechcem. Dali jsme si taky a rozsadili jsme se po pokoji, takže jsme vypadali jako lidé, kteří přišli vyprovodit přátele na nádraží.

Patton zavolal asi za pětadvacet minut. V Kingsleyho chatě je světlo a stojí tam zaparkovaný vůz.

36

Nasnídali jsme se v Alhambře a já vzal plnou nádrž benzínu. Vyjeli jsme dálnicí číslo 70 a brzo už jsme předjížděli nákladní auta cestou do zvlněného dobytčářského kraje. Řídil jsem já. Degarmo seděl zamyšleně v koutě, s rukama v kapsách.

Díval jsem se, jak kolem nás ubíhají tlusté rovné řady pomerančovníků jako paprsky v kole. Poslouchal jsem skučení pneumatik na vozovce a padla na mě únava a pocit zavlhlé špíny z nevyspání a příliš velkého vzrušení. Dojeli jsme k dlouhému svahu na jih od San Dimas, který stoupá na vrchol horského hřebene a pak klesá do Pomony. Tady definitivně končí mlžnatý pás a začíná ta polopoušťová oblast, kde slunce je po ránu mírné a suché jako staré sherry, v poledne rozžhavené, jak vysoká pec, a večer, když zapadá, je podobné rozpálené cihle. Degarmo si strčil do koutku úst cigaretu a řekl skoro posměšně:

„Včera mi Webber pořádně nadzdvih mandle. Řek mi, že mluvil s váma, a o čem.“

Neřekl jsem nic. Podíval se na mě a pak se zas podíval z auta. Mávl rukou nad krajem. „V tomhle pitomém kraji bych nebydlel, ani kdyby mi ho dali zadarmo. Tady je vzduch vydýchaný už po ránu.“

„Za minutku jsme v Ontariu. Tam zahnem na Foothill Boulevard a uvidíte osm kilometrů nejlepších grevillejí na světě.“

„Ty já nerozeznám od požární pumpy,“ řekl Degarmo. Dojeli jsme do středu města a zahruli jsme po nádherné vozovce, lemované stromořadím, na sever na Euclid. Nad grevilleou Degarmo ohrnoval nos.

Za chvíli řekl: „Ta utopená v tom jezeře v horách, to byla moje holka. Od té doby, co jsem se to dozvěděl, nemám to v hlavě v pořádku. Všechno vidím rudě. Kdybych moh dostat do rukou toho chlapa, toho Chesse –“

„Nadělal jste se už dost svinstva,“ řekl jsem pomalu, „když jste zamhouřil oči nad tím, že zavraždila Almorovu ženu.“

Díval jsem se předním sklem upřeně před sebe. Cítil jsem, že ke mně otočil hlavu a nehybně se na mě zahleděl. Co dělá s rukama, jsem nevěděl. Nevěděl jsem, jak se tváří. Trvalo dlouho, než se ozval. Mluvil mezi pevně stisknutými zuby a koutkem úst, znělo to trochu, jako když skřípe. „Straší vám ve věži nebo co?“

„Nestraší,“ řekl jsem. „Vám taky ne. Vy víte moc dobře, že Florence Almorová nevstala z postele a nešla dolů do té garáže. Vy víte, že ji tam odnesli. Vy víte, že proto jí Talley ukradl ten střevíc, ten, co v něm nikdy nikdo nešel po betonovém chodníku. Vy víte, že Almore píchl své ženě u Condyho injekci a ta že právě stačila na uspání a nebyla ani o chlup silnější, než je bezpečná dávka. On se v těch svých injekcích vyznal, jako vy se vyznáte v tom, jak zvalchovat tuláka, který nemá peníze a nemá kde spát. Vy víte, že Almore svou ženu morfiem nezavraždil, a že jestli ji chtěl zavraždit, morfiem by bylo to poslední, co by použil. Ale vy víte, že někdo jiný ho použil a že Almore ji odnesl do garáže a tam ji nechal ležet – technicky vzato ještě živou, aby se nadýchala trochu kyslíčnicku uhelnatého, ale lékařky vzato stejně mrtvou, jako kdyby už byla přestala dýchat. Tohle všechno vy víte.“

Degarmo řekl tiše: „Brácho, jak tys vlastně dokázal zůstat tolik let naživu?“

Řekl jsem: „Protože jsem jenom málokomu naletěl a protože jsem se tak moc nebál tvrdých hochů z povolání. Jenom svině by udělala, co udělal Almore, jenom svině a pořádně vystrašený chlap, který měl svědomí tak černé, že by nesneslo trochu si na ně posvítit. Technicky vzato, má možná dokonce na svědomí vraždu. Pochybuju, že v tomhle bodě vůbec někdy zjednali jasno. Rozhodně by mu dalo zatracenou práci, kdyby chtěl dokázat, že byla už v tak hlubokém komatu, že všechna pomoc byla marná. Ale pokud jde o to, kdo ji prakticky zabil, vy víte, že ji zabilo to děvče.“

Degarmo se zasmál. Byl to skřípavý, nepříjemný smích, nejenom neveselý, ale i nesmyslný.

Dojeli jsme na Foothill Boulevard a zahruli jsme zase na východ. Připadalo mi, že je pořád ještě chládek, ale Degarmo se potil. Nemohl si sundat sako, protože pod paží měl revolver.

Řekl jsem: „Ta dívka, Mildred Havilandová, držela s Almorem, a jeho žena to věděla. Vyhrožovala mu. To mám od jejích rodičů. Ta dívka, Mildred Havilandová, se vyznala v morfiu, a kde si opatřit, kolik

potřebuje a kolik ho píchnout. Když uložila Florenci Almorovou do postele, byla s ní v domě sama. To byla ideální příležitost naplnit stříkačku letální dávkou morfia a vstříknout ji ženské v bezvědomí vpichem, který ten večer už udělal Almore. Stačilo to na smrt možná ještě v době, kdy bude Almore z domu, a až se vrátí, najde ji mrtvou. Bude to jeho problém. Rozřešit ho bude muset on. Nikdo nebude věřit, že jeho ženu zabil morfiem někdo jiný než on sám. Nikdo, kdo nezná všechny okolnosti. Ale vy jste je znal. Musel bych vás mít za mnohem většího hlupáka, než si myslím, že jste, abych vám věřil, že jste je neznal. Vy jste to děvče kryl. Pořád ještě jste do ní byl zamilovaný. Postrašil jste ji, takže utekla z města, z dosahu nebezpečí, z dosahu policie, ale tady jste ji kryl. Vraždu jste nechal spadnout pod stůl. Tak vás měla v hrsti. Proč jste ji potom šel hledat do hor?“

„A jak jsem věděl, kde ji mám hledat?“ řekl drsně. „Na tohle už byste se s odpovědí asi nenamáhal, co?“

„Ale prosím,“ řekl jsem. „Bill Chess a to jeho pití a nálady a cikánský život ji otrávil. Ale musela si opatřit peníze, aby mohla utéct. Myslela si, že už se jí nemůže nic stát, že na Almora něco ví, co na něj může bez rizika vytáhnout. A tak mu napsala o peníze. On tam poslal vás, abyste si s ní promluvil. Neprozradila Almorovi, jak se teď jmenuje, ani žádné podrobnosti, nebo kde a jak žije. Dopis adresovaný Mildred Havilandové do Pumí Hory jí dojde. Stačilo se zeptat na poště. Ale žádný dopis nepřišel a ji si nikdo nespojil s Mildred Havilandovou. A vy jste neměl dispozici nic než starou fotku a svoje obvyklé špatné chování, a s tím jste se u těch lidí tam nikam nedostal.“

Degarmo řekl navztekane: „Kdo vám pověděl, že chtěla vyrazit prachy z Almora?“

„Nikdo. Musel jsem si něco domyslet, aby to všechno do sebe zapadalo. Kdyby Lavery nebo paní Kingsleyová věděli, kdo byla dřív Muriel Chessová, a kdyby to byli vyžvanili, věděl byste, kde ji najít a pod jakým jménem vystupuje. Ale to vy jste nevěděl. A proto musel ten tip přijít od jediného člověka v horách, který věděl, kdo Muriel Chessová je, a to byla ona sama. Tak jsem si domyslel, že asi napsala Almorovi.“

„No dobře,“ řekl konečně. „Zapomenem na to. Teď už je to stejně všechno jedno. Jestli jsem v rejži, je to moje věc. Kdyby se to dalo opakovat, udělal bych to znova.“

„To je v pořádku,“ řekl jsem. „Pokud jde o mě, nemám v úmyslu kvůli tomuhle někoho skřípat. Ani vás ne. Říkám vám to spíš jen proto, abyste se nesnažil hodit Kingsleyovi na krk vraždy, které mu nepatří. Jestli mu ale nějaká patří, ať ji má na krku.“

„Proto mi to říkáte?“ zeptal se.

„Proto.“

„A já si myslel, že proto, že mě máte plné zuby,“ řekl.

„Už nemám,“ řekl jsem. „Už jsem si je od vás vyčistil. Mám někdy lidí opravdu plné zuby, ale nikdy ne moc dlouho.“

To už jsme jeli vinařským krajem, otevřeným pískovíým vinařským krajem podél zjizvených strání na úpatí hor. Za chvíli jsme byli v San Bernardinu a jeli jsme dál bez zastavení.

37

V Crestline, ve výši 1700 metrů, pořád ještě nezačínalo být horko. Zastavili jsme na pivo. Když jsme se vrátili do vozu, vytáhl Degarmo pistoli z pouzdra pod paží a prohlédl si ji. Byla to osmatřicítka Smith & Wesson, stavěná jako čtyřiačtyřicítka, ošklivá zbraň, která kope jako pětačtyřicítka a má mnohem větší účinný dostřel.

„To nebudete potřebovat,“ řekl jsem. „Je to kus chlapa a sílu má, ale není to žádný ostrý hoch.“ Strčil pistoli zpátky do podpaží a zabručel. Pak už jsme nemluvili. Neměli jsme o čem. Ujížděli jsme po serpentíně a ostrými zatáčkami nad srázem, chráněnými bílým zábradlím a místy zídkami z kamení a těžkými železnými řetězy. Stoupali jsme mezi vysokými duby a pořád dál až do výšek, kde už duby tak velké nejsou, ale zato borovice jsou čím dál tím vyšší. Nakonec jsme přijeli k přehradě na konci Pumího jezera.

Zarazil jsem, strážný si hodil pušku na záda a přistoupil k okénku.

„Než pojedete přes přehradu, zavřete prosím všechna okna vozu.“

Sáhl jsem dozadu, abych vytáhl zadní okénko na své straně. Degarmo se vytasil se svým služebním odznakem. „Na to zapomeň, kamaráde. Já jsem od policie,“ pravil zdvořile, jako obyčejně.

Strážný si ho změřil bezvýrazným pohledem. „Zavřete prosím všechna okna,“ řekl stejným tónem jako prve.

„Trhni si nohou,“ řekl Degarmo. „Trhni si nohou, lemoune.“

„Mám rozkaz,“ řekl strážný. Čelistní svaly mu nepatrně naběhly. Tupýma, našedlýma očima civěl na Degarma. „A já si ho nevymyslel, pane. Ať už je máte zavřený!“

„Co kdybych ti řekl, abys šel a skočil do jezera,“ ušklíbl se Degarmo. Strážný řekl:

„Třeba bych to udělal. Jsem strašpytel.“ Poplácal pažbu pušky mozolnatou dlaní.

Degarmo se otočil a zavřel okna na své straně. Vyjeli jsme přes přehradu. Uprostřed stál nový strážný a na druhém konci ještě jeden. Ten první jim zřejmě dal nějakou výstrahu. Prohlíželi si nás nepřívětivě, pozorným, upřeným pohledem.

Jel jsem dál mezi žulovými masívy a mezi loukami porostlými hrubou trávou, kde se pásly krávy. Všude stejné křiklavé pantalonky, kratičké šortky a veselé šátky jako včera, stejný hebký váněk, zlaté slunce a vymetená modrá obloha, stejná vůně borového jehličí, stejné lahodné, chladivé horské léto. Ale od včerejška

uplynulo už sto let, v čase něco vykryštovalo jako moucha v jantaru. Zabočil jsem na cestu ke Koloušimu jezeru a proplétal jsem se mezi vysokými skalisky a kolem malého zurčícího vodopádu. Branka ke Kingsleyho pozemkům byla otevřená a na cestě stál Pattonův vůz, chladičem k jezeru, které z toho místa nebylo vidět. Nikdo v něm neseděl. Na ceduli za předním sklem pořád stálo: *Voličové pozor! Zvolte zas Jima Pattona obecním strážníkem. Je už na práci moc starý.*

Blízko Pattonova vozu, ale chladičem na druhou stranu stál malý, potlučený dvousic. V něm bylo vidět lovecký širák. Zastavil jsem vůz za Pattonovým, zařadil jsem rychlost a vystoupil jsem. Z dvousicu vystoupil Andy, zůstal stát a prkenně se na nás zadíval.

Řekl jsem: „Tohle je poručík Degarmo od policie v Bay City.“

Andy řekl: „Jim je támhle za kopečkem. Čeká na vás. Ještě nesnídal.“

Potom se vrátil do dvousicu a my jsme se vydali po cestě do kopce. Za hřebenem kopce se cesta svažovala k miniaturnímu modrému jezírku. Kingsleyho chata na druhém břehu vypadala jako bez života. „To je to jezero,“ řekl jsem.

Degarmo naň mlčky pohlédl. Těžce pokrčil rameny. „Pojďte, jdem na toho holomka.“ To bylo všechno. Víc neřekl. Šli jsme dál a za jedním balvanem se vynořil Patton. Měl na sobě stejný starý stetson, khaki kalhoty a košili upnutou až k tlustému krku. Hvězda na levé straně hrudi měla pořád jeden cíp ohnutý. Pomalu pohyboval čelistmi, jak přežvykoval.

„To jsem rád, že vás zase vidím,“ řekl, jenže se nedíval na mě, ale na Degarma.

Napřáhl ruku a stiskl Degarmovu tvrdou pracku. „Posledně, co jsem vás viděl, pane poručíku, jmenoval jste se jinak. Asi nějaký to utajení nebo jak byste tomu asi řek. Mám dojem, že jsem se k vám tenkrát nechoval akorát. Omlouvám se vám. Počítám, že jsem od začátku věděl, kdo je to na ty fotoče.“

Degarmo přikývl a neřekl nic.

„Jak to vypadá, mohla se ušetřit spousta malérů, kdybych byl bejval dával majzla a hrál s várna poctivě,“ řekl Patton. „Možná, že se dal zachránit lidskej život. Mám z toho krapet výčitky svědomí, jenže já už jsem taková nátura, že si moc dlouho z ničeho výčitky nedělám. Co kdybysme se teďka posadili, a že byste mi řekli, co jako tu teď máme dělat?“

Degarmo řekl:

„Včera v noci zavraždil někdo v Bay City Kingsleyho manželku. Musím si s ním o tom promluvit.“

„Myslíte jako, že ho máte v podezření?“ zeptal se Patton.

„A jak,“ zabručel Degarmo.

Patton se podrbal v zátylku a pohlédl přes jezero. „Venku se vůbec neukázal. Asi ještě spí. Čenichal jsem okolo chaty brzo po ránu. To mu tam vyhrávalo rádio a slyšel jsem cinkání, jak kdyby si tam někdo hrál s flaškou a se sklenicí. Ale držel jsem se stranou. To jsem měl, ne?“

„Půjdem se tam podívat,“ řekl Degarmo.

„Máte pistoli, pane poručíku?“

Degarmo se poplácal po levém podpaží. Patton se podíval na mě. Zavrtěl jsem hlavou, že žádnou pistoli nemám.

„Kingsley by moh taky mít bouchačku,“ řekl Patton. „Já tu o žádný pistolničení nestojím, pane poručíku. Nic by mi to neprospělo, kdyby se tady mělo střílet. My si tady na nic takovýho nepotrpíme. A vy vypadáte na mládence, co se dvakrát nerozmejšlej, jestli maj vytáhnout pistoli.“

„Umím to rychle, jestli vám jde o tohle,“ řekl Degarmo. „Ale potřebuju, aby ten chlap mluvil.“ Patton se podíval na Degarma, podíval se na mě, podíval se znova na Degarma a proudem vyplivl tabákovou šťávu stranou od nás.

„Nevím toho na něj dost, abych tam vůbec chodil,“ řekl tvrdohlavě.

A tak jsme si sedli na zem a pověděli jsme mu celou historii. Poslouchal tiše, ani nezamrkal. Nakonec mi řekl: „Ty vaše služby zákazníkům jsou nějak legrační, aspoň mi to tak připadá. Já si teda myslím, že máte špatný informace, mládenci. No, půjdem tam a uvidíme. Já půjdu první – pro případ, že byste věděli, o čem mluvíte, a že by Kingsley měl bouchačku a byl u panimandy s dechem. Já mám panděro jak barák. Do takovýho se hezky strefuje.“

Zvedli jsme se ze země a vyrazili jsme oklikou kolem jezera. Když jsme přišli k malé hrázi, řekl jsem: „Už ji pitvali, šerife?“

Patton přikývl. „Utopila se, to je v pořádku. To prej pitva potvrdila. Nikdo ji nezapíchl ani nezastřelil, ani nerozbil lebku, nic takovýho. Na mrtvole jsou všelijaký modřiny a oděrky, ale je jich tolik, že z toho nejsou moudrý. A není to zrovna mrtvola, na který by se jim v pitevně dobře pracovalo.“

Degarmo zbledl a zdálo se, že ho to rozlítilo. „To jsem teda asi neměl říkat, pane poručíku,“ pravil mírně Patton. „Vám to asi připadá trošku hulvátský. Když člověk uváží, že jste tu slečnu dobře znal.“

Degarmo řekl: „Pojďte, ať to máme z krku. Splníme svou povinnost.“

Kráčeli jsme dál po břehu jezera, až jsme přišli ke Kingsleyho chatě. Vystoupili jsme po těžkých schodech. Patton přešel tiše po verandě ke dveřím. Zkusil otevřít síťové dveře. Nebyly zajištěné. Otevřel je a zkusil kliku dveří. Taky nebyly zamčené. Držel kliku stisknutou, ale dveře zatím neotvíral a Degarmo vzal za žaluzii a roztáhl ji dokořán. Patton otevřel dveře a vešli jsme do místnosti. Derace Kingsley ležel rozvalen v pohodlném křesle u vyhaslého krbu a oči měl zavřené. Na stole vedle něho stála prázdná sklenice

a skoro prázdná láhev whisky. V místnosti to smrdělo whisky. Na talířku blízko láhve byla pyramida špačků od cigaret. Navrchu ležely dvě prázdné krabičky.

Všechna okna v pokoji byla zavřena. Už takhle po ránu tam bylo horko a dusno. Kingsley měl na sobě svetr a v obličeji byl červený a odulý. Chrápal, ruce mu bezvládně visely přes opěradla křesla a špičkami prstů se dotýkaly podlahy.

Patton přistoupil až skoro k němu, hezkou chvíli se na něho mlčky díval a teprve potom promluvil. „Pane Kingsley,“ řekl pak klidně a pevně. „Musíme si s váma promluvit pár slov.“

Kingsley se pohnul, skoro sebou trhnul, otevřel oči a přešel jimi po místnosti, aniž otočil hlavu. Pohlédl na Pattona, pak na Degarma a nakonec na mě. Oči měl ospalé, ale objevilo se v nich soustředění. Pomalu se narovnal v křesle a dlaněmi si zamnul tváře a spánky. „Spal jsem,“ řekl. „Usnul jsem, to už bude několik hodin. Asi jsem se ožral jak prase. Každopádně trochu moc na můj vkus.“ Spustil ruce a nechal je viset podél křesla.

Patton řekl: „Tohle je poručík Degarmo od policie v Bay City. Musí s váma mluvit.“

Kingsley zavadil očima o Degarma a pak se otočil ke mně. Když zase promluvil, měl hlas střízlivý, tichý a k smrti unavený.

„Tak vy jste je nechal, aby ji dostali?“ řekl.

Řekl jsem: „Byl bych je nechal, ale neudělal jsem to.“ Kingsley se nad tím zamyslel a zahleděl se na Degarma.

Patton nechal dveře do chaty otevřené. Ve dvou oknech vytáhl hnědé žaluzie a otevřel okna. K jednomu se posadil do křesla a sepal ruce na břicho. Degarmo stál nad Kingsleyem a zuřivě se na něho mračil.

„Vaše žena je mrtvá, Kingsleyi,“ řekl surově. „Jestli to je ovšem pro vás nějaká novinka.“

Kingsley na něho hleděl upřeně a navlhčil si rty.

„Bere to s klidem, co?“ řekl Degarmo. „Ukažte mu ten šátek.“

Vytáhl jsem zelenožlutý šátek a nechal jsem ho viset v ruce.

Degarmo na něj prudce ukázal palcem: „Je to vaše?“

Kingsley přikývl. Zase si navlhčil rty. „To je od vás lajdáctví, nechávat to na místě činu,“ řekl Degarmo. Trochu se mu zrychlil dech. Nakrčil nos a od nozder ke koutkům úst se mu udělaly hluboké rýhy.

Kingsley řekl velice tiše: „Nechávat to kde?“ O šátek skoro ani okem nezavadil. Na mě se nepodíval vůbec.

„V činžáku Granada na Osmé třídě v Bay City. V apartmá 618. Říká vám to něco?“

Kingsley, teď už velice pomalu, zdvihl oči ke mně. „Tak tam byla?“ vydechl.

Přikývl jsem. „Nechtěla, abych tam za ni chodil. Jenže já jí odmítl dát ty peníze, dokud si se mnou nepromluví. Přiznala se, že zabila Laveryho. Pak vytáhla pistoli a chtěla mi prokázat stejnou službu. Někdo vylezl z chodbičky za závěsem a omráčil mě, dřív než jsem ho zahlídl. Když jsem přišel k sobě, byla mrtvá.“ Pověděl jsem mu, jak mrtvá byla a jak vypadala. Pověděl jsem mu, co jsem udělal a co udělali mně.

Poslouchal, ani sval v obličeji se mu nehnul. Když jsem domluvil, ukázal chabě na šátek. „Co to má s tím společného?“ Řekl jsem:

„Pan poručík se na to dívá jako na důkaz, že ten dotyčný za tím závěsem jste byl vy.“

Nad tím se Kingsley zamyslel. Nezdálo se, že mu zrovna hned došlo, co to pro něj znamená. Opřel se v křesle a položil hlavu na opěradlo. „Tak dál,“ řekl konečně. „Vy asi víte, o čem mluvíte. Pokud jde o mě, já vím docela jistě, že to nevím.“

Degarmo řekl: „No prosím, jen dělejte hloupého. Uvidíte, kam vás to přivede. Můžete začít tím, že uvedete, co jste všechno dělal od té doby, co jste zaparkoval svou sajdku v tom jejím činžáku.“

Kingsley se ovládl a řekl: „Pokud myslíte slečnu Fromsettovou, nezavezl jsem ji domů. Jela taxíkem. Jel jsem domů sám, ale rozmyslel jsem si to. Místo toho jsem jel sem. Doufal jsem, že ta cesta a noční vzduch a to ticho tady mě snad postaví na nohy.“

„Podívejme se,“ pravil Degarmo posměšně. „Postaví na nohy. A co vás porazilo, jestli se smím zeptat?“

„Ta spousta starostí, co jsem měl.“

„A sakra,“ řekl Degarmo. „Nějaká taková maličkost jako uškrtnutí vlastní ženu a rozdrápat jí břicho, to by vám asi tolik starostí nenadělalo, že ne?“

„Mládenče, takovýhle věci jste neměl vypustit z huby,“ ozval se v pozadí Patton. „Takhle se nemluví. Zatím jsem od vás neviděl nic jako důkaz.“

„Že ne?“ Degarmo po něm prudce otočil masivní hlavu. „A co tenhle šátek, bublino. To snad není důkaz?“

„Nedal jste ho do žádný spojitosti – aspoň pokud vím,“ řekl mírumilovně Patron. „A já nejsem žádná bublina, jenom jsem dobře živenej.“

Degarmo se zhnuseně otočil zpátky. Prudce napřáhl ukazováček na Kingsleyho.

„Tak vy jste asi do Bay City vůbec nejel,“ vyštěkl.

„Ne. Proč bych tam jezdil? O to se staral Marlowe. A nechápu, proč tak zdůrazňujete ten šátek? Ten měl na sobě Marlowe.“

Degarmo strnul, jako když do něho udeřil blesk, a zmítal jím vztek. Velice pomalu se otočil a ponuře a zlostně se na mě zadíval.

„Tomu teda nerozumím,“ řekl. „Na mou duši, tomu ne. Přece mě tady snad někdo netahá za nos, to snad ne? Někdo jako vy?“

Řekl jsem: „Řekl jsem jenom, že ten šátek byl v tom apartmá a že jsem ho ten večer viděl na Kingsleyem. Víc jste ode mě nechtěl slyšet, aspoň jsem měl ten dojem. Byl bych moh dodat, že potom jsem ten šátek měl na krku já, aby mě to děvče, co jsem se s ním měl setkat, o to spíš poznalo.“

Degarmo couvl od Kingsleyho a opřel se o zeď vedle krbu. Palcem a ukazovákem levé ruky si povytáhl spodní ret. Pravice mu bezvládně visela podél těla, prsty měl trochu zahnuté.

Řekl jsem: „Pověděl jsem vám přece, že paní Kingsleyovou jsem viděl čistě jen na momentce. Jeden z nás dvou musel mít jistotu, že toho druhého určitě pozná. Ten šátek nám připadal pro identifikaci dost nápadný. De facto jsem ji už jednou předtím viděl, jenže to jsem, když jsem jel na schůzku s ní, nevěděl. Ale nepoznal jsem ji hned.“ Otočil jsem se na Kingsleyho. „Paní Fallbrooková,“ řekl jsem.

„Měl jsem dojem, že paní Fallbrookové patří ten dům,“ odpověděl pomalu.

„To tenkrát říkala. Tenkrát jsem jí to věřil. A proč bych neměl?“

Degarmo zachroptěl. V očích měl poněkud šílený výraz. Pověděl jsem mu o paní Fallbrookové a o jejím purpurovém klobouku, o jejím potrhlém chování, o vystříleném revolveru, který držela v ruce, a jak mi ho dala.

Když jsem skončil, řekl velmi obezřetně: „Neslyšel jsem, že byste o tomhle něco říkal Webberovi.“

„Neřekl jsem mu to. Nechtěl jsem se přiznat, že jsem v tom domě už byl, o tři hodiny dřív. Ze než jsem to hlásil na policii, šel jsem si o tom nejdřív promluvit s Kingsleyem.“

„Tímhle jste si u nás teda šplhnul,“ Degarmo se chladně ušklíbl. „Ježíš, jaký já byl pitomec. Kolik dáváte tady tomu čmuchalovi, aby kryl ty vaše vraždičky, Kingsleyi?“

„Jeho obvyklou taxu,“ řekl mu Kingsley bezduše. „A pět set dolarů prémie, jestli se mu podaří dokázat, že moje žena Laveryho nezavraždila.“

„Strašná smůla, že si je nemůže vydělat,“ řekl posměšně Degarmo.

„Nebud'te směšný,“ řekl jsem. „Už jsem si je vydělal.“ V pokoji zavládlo ticho. Takové ticho nabitě třaskavinou, jaké každou chvíli může explodovat hromovým výbuchem. Neexplodovalo. Zůstalo viset nad náma, těžké, masivní, jako stěna. Kingsley poposedl v křesle a za hezkou chvíli přikývl.

„A nikdo to přece nemůže vědět líp než vy, Degarmo,“ řekl jsem.

Patton se zatvářil asi tak jako kus dřeva. Tiše visel očima na Degarmovi. Na Kingsleyho se ani nepodíval. Degarmo hleděl někam mně mezi oči, ale ne jako na něco, co by bylo v jedné místnosti s ním. Spíš jako kdyby se díval na cosi v hrozně dálce, třeba na horu za údolím. Uplynula dlouhá doba, aspoň se

mi zdálo, a Degarmo tiše řekl: „Rád bych věděl proč. O Kingsleyho ženě nevím nic. Pokud mě neklame paměť, jakživ jsem ji neviděl – až dneska v noci.“

Přimhouřil trochu oči a zamyšleně se na mě zadíval. Věděl moc dobře, co řeknu. Přesto jsem to řekl. „A neviděl jste ji ani dneska v noci. Protože je už měsíc mrtvá. Protože ji někdo utopil v Kolouším jezeře. Protože žena, kterou jste viděl mrtvou v činžáku Granada, byla Mildred Havilandová, a Mildred Havilandová byla Muriel Chessová. A protože paní Kingsleyová byla mrtvá dávno před tím, než někdo zastřelil Laveryho, je jasné, že paní Kingsleyová ho nezastřelila.“

Kingsley zaťal pěsti na opěradlech křesla, ale nevydal ani hlásek, ani hláseček.

39

Zase se rozhostilo tíživé ticho. Přerušil je Patton svým pomalým, obezřelým hlasem: „To je krapet přitažený za vlasy, ne? Nemyslíte, mládenče, že by Bill Chess asi přece jen poznal vlastní manželku?“

Řekl jsem: „Po měsíci ve vodě? Když měla na sobě šaty jeho manželky a pár kousků její bižuterie? S blond vlasy, nasáklýma vodou a stejnýma jako vlasy jeho ženy a skoro bez rozeznatelného obličej? Proč by o tom měl třeba jen trochu pochybovat? Nechala po sobě dopis, který mohl být dopisem na rozloučenou, jaký píšou lidi před sebevraždou. Zmizela. Předtím se pohádali. Zmizely i její šaty a její vůz. Ten měsíc, co byla pryč, od ní nedostal sebemenší zprávičku. Neměl tušení, kam odešla. A pak se z vody vynoří tahle mrtvola a má na sobě Murieliny šaty. Blondýna, velká asi jako jeho manželka. Samozřejmě, nějaké rozdíly by se objevily, a kdyby někdo měl podezření na záměnu, našly by se a zkontrolovaly. Ale nebyl tu důvod k nějakému takovému podezření. Crystal Kingsleyová pořád ještě žila. Utekla od muže s Laverym. Svůj vůz nechala v San Bernardinu. Manželovi poslala telegram z El Pasa. Pokud šlo o Billa Chesse, o tu bylo postaráno. Na tu vůbec nemyslel. Z jeho hlediska s celou tou věcí vůbec nesouvisela. A proč by taky měla souviset?“ Patton řekl: „To mi teda taky mělo napadnout. Jenže kdyby mě to bylo bejvalo napadlo, byl by to nápad, jakej člověk pustí z hlavy dřív, než mu doopravdy dojde. Připadal by mi moc vycucanej z prstů.“

„Na první pohled ano,“ řekl jsem. „Ale jenom na první pohled. Dejme tomu, že by mrtvola zůstala v jezeře rok, anebo vůbec, dokud by jezero kvůli ní neprohledali. Muriel Chessová prostě utekla a nikdo neměl náladu ztrácet čas nějakým hledáním. Docela dobře jsme o ní už nikdy nemuseli slyšet. Paní Kingsleyová byla ovšem úplně jiný problém. Měla peníze, známosti a úzkostlivého manžela.

Jistě by ji hledali, a nakonec ji skutečně hledali. Ale nezačli by moc brzo, dokud by se nestalo něco, co by vzbudilo podezření. A pak to mohlo trvat měsíce, než by se něco zjistilo. Možnost, že se bude prohledávat jezero, tu byla, ale pokud by pátrání po její stopě naznačovalo, že skutečně odjela od jezera,

dokonce až do San Bernardina a odtamtud vlakem na východ, pak by třeba jezero vůbec neprohledávali. A i kdyby prohledávali a mrtvola se našla, byla tu spíš větší než menší vyhlídka, že ji nebudou identifikovat správně. Bill Chess byl zatčen pro vraždu své ženy. Co já vím, mohl být pro tu vraždu dokonce odsouzen a tím by to končilo, pokud jde o mrtvolu v jezeře. Crystal Kingsleyová by byla pořád nezvěstná a celá věc by zůstala nevyřešenou záhadou. Po čase by se usoudilo, že se jí něco stalo a že už není naživu. Ale nikdo by nevěděl, kdy a kde a jak k tomu došlo. Nebýt Laveryho, neseděli jsme teď možná tady a nemluvili o tom. Lavery je klíč k celé té věci. Byl v San Bernardinu v Prescottově hotelu ten večer, kdy odtamtud zdánlivě odjela Crystal Kingsleyová. Sešel se tam se ženou, která řídila vůz Crystal Kingsleyové, na sobě měla šaty Crystal Kingsleyové a on samozřejmě věděl, kdo to je. Ale nemusel vědět, že něco není v pořádku. Nemusel vědět, že to jsou šaty Crystal Kingsleyové ani že vůz, který ta žena nechala v hotelové garáži, patří Crystal Kingsleyové. Musel vědět jen tolik, že se setkal s Muriel Chessovou. O všechno ostatní se Muriel postarala.“

Odmlčel jsem se a čekal jsem, jestli někdo něco řekne. Nikdo nic. Patton seděl v křesle jako socha, baculaté ruce bez chloucečku pohodlně sepnuté na břiše. Kingsley měl hlavu zvrácenou na opěradle, oči napůl zavřené a nehýbal se. Degarmo se opíral o stěnu u krbu, napjatý, bledý, chladný, tvrdý, obrovský chlap, a člověk do něj vůbec neviděl.

Pokračoval jsem.

„Jestli Muriel Chessová předstírala, že je Crystal Kingsleyová, potom ji zavraždila ona. To je abeceda našeho řemesla. No dobře, tak se na to podívejme. Víme, kdo Muriel byla a co byla a co byla zač. Když se seznámila s Billem Chessem a vzala si ho, měla už za sebou jednu vraždu.

Dělala sestru v ordinaci dr. Almora, byla s ním jedna ruka a zavraždila Almorovu manželku tak elegantně, že ji Almore musel krýt. A předtím si vzala jednoho muže od policie v Bay City, který byl taky dost velký trouba, aby ji taky kryl. Prostě to s chlapy uměla, skákali, jak zapískala. Neznal jsem ji dost dlouho, aby mi bylo jasné proč, ale všechno, co o ní víme, to dokazuje. Třeba to, jak uměla mávat s Laverym. No, a tak zabíjela lidi, kteří se jí připletli do cesty, a Kingsleyova manželka se jí taky připletla do cesty. O tomhle jsem mluvit nechtěl, ale teď už na tom moc nezáleží. Crystal Kingsleyová to s muži taky trochu uměla, taky někdy skákali, jak zapískala. Zapískala na Billa Chesse a on skákal, jenže měl manželku, která nebyla z těch, které se takovým skokům jenom usmějí a taky byla z toho života v horách k smrti otrávená –musela být – a chtěla se odtamtud dostat. Ale potřebovala peníze. Pokusila se vyrazit něco z dr. Almora, s tím výsledkem, že ji tam přijel hledat Degarmo. To jí trošku nahnalo strach. Degarmo je chlap, na kterého se člověk nikdy docela nemůže spolehnout. A měla pravdu, že na vás nespolehala, co, Degarmo?“ Degarmo přikývl.

„Čas se ti krátí, kamaráde,“ řekl ponuře. „Vyklop ty řečičky, dokud můžeš.“

„Mildred nemusela nezbytně mít vůz Crystal Kingsleyové a šaty a doklady a bůhvíco ještě, ale hodilo se jí to. Peníze, které Crystal měla u sebe, se Muriel hodily výborně, a Kingsley říká, že s sebou ráda nosila hodně peněz. Taky jistě měla šperky, které se eventuálně daly zpeněžit. Z hlediska toho všeho se Muriel vražda jevila jako rozumná a zároveň příjemná věc. Tím jsme hotovi s motivem a přicházíme ke způsobu a vhodné příležitosti. Příležitost přišla jako na objednávku. Pohádala se s Billem a on se odešel opít. Muriel svého Billa znala, věděla, jak se dovede opít a jak dlouho zůstane z domova. Potřebovala čas. Čas byl základ všeho. Musela předpokládat, že má dost času. Jinak by se celý plán zhroutil. Musela sbalit vlastní šaty, odvézt je vozem k Mývalímu jezeru a tam je schovat, protože ty musely zmizet. Zpátky musela pěšky. Musela zavraždit Crystal Kingsleyovou, obléct ji do svých šatů a dostat ji do jezera. To všechno vyžadovalo čas. Pokud jde o vraždu samou, představuju si to tak, že ji opila nebo praštila do hlavy a utopila ji ve vaně tady v chatě. To by bylo logické a jednoduché. Byla to ošetřovatelka, dovedla zacházet s věcmi, jako jsou mrtvoly. Uměla taky plavat – to víme od Billa, že byla výtečná plavkyně. A utopenec klesá ke dnu. Stačilo zamanévrovat s ním nad hlubinu, kam ho potřebovala dostat. V tom všem není nic, na co by nestačila žena, která umí plavat. A tak to udělala, ustrojila se do šatů Crystal Kingsleyové, zapakovala všechno, o co z jejich věcí stála, nasedla do vozu Crystal Kingsleyové a odjela. A v San Bernardinu jí nevyšla první věc – Lavery.

Lavery ji znal jako Muriel Chessovou. Nemáme důkazy ani důvody k domněnce, že ji znal pod nějakým jiným jménem. Viděl ji nahoře v horách, a když ji potkal, měl asi právě zas namířeno do hor. To ovšem ona nemohla potřebovat. Našel by tam sice jen zavřenou chatu, ale mohl se dostat do hovoru s Billem, a bylo součástí jejího plánu, že Bill nesmí vědět určitě, že odjela od Koloušího jezera. To proto, aby identifikoval mrtvolu, až ji najdou, nebo kdyby ji našli. A tak okamžitě uplatnila svůj půvab na Laveryho, což asi nebylo nic těžkého. Jedno víme o Laverym docela určitě: nenechal žádnou ženskou na pokoji. Čím jich měl víc, tím se mu to víc líbilo. Pro mazanou dívku, jako byla Mildred Havilandová, byl Lavery maličkost. A tak si ho omotala kolem prstu a vzala ho s sebou. Vzala ho do El Pasa a odtamtud poslala telegram, o kterém on neměl tušení. A nakonec to s ním dotáhla až do Bay City. To mu asi nedokázala rozmluvit. Chtěl domů a ona ho nemohla pustit moc daleko z dohledu. Protože Lavery jí byl nebezpečný. Lavery docela sám mohl zničit všechny stopy, že Crystal Kingsleyová opravdu odjela od Koloušího jezera. Kdyby se jednou začalo pátrat po Crystal Kingsleyové, muselo se dojít k Laverymu a od té chvíle neměl Laveryho život cenu zlámané grešle. Ze začátku by se mu třeba nevěřilo, kdyby zapíral – a taky se mu nevěřilo – ale kdyby vyklopil všechno, co věděl, tomu by se věřilo, protože to by se dalo ověřit. A pátrání začalo, a Laveryho okamžitě někdo zastřelil v koupelně, ještě ten večer, co jsem byl za ním. A to je tak všechno, jedině zbývá

vysvětlit, proč se Muriel druhý den ráno vracela do Laveryho vily. Ale právě takové hlouposti vrazi, zdá se, dělávají. Říkala, že jí sebral peníze, ale tomu nevěřím. Myslím, že ji spíš napadlo, jestli nemá sám někde nějaké schované nebo že bude dobře, když svou práci s chladnou hlavou ještě jednou zkontroluje a přesvědčí se, že je všechno v pořádku a že stopy vedou, kam mají vést; anebo to snad bylo, jak říkala, a chtěla vzít dovnitř noviny a mléko. Všechno je možné. Prostě se tam vrátila, já ji přistihl, ona mně sehrála scénku a tou mě úplně konsternovala.“

Patton řekl: „A kdo ji zabil, mládenče? Jak to vypadá, nemáte náladu hodit tu prácičku na krk Kingsleymu?“ Podíval jsem se na Kingsleyho a řekl jsem: „Tvrdil jste, že jste s ní tenkrát telefonem nemluvil. A co slečna Fromsettová? Měla dojem, že mluví s vaší ženou?“ Kingsley zavrtěl hlavou. „Pochybuju. Ta by se moc těžko dala takhle oklamat. Říkala jen, že se jí zdálo, že Crystal mluví úplně jinak a nějak pokorně. Tehdy mně na tom nebylo nic podezřelého. Začal jsem mít podezření, až když jsem přijel sem. Když jsem včera v noci dorazil do chaty, měl jsem pocit, že tu něco neklape. Bylo tu moc uklizeno a umyto, byl tu moc velký pořádek. Takhle Crystal odnikud neodcházela. V ložnici by se všude válely šaty, celý dům by byl plný špačků, v kuchyni by stály baterie lahví a sklenic. Bylo by tu neumyté nádobí a mouchy. Napadlo mě, že tu třeba uklidila Billova žena, a pak jsem si vzpomněl, že nemohla, ne ten den. Byla tenkrát dokonale zaměstnaná hádkou s Billem a tím, že ji někdo vraždil nebo že páchala sebevraždu, jedno nebo druhé. To všechno se mi jen tak honilo v hlavě, páté přes deváté, a netvrdím, že jsem došel k nějakému závěru.“

Patton vstal z křesla a odešel na verandu. Vrátil se a otíral si ústa žlutohnědým kapesníkem. Znova se posadil, a uvelebil se na levý bok, protože na druhé straně měl pouzdro s pistolí. Zamyšleně se zadíval na Degarma. Degarmo se opíral o stěnu, ztuhle, upjatě, jako z kamene. Pravici měl pořád svěšenou podél těla, prsty zahnuté. Patton řekl: „Pořád mi ještě nikdo nevysvětlil, kdo zabil Muriel. Je to vůbec na programu, nebo se to bude muset teprva zjistit?“

Řekl jsem: „Někdo, kdo si myslel, že Muriel potřebuje zabít, někdo, kdo ji kdysi miloval a pak nenáviděl, někdo, kdo byl tělem i duší polda, a tak ji nemoh nechat dál vraždit, ale kdo nebyl zas tělem i duší takový polda, aby ji sebral a nechal celou pravdu vyjít najevo.“ Odmlčel jsem se a pak jsem řekl: „Někdo jako Degarmo.“

40

Degarmo se protáhl, odlepil se od stěny a chmurně se usmál. Rukou čistě a jistě hmátl k boku a najednou v

ní držel pistoli. Držel ji lehce, s ohnutým zápěstím, takže mířila na podlahu před ním. Promluvil ke mně, ani se na mě nepodíval.

„Vy asi pistoli nemáte,“ řekl. „Patton má, ale pochybuju, že by ji dokázal vytáhnout dost rychle, aby mu to pomohlo. Snad máte pro ten svůj poslední dohad nějaký důkazíček. Anebo vám snad nestojí za to obtěžovat se takovými maličkostmi?“

„Důkazíček mám,“ řekl jsem. „Celkem nepatrný. Ale on poroste. Za tím zeleným závěsem v Granadě někdo víc jak půl hodiny stál a stál tam tak tiše, jak to dokáže jenom polda na číhané. Někdo, kdo měl u sebe pendrek. Někdo, kdo věděl, že mě praštili pendrekem, ani se mi nemusel dívat do zátylku. Vy jste to Mrňousovi říkal, pamatujete se? Někdo, kdo věděl i to, že tu mrtvou dívku taky praštili pendrekem, ačkoliv to nebylo vidět a ačkoliv nebylo pravděpodobné, že by byl měl do té chvíle dost času pořádně prohlédnout mrtvolu, aby to zjistil. Někdo, kdo s ní strhal šaty a poškrábal ji na nahém těle tak, jak je toho schopen člověk, jako vy, když ho posedne sadistická nenávist k ženské, která mu ze života udělala soukromé pekličko. Někdo, kdo ještě teď má za nehty dost krve a lidské pokožky, aby to laborantovi stačilo. Vsadím se s váma, že nedovolíte Pattonovi, aby se vám podíval na nehty pravé ruky, Degarmo.“

Degarmo trochu pozdvihl pistoli a usmál se. Byl to široký, bělostný úsměv.

„A jak jsem se, prosím vás, dozvěděl, kde ji najdu?“ zeptal se.

„Almore ji viděl – když odcházela z Laveryho vily nebo když šla dovnitř. Proto byl tak nervózní, proto vám volal, když viděl, že se potloukám po okolí. Pokud jde o to, jak to přesně bylo, že jste ji vystopoval až do jejího pokoje, to nevím. Ale nevidím na tom nic těžkého. Moh jste se schovat v Almorově vile a sledovat ji nebo sledovat Laveryho. Pro poldíka by to byla běžná práce.“ Degarmo přikývl a chvíli stál mlčky a zamyšleně. Obličej měl zachmuřený, ale v kovově modrých očích mu poskakovala světýlka, skoro jako kdyby se bavil. V místnosti bylo horko a tísnivě nad ní visela pohroma, která už se nedala odvrátit. Ale on jako kdyby ji vnímal míň než my tři.

„Potřebuju se dostat odsud,“ řekl konečně. „Možná ani ne moc daleko, ale žádný polda z Balíkova mě nezadrží. Je někdo proti?“

Patton řekl tiše: „To nejde, mládenče. Vy víte, že vás musím sebrat. Na nic z toho všeho nemám důkazy, ale nemůžu vás jen tak nechat běžet.“

„Vy máte takové prima panděro, Pattone. A já mám dobrou mušku. Jak si to představujete mě sebrat?“

„Dělám, co můžu, abych si to představil,“ řekl Patton a hrábl si do vlasů pod kloboukem, pošoupnutým do týla. „Ale mám malou fantazii. Nestojím o to, mít z panděra cedník. Ale taky nemůžu připustit, abyste ze mě v mém vlastním okrese dělal vola.“

„Nechte ho jít,“ řekl jsem. „Odsud z hor se nedostane. Proto jsem ho sem vozil.“

Patton řekl střízlivě: „Někdo by moh přijít k ourazu, až by ho chtěl sebrat. A to by nebylo správný. Jestli má někdo přijít k ourazu, tak to musím bejt já.“

Degarmo se ušklíbl: „Vy jste správný chlap, Pattone,“ řekl. „Podívejte, já si strčím pistoli zpáky pod paži a začnem od Adama. V tom mám taky dost praxi.“ Strčil pistoli do podpaží. Zůstal stát s rukama podle těla, s bradou trochu povystřčenou a dával pozor. Patton lehce přežvykoval, vybledlé oči upřené do živých oči Degarmových.

„Ale já sedím,“ postěžoval si. „A stejně nejsem tak rychlej jako vy a strašně nerad vypadám jako posera.“ Podíval se na mě smutně. „Proč jste s tím sakra musel chodit sem? Mně do toho houby je, mám svejch starostí dost. Koukněte, co jste mi spískal. Jsem v rejži.“ Mluvil vyčítavě, zmateně a dost postrašeně.

Degarmo trochu zvrátil hlavu nazad a zasmál se. Ještě se smál, když pravičkou už zas prudce sáhl po pistoli. Vůbec jsem nepostřehl, že se Patton hnul. Jeho zálesácký kolt explodoval v místnosti jako rána z děla. Degarmo škulbl rukou ke straně, výstřel mu vyrval z pěsti těžkého Smitha & Wessona a pistole dopadla s tupým úderem na sukovitou stěnu z borového dřeva za ním. Zatřásl ochromenou pravicí, podíval se na ni a v očích se mu objevil úžas.

Patton pomalu vstal. Pomalu přešel přes místnost a odkopl revolver pod židli. Smutně se podíval na Degarma. Degarmo si vysával krev z kotníčků prstů. „Dals mi šanci,“ řekl Patton smutně. „Chlapovi jako já neměls dávat šanci. Já už byl pistolník, když tys byl ještě na houbách, mládenče.“

Degarmo přikývl, narovnal se v kříži a vyrazil ke dveřím.

„Nedělej to,“ řekl mu Patton klidně.

Degarmo se nezastavil. Došel ke dveřím a zatáhl za síťové dveře. Ohlédl se po Pattonovi a v obličeji byl bílý jako křída.

„Jdu pryč,“ řekl. „Zastavit mě můžeš jenom víš jak. Sbohem, panděro.“ Patton nehnul ani svalení.

Degarmo prošel dveřmi. Jeho kroky se těžce rozlehly na verandě a pak na schodech. Přistoupil jsem k oknu v průčelí a podíval jsem se ven. Patton se pořád nehýbal. Degarmo sešel se schodů a vydal se po chodníku přes malou hráz.

„Jde přes hráz,“ řekl jsem. „Má Andy pistoli?“

„Počítám, že i kdyby měl, tak nevystřelí,“ řekl Patton klidně. „Neví, že by měl střílet.“

„To mě teda podrž,“ řekl jsem.

Patton vzdychl. „Neměl mi dávat takovouhle šanci,“ řekl. „Měl mě v hrsti. To mu musím přiznat. Ale je nějakýj sulcovatej. To mu moc neprospěje.“

„Je to vrah,“ řekl jsem.

„Ale žádnýj obyčejnej vrah,“ řekl Patton. „Zamks jste si vůz?“

Přikývl jsem. „Andy jde k hrázi z druhé strany,“ řekl jsem. „Degarmo ho zastavil. Mluví s ním.“

„Snad si veme Andyho vůz,“ řekl Patton smutně. „No to mě podrž,“ opakoval jsem. Ohlédl jsem se po Kingsleym. Měl hlavu v dlaních a civěl na podlahu. Otočil jsem se k oknu. Degarmo mi na vrcholku kopce zmizel z dohledu. Andy byl už v polovině hráze, šel pomalu a každou chvíli se ohlížel přes rameno. Zřetelně se ozval startující motor auta. Andy se podíval na chatu, pak se otočil a vyběhl zpátky po hrázi.

Rev motoru odumřel. Když úplně utichl, řekl Patton: „Inu, počítám, že uděláme nejlíp, když se vrátíme do kanceláře a dáme se do telefonování.“

Kingsley zničehonic vstal, odešel do kuchyně a vrátil se s láhví whisky. Nalil si vrchovatou sklenici a hodil ji do sebe vstoje. Pak nad tím mávl rukou a odešel z místnosti. Slyšel jsem, jak zavržala postel. Odešli jsme s Pattonem tiše z chaty.

41

Patton právě skončil s telefonováním, aby uzavřeli silnice, když zavolal velitel stráže na přehradě u Pumího jezera. Šli jsme ven, nastoupili jsme do Pattonova vozu a Andy s ním rychle jel přes městečko a po břehu jezera k velké přehradě na jeho nejzazším cípu. Dali nám znamení, abychom jeli na druhou stranu k domku velitelství. U něho čekal v džípu četař, který velel strážci. Četař na nás zamával, nastartoval džíp a jeli jsme za ním pár set metrů po dálnici k místu, kde na kraji kaňonu stála skupinka vojáků a dívali se dolů. Zastavilo tam už několik vozů a kolem vojáků se nashromáždil menší dav. Četař vylezl z džípu a Patton, Andy a já jsme vystoupili z úředního vozu a šli jsme k četařovi.

„Ten chlap neposlech strážného a nezastavil,“ řekl četař a hlas se mu chvěl rozhořčením. „Málem ho srazil ze silnice. Strážný veprostřed na mostě musel honem uskočit, aby ho nenabral. Tomu na tomhle konci to stačilo. Zavolal na chlapa, aby zastavil. Chlap jel dál.“ Četař se podrbal pistolí pod nosem a podíval se dolů na dno kaňonu.

„Rozkaz je v takovém případě střílet,“ řekl. „Strážný střílel.“ Ukázal na rýhy po pneumatikách na kraji srázu. „Tadyhle sletěl.“

V hloubce asi třiceti metrů na dně kaňonu ležel na úpatí obrovského žulového balvanu roztržštěný malý dvousic. Převrátil se téměř koly vzhůru, trošku ke straně. U něho stáli tři muži. Měli už vůz nadzdvížený a právě z něho něco vytahovali. Něco, co byl kdysi člověk.

Umění odhadnout svůj talent

Nejzaprísáhlejší nepřítel detektivek mezi velkými literárními kritiky naší doby, Edmund Wilson (Dorothy Sayersová, Ngaio Marshová i J. D. Carr jsou pro něho literární „odpadky“ a nic víc) bere na milost jediného autora. Je jím Raymond Chandler, jehož knihu *Sbohem, má milovaná!* Wilson přečetl až do konce a četl ji s potěšením. Není sám, kdo Chandlera chválí, a jiní, neméně slavní, dovedli pro tohoto – po Hammettovi největšího – představitele „drsné“ americké školy (hard-boiled school) nalézt slova ještě mnohem vřelejší; tak třeba Cyril Connolly, a zejména J. B. Priestley, který byl jedním z prvních, kdož poznali Chandlerův talent, dovedli ho vyjmout z davu velkovýrobců literárního braku a upozornit na něj vyspělé čtenáře. Nekrology zařazují Chandlera vesměs mezi „vážné“ spisovatele; myšlenkou napsat filmový scénář podle románu *Veliký spánek* se zabýval Chandlerův čtenář William Faulkner, a nejkritičtí fandové viděli (samozřejmě) v Chandlerovi dokonce autora bezmála formátu Theodora Dreisera.

Jaká je skutečnost?

Myslím, že v osobě a uměleckém osudu Raymonda Chandlera máme typický příklad spisovatele, jemuž nevšední inteligence umožnila přesně odhadnout vlastní síly a vynaložit je na úkoly, na něž víc než stačily. Člověk, který se mohl stát druhořadým autorem společenskokritických próz, stal se díky této bystré inteligenci prvořadým autorem detektivek; ano, vytvořil vlastně v tomto žánru dílo, které představuje třídu samu pro sebe: nic se jí nepodobá a nic ji literárně nepřevyšuje. Byl si však stále vědom svých omezení, a proto ho nikdy neopustila skromnost. I když se dostavil světový úspěch, nebyl mu zdrojem domýšlivosti, ale jen hřejivou satisfakcí: Může se člověku, jako jsem já, který není příliš nadaný, ale má porozumění, dostat většího zadostiučinění, než že vzal laciný, omšelý a úplně ztracený literární žánr a udělal z něho něco, o co se přou vzdělání lidé?

To byl také přesně cíl, který si stanovil. Věděl, že nikdy nenapiše novou Americkou tragédii, ačkoliv měl podobně citlivé oko pro méně vývozní speciality amerického způsobu života jako těžkopádný génius Dreiserův, a tak chtěl svůj talent alespoň dát do služeb média, které je duševní stravou miliónů. Nepřístupoval k němu s apriorním opovržením a neopovrhoval ani jeho menšími autory: Říkat, že to, co píše E. S. Gardner, není literatura, je totéž jako říkat, že kniha, která v člověku vzbuzuje chuť si ji přečíst, nestojí za nic, napsal; a jinde: Příliš mnoho detektivek má mizernou úroveň, ale mizernou úroveň má podle všech přísných měřítek příliš mnoho knih všech ostatních žánrů. Ale nikdy nepřipustíme názor, že detektivky píší námezdní pisálkové. I ti nejhorší z nás roní nad každou kapitolou krev. Ti nejlepší z nás začínají každou novou knihou úplně od piky. Námezdní pisálkové jsou lidé, kteří levou rukou dělají něco, o čem vědí, že to nestojí za námahu, ale přesto to dělají pro peníze. Nesetkal jsem se v životě ani s jedním

spisovatelem detektivek, který by si myslel, že to, co dělá, nestojí za námahu; každý si jenom přál, aby to uměl lip. On sám si nejenom přál, ale také to skutečně uměl lip. Nechtěl psát jenom prosté napínavé historky o vraždách; toužil, jak říká, probouzet pocity dialogem a popisem a pokračuje: Nešlo mi o nic než o to, že jsem si chtěl hrát s fascinujícím novým jazykem, abych se přesvědčil, co to udělá, použiju-li ho jako vyjadřovacího prostředku, který by zůstal na úrovni neintelektuálního myšlení, a přesto nabyl síly říkat věci, které se obvykle říkají jen ve vysoké literatuře. Tedy cílevědomé stylotvorné úsilí se zcela „vážným“ ideovým záměrem. Především stylotvorné úsilí: To nejtrvalejší na psaní je styl, a styl je to nejvzácnější, co spisovatel může investovat do své doby. Tato investice se vyplácí zvolna: váš literární agent se nad ní bude ušklibovat, váš nakladatel ji nepochopí, a o tom, že spisovatel, který svému stylu vtiskuje pečeť osobnosti, se nakonec vždycky vyplatí, je budou muset kousek po kousku přesvědčit lidé, o nichž nikdy neslyšeli. Ale ke stylu nelze dojít úpornou snahou, protože styl, jaký mám na mysli, je projekcí osobnosti, a člověk musí nejdřív nějakou osobnost mít, než ji může projektovat.

Chandlerova čistá, prostá, nenakadeřená, nepředstírající próza, spoléhající ve všem na hemingwayovskou teorii ledové kry, vydává jasné svědectví o osobnosti toho střizlivého, poezii nijak vzdáleného, citlivého a mužného člověka. Nebyla to osobnost nějak nesložitá; její společenskokritickou tvář poznáváme z četných, jakoby mimochodem pronášených komentářů, jež mají obvykle podobu vtipných wisecracks – bonmotů – a jsou roztroušeny po jeho drsných knihách. Jako příklad za všechny uveďme výrok kapitána Webbera z **Dámy v jezeře**: Policejní služba je sakra problém. To máte skoro jako s politikou. Vyžaduje nejlepší lidi, a není v ní nic, co by nejlepší lidi přitahovalo. Anebo jiný z románu **Dlouhé sbohem**: To je ten rozdíl mezi zločinem a obchodem: k obchodu musí mít člověk kapitál. Někdy si myslím, že to je jediný rozdíl. A do třetice, poznámka o luxusním výletním středisku z knihy **Playback**: Jedna z nejpozoruhodnějších věcí na tomhle městě je to, že lidé, kteří tu pracují, si nemohou dovolit tu žít. Chandler měl však také lyrickou tvář; s oblibou, úsporně a neotřele dovedl líčit kalifornskou přírodu (vzpomeňme na Marlowovu jízdu ke Koloušimu jezeru), okouzlovaly jej elegantní výtvořky kalifornské civilizace (interiér Gillerlainovy společnosti, salón ve vile Laveryho) a z jeho pera pocházejí nejvýstižnější portréty špinavých losangeleských činžáků (v románě **Veliký spánek** a jinde). A konečně k čtenáři často promlouvá i sarkastická sentimentalita tohoto mistra krvavých historií, marlowovská melancholie, která je v podtextu jeho textů, kdykoli se drsný hrdina octne tváří v tvář opravdové, distinguované ženské kráse, jak ji v **Dámě v jezeře** představuje slečna Adrienne Fromsettová.

Zejména to poslední svědčí o tom, že v podstatě byl Chandler poetická duše; ale přísné vědomí hranic vlastního talentu vybavilo jej cynickou maskou, jakou propůjčil i Philu Marlowovi. Zajímaly ho však především tyto křehké věci: kouzlo dialogu, kouzlo přírody a velkoměst, trpké kouzlo společenských

paradoxů, kouzlo ženské krásy. Jeho dějové zápletky zklamou, napsal J. B. Priestley, ale mnohé jeho epizody a jednotlivé scény jsou překvapivě dobré. On sestavoval mozaiky brilantních výjevů, bral otřepané historky z laciných sešitků a opatroval je zářivým emailováním. Anebo, jak řekl Chandler sám, z prvků reality skládal melancholická melodramata.

Z tradičních detektivních motivů zachoval vlastně jen jediný: postavu Velkého detektiva. Ale je to Velký detektiv dokonale zbavený všech atributů geniality a jasnozřivosti; má jen pracovitost a tvrdohlavost dělníka pistole, nemá přepychovou kancelář se štábem zaměstnanců jako jeho šťastnější kolega Perry Mason, jeho honoráře zřídka kdy dosahují trojčiferných čísel a tisíc dolarů najednou snad v životě nevydělal. Byl-li Velký detektiv typu Sherlocka Holmese nebo ještě Nerona Wolfa projekcí denních snů řadového ušlápnutého člověka, byl-li jeho ideálem v amerických pojmech a společenském úspěchu, je Phil Marlowe Chandlerovým ideálem člověka, který si i v nejzkorumpovanějších poměrech zachovává pravěkou rytířskou čest, a tedy i novou inkarnaci ušlechtilého pistolníka z Divokého Západu, jenž se přes vzdálenost půlstoletí zatoulal do kalifornského velkoměsta. Je samozřejmě také autorovou sebeprojekcí, autostylizací, ztělesněním všeho toho, čím tento jemný, ostýchavý, sečtělý muž (Priestley) byl i nebyl (ale chtěl být), i jeho odpovědí na otázku umění: Ve všem, čemu se dá říkat umění, je jakýsi prvek vykoupení. Může to být ryzí tragédie, je-li to velká tragédie, může to být soucit a ironie a může to být drsný smích silného muže. Ale těmito hanebnými ulicemi musí kráčet muž, který sám není hanebný, který nemá ani špinavé ruce, ani strach. Detektiv v takovéhle detektivce musí být takovýhle muž. On je tu hrdina, on je tu všechno. Musí to být celý člověk, a přitom obyčejný člověk, a přesto neobvyklý člověk. Musí to být, abychom užili omšelého epiteta, muž čestný, instinktivně, nevyhnutelně čestný, který o cti nepřemýšlí a který o ní rozhodně vůbec nemluví.

Musí to být nejlepší člověk svého světa a dost dobrý člověk pro každý svět. O jeho soukromý život se příliš nestarám: není to ani eunuch, ani satyr; myslím, že by dokázal svést vévodkyni, a vím jistě, že by nezkazil pannu; jestli je to čestný člověk v některých věcech, je čestný ve všem. Je to relativně chudý člověk, protože jinak by vůbec nebyl detektivem. Je to obyčejný člověk, protože jinak by se nemohl pohybovat mezi prostými lidmi. Má jistý smysl pro lidskou povahu, protože jinak by se nevyznal ve svém řemesle. Od nikoho nepřijme nepoctivé peníze a od nikoho si nedá líbit drzost, aniž se mu za to chladně a bez vášně pomstí. Je to osamělý muž ... mluví jako lidé jeho doby, s hrubým humorem, s živým smyslem pro grotesku, s nechutí k falši a s opovržením pro malichernosti. Příběh knihy je příběhem jeho dobrodružství při hledání skryté pravdy, a nebylo by to dobrodružství, kdyby se nedálo člověku schopnému dobrodružství... Kdyby bylo dost takových lidí, jako je on, žilo by se, myslím, na světě velice bezpečně, a přitom by svět nebyl příliš nudný na to, aby stálo zato v něm žít.

Duchovní otec tohoto muže se narodil v Chicagu 23. července 1888, otec byl Američan, matka Irka. Rodiče se roku 1896 rozvedli a matka odjela se synem do Londýna. V Anglii Chandler vystudoval Dulwich College, v sedmnácti letech strávil rok v Německu a ve Francii, pak sloužil šest měsíců jako státní úředník a konečně žil v Bloomsbury jako spisovatel na volné noze, píšící intelektuální články do Westminster Gazette a do Spectatora. V roce 1912 se vrátil do USA, roku 1914 vstoupil do kanadské armády a celou válku bojoval v zákopech západní fronty s kanadskou První divizí; roku 1918 byl převelen k Britskému královskému letectvu. Mezi lety 1919 a 1932 vystřídal – jak jinak, vždyť to byl americký spisovatel – řadu zaměstnání v Kalifornii, až se konečně dostal do správních rad několika malých petrolejářských společností. Začátkem velké krize však všechny tyto společnosti zkrachovaly a Chandler začal psát detektivní povídky pro časopis Černá maska (Black Mask), okolo něhož se formovali autoři, kteří měli později vytvořit „drsnou“ školu a kde osobně poznal Dashiella Hammetta, jehož si nesmírně vážil a za jehož žáka bývá považován. Napsal řadu povídek a sedm románů. Jsou to **Veliký spánek** (The Big Sleep, 1939), **Sbohem, má milovaná!** (Farewell, My Lovely, 1940), **Vysoké okno** (The High Window, 1942), **Dáma v jezeře** {The Lady in the Lake, 1943}, **Sestřička** {The Little Sister, 1949}, **Dlouhé sbohem** (The Long GoodBye, 1954) a **Playback** (1958). Oženil se se ženou o sedmáct let starší, než byl sám, a manželství bylo tak ideální, že manželčina smrt v roce 1954 Chandlera zlomila. Dojemné svědectví o myšlenkách opuštěného muže je uchováno v závěru jeho posledního románu Playback, kde Marlowa volá transoceánským telefonem z Paříže – tedy vlastně z jiného světa, kde losangeleský stopař nikdy nebyl – jeho dávná milenka a prosí ho, aby ihned přijel přes moře za ní. Marlowe slibuje.

Jeho slib plní Raymond Chandler za necelý půlrok nato: 26. března 1959 umírá.

Nebyl to možná génius, ale byl to navýsost poctivý, navýsost skromný člověk. Znal cenu umění, i toho nejmenšího, a trpkou lopotu umělecké práce a hájil umělce, které měl rád, i tehdy, když se stali terčem pochybných duchaplností těch, kdož se na umění přiživují. Literatura a její tvůrci a milovníci nikdy nezapomenou na slova, která napsal v době, kdy těžkou tvůrčí i lidskou krizí procházel jeden z největších umělců tohoto století: Gratuluji panu Weeksovi, že patří k té zcela nepatrné menšině kritiků, kteří nepokládali za nutné Hemingwaye kvůli jeho poslední knize (Přes řeku a mezi stromy) pořádně usadit. Četl jsem ji. Upřímně řečeno, není to nejlepší, co napsal, ale pořád je to zatraceně a nesrovnatelně lepší než cokoliv, čeho jsou schopni ti, kdož po něm házejí bláto. ... Člověk by si myslel, že někteří z nich se aspoň zeptají, o co mu šlo. Zřejmě mu nešlo o to, napsat veledílo, ale o to, vyjádřit postavou, ne nepodobnou jeho

vlastnímu charakteru, postoj a pocity člověka, který je vyřízen a ví to a má kvůli tomu trochu vztek. Byl zřejmě velmi těžce nemocen a nevěděl, jestli se uzdraví, a tak, poněkud letmo, zachytil na papíře, jaké měl pocity o věcech, kterých si v životě nejvíc cenil. Mám dojem, že tihle suchopární opakovači frází, kteří si říkají kritici, si myslí, že tu knihu vůbec neměl napsat. Většina lidí by ji nenapsala. Kdyby jim bylo tak, jako jemu, nenašli by v sobě dost sil, aby vůbec něco napsali. Já například bych je v sobě určitě nenašel...

Našel však v sobě dost sil, aby vzal falešné bohy a z gruntu je předělal, aby vzal běžný žánr a udělal z něho něco, co by menší duchové nikdy nepokládali za možné, jak to napsal o Shakespearovi. Místo aby říkal: ‚Tenhle žánr nestojí za nic!‘, vzal ho a udělal z něho něco dobrého. Patří čtenářům a patří literatuře, právem umělce, který nebyl možná z největších, ale jistě patřil k nejpoctivějším.

Josef Škvorecký